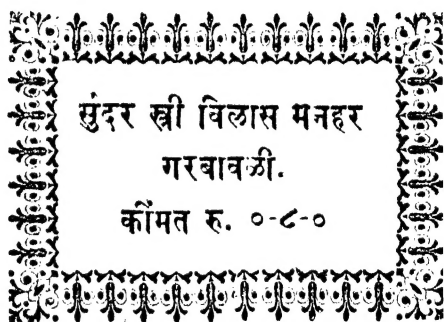

२२४६

सुंदर स्त्री विलास मनहर

गरबावळी.

कौमत रु. ०-८-०

સુંદર સ્ત્રી વિલાસ મનહર ગરવાવળી.

મુધારા તથા વધારા સાથે

સંગ્રહ કરી છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર

પુસ્તકેલર. ઠક્કર. રણછોડલાલ મોતીરામ
વડોદરાના.

આવૃત્તી બીજી.

દોહરો.

રણછોડા જન રસિકને, માટે મોહ મનાય;
દોડે સંગ્રહ આ કર્યો, આનંદ ઉર ડિભરાય. ૧

અમદાવાદ.

આસ્ટોરિયા ચક્રે--“આર્યોદય પ્રેસ”માં છપી.

સંવત્ ૧૯૪૦. — સને ૧૮૮૪.

કીમત આઠ આના.

૨૨૧૬

આ પુસ્તકની માલકી સને ૧૮૬૭ના ૨૫મા
આક્ટ પરમાણુ નોંધાવી છે.

શુચના.

સરવે શોખીલા સજનોને સૂચના કરવામાં આવે છે કે આ ગરબાવળીની પ્રથમ આવૃત્તી અમોએ છપાવી હતી તે. ખપી જવાથી આ બીજી આવૃત્તી છપાવી બાહાર પાડી છે.

પ્રથમ કરતાં હાલની આવૃત્તીમાં ઘણાક ગરબા ગરબીયો નવીન રૂપ પ્રદાન કરાં છે. તે ઘણાં રસીક અને મન રંજન કરે એવાં છે તે વાંચવાથી અનુભવ થશે.

આ પુસ્તકમાં કોઈ જગોએ ભુલચુક થઈ હોયતો વાંચનાર સાહેબો દરચુજર કરશે એવી આશા છે.

તા. ૧૫-૬-૮૪

મુ. વડોદરામાં રાવપુરામાં નવાખ	}	પ્રસિદ્ધ કર્તા.
સાહેબની હુવેલી નીચે.		ઠંકર. રણછોડલાલ મોતીરામ સહી.

અનુક્રમણીકા.

વૈશ્ય

પૃષ્ઠ

શ્રી નાથજીના મહાના...	૧
ગોપીઓની સ્તુતીનાં મહાના...	૨
રાધાના વીલાપનો મહાના...	— ૩
પતીને પરદેશ ન જવા દેવા વિષેના મહિના...	૫
ભરથજીના મહિના...	૭
દ્રોપતીજીની બાર માસી...	૧૦
બાર માસી ...	૧૧
પંદર તીથીઓ...	— ૧૬
આઠ વાર...	૧૮
શ્રી રણછોડજી મહારાજનો ગરબો...	૧૯
નરસીજી મહારાજનો ગરબો...	૨૮
ખડ્ગરાજનો ગરબો...	૩૧
આંખાજીનો ગરબો...	૩૩
સીતાની કાંચગીનો ગરબો...	૩૫
ગીરધારીની ગરબી...	૩૮
આંખાજીની ગરબી...	૪૦
કાળકાની ગરબી...	૪૧
કનૈયાની ગરબી...	૪૪
ઓઘવજીની ગરબી...	૪૫
ચુંદડીની ગરબો...	૪૬
ગરબીઓ રાસ લીલાની ...	૪૮
દાણુ લીલાંની ગરબીઓ...	૬૧

વીરાય

પૃષ્ઠ

આજા ચરીત્રનો ગરબો....	૮૪
દાણુ લીલા...	૮૭
દાણુ લીલાની સાખીઓ...	૯૬
અલીમુન્યુનો ચક્રવો...	૯૯
રાસ લીલાનો ગરબો....	૧૦૮
શ્રી કૃષ્ણના દસ અવતારનો ગરબો...	૧૧૧
ગરબી દક્ષિણી ભાષાની...	૧૧૩
ગરબીઓ પ્રેમ ભાષાની...	૧૧૩
કળેડાવાળી સ્ત્રીના વિલાપની ગરબી...	૧૧૬
સાખીઓ...	૧૧૭

સુંદર સ્ત્રી વિલાસ મનહર ગરબાવંળી.

મહીના. તિથીયો, વાર, ગરબા. ગરબીઓ
દાબુત્રીલા, રાસ લીલા, સાખીઓ વિગેરે.

શ્રી નાથજીના મહીના.

કારતક માસેરે કાંહાંનજી. મુકી ચાલ્યા પરદેશ;
હુધુ નારીરે નાંધડી, જ્નેખન બાળેરે વેશ,
ગોકુળ આવો શ્રી નાથજી.

માગસર માસેરે માવજી, વશોએ શાંમીરે તેડ,
પિંજર લાગ્યાંરે જુરવા, આંખે આંસુગંની રેલ; ગોં ૨
પોશે શોશેરે દેહરી, તોય રનેહ ન વીસરાય,
આડો હેમાળો ઊત્તરો, તેથી કંપેરે કાય. ગોં ૩
માહા માસેરે શેજડી. બીજી વેરણુ રાત,
પીકિજી મારારે ઘેર નહીં, કેમ જાય દીવસ મહારાજ. ગોં ૪
કાગણુ કુલ્યેરે કુલકે, કુલ્યાં કેશર કેરાં ઝાડ;
તેનાં છંટાવું છંટણાં, ઊડે અખીલ ગુનાલ. ગોં ૫
ચૈતરે ચંપેરે મોરીઓ મોરી અરાડે ભાર;
માસેણુ લાવેરે મોગશે, કાચી કળીયોનો હાર. ગોં ૬
વૈશાખેરે વન વેડીયાં, વેડી આંખલીયાની શાખ;
રશ ઘોળાવુંરે વાટકી, જમીએ કોની સંગાય. ગોં ૭
જેઠે જાણુરે આવશે, ના આવ્યા સ્યામ શરીર;

૨૪૬૬ (૨)

અપધ્યારે પીકીપીક કરે, મારે હૈએ નવ રહે ધીર. ગો. ૮
અશાડેરે ધન ઉલટયો, માથે અડયોરે ધન ધોર;
વીજલડીરે ચમકા કરે. ખેલે મધુરાશા મોર. ગો. ૯
શાવણુ વરસ્થોરે શરવડે, નદોએ નીર અપાર;
કોઅગડીરે ટકકા કરે, ખેસી આંગલીયાની ડાળ. ગો. ૧૦
ભાદરવોરે ભલે ગાળ્યો. વરશે મુશળધાર;
પીઊજી મારા મધુપુરમાં, શાલે શોકલડી અપાર. ગો. ૧૧
આશોમાસે દીવાલડી, આબ્યા શામ શરીર;
થાળ ભરે મોતીડે, વધાવું શુભદ્રાના વિર. ગો. ૧૨
બારે માસ પુરા થયા, કહેછે કવિરે કરન્નેડ;
ગાય તેનારે પુરન્ને, કોડ શ્રીરે રણુછોડ. ગો. ૧૩

ગોપીઆની સ્તુતીના મહીના.

કારતકે કાળજીને તજ્યું એ રાગ.

કારતકે કોટી કલ્પના કરીએ, ગોકુળીઆમાં ઘેલાં થઇફરીએ
સુખ દુઃખ સર્વે સહી રહીએ, ઓધવ મારી સ્તુતિ કહેન્ને;
દુખરે ગાર દિલ મધે લેન્ને. ગો. ૧
માગશરે મેણાં લીધાં માંથે, જીવણુજીએ વચન આપ્યાં હાથે;
કે રજની રમીસુ તમારી શાયે, ઓધવ મારી સ્તુતિ કહેન્ને. ૨
પોશેતો ધીરજ ક્યમ ધરીએ, કોહોતો વાલા વિખડાં ખાઇમરીએ;
જીવણુવિના જીવીને શું કરીએ, ઓધવ મારી સ્તુતિ કહેન્ને, ૩
ગાહેતો મિત્રા તોડી મારી, વાલે મારે કુખજ કરી નારી;
આશું કીધું મોહન મોરારી, ઓધવ મારી સ્તુતિ. ૪
હાગણે ફીકર કર મનમાં, રાત દિવસ તાપ તપે તનમાં;

વખુટી જેમ હરણી ફરે વનમાં, ઓધવ મારી૦ ૫
 ચઢતરે ચીન કરે ચાળા. મુકી ચાહ્યા મોરલી તો વાળા;
 દરશન લમે દ્યોતી નંદલાલા, ઓધવ માની સ્તુતિ૦ ૬
 વૈશાખે વનમાં કાચણ ખોલે, તેથી મારાં ઋણ બુવન ડોલે;
 જ્યેષ્ઠન માફ જનયજ્ઞે જકજોલે ઓધવ મારી સ્તુતિ૦ ૭
 જેકેતો જળા ભરીઆંનેજો, બંધન મારા હરીવરને કેહેજો;
 ખટકે વાલા નાથ તણે મેણે. ઓધવ મારી૦ ૮
 આશાડે તો ઈંદ્ર ધારે વરજે, પીકવિના મન માફ તળસે,
 મોહનવર મેહર હવે કરશે, ઓધવ મારી૦ ૯
 શાવણે તો સાંભળ સાહેલી, નમેરા તો નાથ ગયા મેલી;
 જોકુળીયામાં થઈને ફરે ઘેલી. ઓધવ મારી૦ ૧૦
 ભાદરવે ભુદર બેટો લગને ઝાગુ હવે શું કહીએ તમને;
 વાએદા કરી વાહ્યા ચમને, ઓધવ મારી૦ ૧૧
 આસો માસે આવો દીવાળી. ઘેરે આવ્યા મોહન મોરારી;
 હળીમળી સહ સખીલ્યો તાલી. ઓધવ મારી૦ ૧૨
 બારેરે માસ રાગેતો કરીઆ, દશરણછોડના સ્વામી મળીયા,
 તેથીરે મારાજનમ મરણ ટળીયાં, ઓધવ મારીસ્તુતી કેળે ૧૩

રાધાના વીલાપના મહીના.

કારતક માસે કંચજીરે, મેહેલી જઈએ ના એમ;
 રૂદન કરેરે રાણી રાધીકા, લીજે આંસુડે એમ;
 હરીવિના હઈડાં મુકાયજે, પાપી પ્રાણુ ન જાય;
 લોલી જીવડો ન જાય, શુરે જીવ્યું શંશારનું. ટેક. ૧
 માગસર માસે માનુ નહારે, મારા મોહનલાલ,

સુની દીસે શુંદર સેજડી, પેટડીયામાં ફાળ. હરીવના ૨
 પોશ માશે શોશ નહીરે, વીનતા માતને તાત;
 અધવચ મેલ્યાંરે આ શમે, જુરણુ લાગીરે રાત. હરીં ૩
 માહા માસે માહારાજનેરે, તેડી લાવો ને ઘેર,
 નેણે નીરખું મારાનાથને, થાય લોનારે લેહર. હરીં ૪
 ફાગણ પુલ્યોરે પુલદે, પુલ્યાં કેસરનાવંન;
 અગ્નીવ ગુલાલના છાંટણાં, ખેલું કોશું નશાંત. હરીં ૫
 ચૈતરે ચીતયાળા કરેરે, પંહેરવાનેરે ચીર,
 સ્વામીવિનારે શણગારસા, કેમ સજીએ શરીર. હરીં ૬
 વૈસાખે વનવેડીયારે, વેડી આંખાની ડાળ;
 કોયલડીરે ટજિકા કરે, શબ્દ શુણ્યોરે રશાળ. હરીં ૭
 જોઠ માસે જીવ જાયછેરે, ધરમાં ઘડી ન રહેવાય,
 ભીતર ભડકા થાયછે, અગ્ની વૃહેના સેવાય. હરીં ૮
 અશાઢમાસે હુતો નહી નમુરે, નમ્યો નવસોરે મેહ;
 વ્રેહનારે વાદળ ઉલટયાં, શોશ સુકાણી દેહ. હરીં ૯
 શાવણ વરસ્યો શરવડેરે, નદી તરોવર જાય,
 કહો શખી કેમ કીજીએ, ધીરજ નવ ધરાય. હરીં ૧૦
 ભાદરવો ભમે ગાજીઓરે, વરસ્યો ઉત્તર દેશ;
 હૂરે ખેડી રંગમોહોલમે, નાથ છેરે પ્રદેશ. હરીં ૧૧
 આસો માસે હરી આવિયારે, આનંદ આછવ થાય.
 ઘેરઘેર જાય વધામણી, હૈડે હરખ ના માય. હરીં ૧૨
 ખારે માસ પુરણ થયા; તેરમે પુરીરે આશ;
 કર જોડીનેરે વિનવે, ગાય નરશયો દાશ. હરીં ૧૩

પતીને પરદેશ ન જવા દેવા વિશેના મહીનાં

ઔધવળ સંદેશો કેળે શાંમને. એ રાગ.

કારતક મહિને અળખા કહેછે કંથને, હવે શીઆળો આવ્યો
સ્વામી નાથજી,

હીમાળુ વા વાયોરે હલકી ટાઢમાં, શું શોધો પરદેશ જવાનો
સાથજી. એ મહીને નવ જઘએ પીઠ પરદેશમાં. ૧

માગશર મહીને હેંશ ઘણી મન માલ્યરે, રશીયા સંગ ર-
મ્યાની માજમ રાતજી;

ધુંધટડો કાઢીરે ઘર આગળ ફરું, પીઠ મેલો પરદેશ જવા-
ની વાતજી; એ મહીને નવ જઘએ પીઠ પરદેશમાં. ૨

પોશે જે અળખાને પીઠડે પરહરી, તે નારીનાં પુરણુમળીયાં પાપજી
શાસરીએ રહીને તે શાં સુખ ભોગવે, મૈયરમાં નવ ગોઠે

ગાને આપજી. એ મહીને નવ જઘએ પીઠ પરદેશમાં. ૩
માઢા મહીને નવ કરીએ નાથ મુસાફરી, ઘડં સાટે જઈ
લાવો ખોરી જરજી,

વહેચીને જમસુરે મારા વાલમા. જર નહી જવા દેઉ ધરથી
ખાહારજી. એ મહીને નવ જઘએ પીઠ પરદેશમાં. ૪
ફાગરમે ફાગણમાં નરને નારીયો, ઘેર ઘેર નૌતમ કૌતક
નવલાં થાયજી.

જે નારીનો નાવલીયો નાશી ગયો, કોહો તેણે કેમ નજરે
જોયું જાયજી. એ મહીને નવ જઘએ પીઠ પરદેશમાં. ૫
ઐતરમાં ચતુરને પંથન ચાલવું, જે ઘેર નારીસારી ચતુરશુભાળજી;
વાહાણ પણે વચનેરે પીઠને વશ કરે, નીરધાર્યું તે પડ્યું રહે

પરીઆણુજો. એ મહીને નવ જઘએ પીઠ પરદેશમાં. ૬
વાવલાયા વાયારે પીઠવૈશાખના રજઢડેને માણુક મેલું થાયજો
જયનીતુ મોતીરે હીરે હારનો, કોહો પર હાથે તે કેમ ધી-
ર્યા જાયજો. એ મહીને નવ જઘએ પીઠ પરદેશમાં. ૭

જેઠેતો પરદેશે જાવું દોહલું, ધોમ ધીકેને લાય જેવી લુ વાયજો;
ક્રોમળછે કયારે મારા કંથની, વણુ શીંચ્યાં જેમ પુત્રડીયાં ક-
રમાયજો. એ મહીને નવ જઘએ પીઠ પરદેશમાં. ૮

અંગરક્ષન છાયારે માસ અશાડમાં, મોર ખોલે ને મેહ વ-
રસે મુશળ ધારજો.

કચરાને કાદવરે મચીછે મેદની, પંખી માળા ઘાસે હારે
હારજો. એ મહીને નવ જઘએ પીઠ પરદેશમાં. ૯
શાવણમાં શીવ પુજીને મુખ માગાએ, વાલાનો નવ થા-
જો કદી વીજોગજો;

ઉમીઆના સ્વામીજી આપો એટલું શાસુના જયારો નીત્ય
સંજોગજો. એ મહીને નવ જઘએ પીઠ પરદેશમાં ૧૦
ભાદરવો ભરજોખનનો ફરી નહી મજો, વહી જાશે જેમ
નદીઓ કેરાં નીરજો.

એવારે દીવસ એજો નવ કાહાડીએ, વાત વિચારો જુઓ
નણુંદના વીરજો. એ મહીને નવ જઘએ પીઠ પરદેશમાં. ૧૧
આસોના દીવસતો અતિ રળીઆમણા, ખાવું પીવું કરવા
નવલા ખેતજો,

ભેગાં ભેસી જમીએ રમીએ સોગરે, છાતીમાં લીડીને રાખું
છેલજો. એ મહીને ૧૨

માસ અધીકમાં અધીક પછે શુ કીજીયે, રોહો જોડીને નેણું
સંગાયે નેણુજો;
જેમ ન છુટે ખુદો કાચ જીલોરનો, દાશ દયાના પ્રીતમ જાણુ
પ્રવેણુજો; એ મહીને નવ જઈએ પીઝી પરદેશમાં. ૧૩

ભરથજીના મહીના ચાલ લાવણી.

ચૈત્ર પીછણે પાક રામનોમીટો જન્મ લીજો,
અવધપુરી સુખ ધામ સખી મીલ મંગલ ચારકીયો
ખખર જળ દશરથને પાઈરે,
દેતદાન ગજરાજ ગૌદીન થોડેકી ખીયાર્ઈ;
સભા શય ધ્રુવનશે છાઈ,
કરમ લેખ ના મીટે કરો કોઇ લાખન ચતુરાર્ઈ;
રામ ચલે જનબાસ રોવત કૌસલ્યા માધ. ટેક. ૩ માસ ૧
લગતહી વધશાખ કેકૈ ખાવર કરદારી,
ધ્રુક જીવણુ ધોકાર બયા જદતુમસે મા તારી, ૧
દુઃખ તુમ નગરીકો દીનોરે તીન લોકકે નાથ રામ તીને
જનબાસાકીના. ૨
કુમત કુચ એસી જન આધ કરમ. રામ. માસ ૨
જેક પંચ મીલકહે ભરથકુ ગાદી જેઠરો;
ભરથ ધરત કાતનપર હાથ પંચ મેરી ગરદન મતમારો, ૧
સરે નહી એ ખાતન કાળ હમતો હરીકે દાસ રામ અ-
જોધ્યા કે રામ, ૨
ખાત એ સખકે મન ભાધ, કરમ. રામ. માસ ૩.
અશાઠ આશારામ મીલનકી, મનમે લાગ રહી,
કોઇ રામ જન મોહી ખતાવો ભારથ ખાત ઠહી;

મગર કે નર ઝોર સખ નારી રથ ડોલે ગજરાજ સા-
જ શખ ભરથ સંગ તૈયારી. ૨

નદીમુની સાગરકુ ધાઇ. કર. રામ. માસ. ૪

શાવણુ શીંગમેર પુર પહોંચે, ભીડભઈ ભારી

ભીલન જોર કટક દળ સાજો લડનેકી તૈયારી;

ભરથસે પુછ કરાર કરો રાંમ શીયાકે કાજ નીકટ તુમં-

ગંગા તીર મરો,

ખખર જખ ભારથને પાછ, કરમ. રામ. માસ ૫

ભાદો ભીલ ભરથસે ભટે. ભકિત જાણી મનમે;

કંદમુળ ફળકુલ ભરથસે ભેટ કરે બનમે;

ભરથને આગે કર લીને, ભરથ રાજ મુની બસે પ્રાગ-

મે જાય દરસદીને ૨

પ્રાગકી દુનીઆં ઉઠ ધાઇ. કરમ. રામ, માસ. ૬

કુવારકીએ બ્રીજ માનતા મુની પુછે કુસત્રાય;

દો કર જોડ પ્રકંભા કરે કકિસલ્યા માતાય;

હમારે જીવણુરુ ફલ લયો ઈતની બાત સુન મુની સખ

આસરઆદ દીયો. ૨

ભરતકુ માતા સમજાઇ. કરમ, રામ, માસ. ૭

કારતીક કુચ પ્રાગસે કીનો, ચીત્ર ફાટ આવે.

અંગ લભુત માથે પર જટા, રામ લક્ષમણ પાયે. ૧

ભરથ સીર ચરણોપેલાયે ચરણુ જાઠાયહિરદેસે લખાયે

નેનન નીર બહાયે. ૨

સીંધાશન બેઠે રઘુરાઇ. કરમ, રામ, માસ. ૮

અગહનવારમવાર ભરથકુ રઘુખર સમજાવે.
 જન્ય અજોધ્યા રાજ કરો તુમ. મુની સખ સુખપાવે; ૧
 ભરથ તુમ લોટ જન્ય ભાઇ પારાખરસે જીત જાઇંગે તે પી-
 છે હમ આઇ ભરથસે એસી સમજાઇ. કરમ. માસ. ૯
 પોસે આશા રામ મીલનકુ, જીર ગઈ ભીડ ઘણી;
 ગુરૂ ખશીટ મુની સમજાવે, કહે અપની અપની;
 ખીનતી ખોત ભાન કીની રામ કૃપાપતી ચરણ ખરાવું
 ભારથકુ દોની. ૨

ભરથ તુમ લોટ જન્ય ભાઇ. કરમ, રામ, માસ. ૧૦
 માહા મનાયે માંન ગયે હૈ. ભલે લગે હૈ રામ.
 જનખ પુરકુ જનખ પોહોયે ભરથ અજોધા ગામ, ૧
 ખરાવું ગાદી ધરદીની, રામચંદ્રસે અધીક તપશ્યા ભા-
 રથને કીના,

ખડાઈયેહીસેપાઇ. કરમ, રામ, માસ. ૧૧
 ક્ષાગણમે સીતા હરીકે રાવણકુ વધ કીનો;
 લંકામારગરદકરદારી રાજ વીલીક્ષણકુ દોનો; ૧
 લોટકે અજોધા આએ શીવ સનકાદોક યાદ બ્રમાદીક,
 દરસનકુ ધાએ;

ગાદી ખેડે રઘુરાઇ. કરમ, રામ, માસ. ૧૨
 નવીન શાલ અધીક મહીના અંગડન ગહન પડે;
 લાલનદાસ ખાંસ ખરોલી; રામ રામ ઓચરે
 ભરથકી યેડી પારા માસી ગવૈયા સુનવધ્યા તરે;
 કટેજમકી ક્ષાંસી. ૨

ખેદમે એસી લીખ આઇ, કરમલેખ. રામચલે. મા. ૧૩

દ્રોપતીજીની ખ્યારા માસી.

હમરી વહારે ચઢો ગીરધારી, કૃષ્ણહી કૃષ્ણ રટત.
 નર નારી હમરી વહારે ચઢો, ગીરધારી; ૮૬
 અસાડ મે મિલકે કૌરવ પાંડવ. ખેડત ચૌસર પાસાસારી,
 ધનદોલન ઓર માલ પરગના, હારદહ દ્રુપતિ સીનારી; હમરી
 સાવન સોચ કરે દુરજ્ઞેધન. આમખાસ કચેરી સારી;
 ખડે ભૂપ બલ ધારો બેઠે. લીસ્મ દ્રોણ બલકારી; હમરી.
 ભાદો વાદ કીયો દુસાસન, આન ઉતારી મેરેસિરકી સારી;
 દુરજ્ઞેધન બદનીત બયોદે, દેખો ચાહુંમોહે નગ ઉધારી. ૬૦૩
 આસોજ આસા લગીવટ ભીતર, હાહા કરત પુકારત નારી;
 જન્મજન્મકી મેંદાસિત્યારી પ્રભૂ અગકેસદાયકરે બનવારી. ૬૦૪
 કાતીક કાન્હા બેઠે મેહેલમે, સંગલિયે રૂકમ્ની રાધા ખ્યારી;
 પટકત પાસા મુખસે બચન કહ્યો, બદ ગયો ચીર વાકો અ-
 નંત મુરારી ૬૦ ૫

નૌસો નવાણુ પુરચે પ્રભૂને, દેખ રહી સભા સારી;
 લગ્નિત હાથ ગયો દુસાશન. એસે હરિ હીતકારી; ૬૦ ૬
 માગશિરમે મનસૂચા કાંનો; દેશવટાકી કરશે ત્યારી;
 અર્જુન બીમ નિકુવ સહદેવા, સંગ લઈ દ્રુપતી સીનારી. ૬૦૭
 પોપલ પોશાક પરહરકે, બીમહો બેઠે અળગાસી નારી;
 કીચક માર મેહેલમે છાંડો. વા કુંતીકો માહાબલધારી. ૬૦ ૮
 માહા મહીનેમે મનો ઉઠાયો. ગરડ ચઢે આયે ગિરધારી;
 પાંચો પાંડવ ભેલાકીને. હસ્તના પુરકી કરેશે ત્યારી ૬૦ ૯
 ક્યારુન કીકીર બેઠે દુરજ્ઞેધન, વાસુ કહેત જી ગીરધારી;
 પાંચ ગાંવ પાંડવ કોં દીજે, ઓર પરગના ધરતી ત્યારી. ૬૦ ૧૦

ચીતમે ચમક ઉઠ્યો દરજ્જેધન, માન ભરે બોલે બલકારી;
 આંગુલ એક ભૂમિ નહીં દુંગો, જુદ કરનેકી કરલો ત્યારી. ૬૦૧૧
 દ્રૈસાખ વહાર ચઢે ખનવારી, જુદ કરનેકી કરલી ત્યારી;
 દરજ્જેધન દુસાસન મારે, કૌરવવંસ વિધ્વંસ કરડારી. ૬૦૧૨
 જોઈ માસમે રચી અશ્વમેધા, જગન કરનેકી કરલી ત્યારી;
 શીવ સનકાદીઆદિ બ્રહ્માદીક, ગરુડચઢીઆયેગીરધારી. ૬૦૧૩
 દુપતીજીને સ્તુતી કીની, બારે માસકી કહી કહાની.
 સીમે સુને સોગમ્ય બેકુંઠકો, જન્મ જન્મકે પાપકટેરી. ૬૦૧૪

બારમાસી કાજીની રાગ.

છંદની ચાલ.

સુનસુન સખી ચીતલાયકર મુજ દીલકામેદના તુમે કહું;
 પીઉ બસે પરદેશમે કોહો મે અકેલી કીયું રહું.
 આપે બસે પરદેશમે મુજકુ અકેલી ડાલકર;
 મેરા હાલ કહો કયા હોવેગા ગયે એસી જાગલકર. ૨
 તુમને કહ્યાયારે સજન ઠંડો મહીનો મે આઝંગા;
 પહીલા જો મહીના ઠંડકા તુજકુ હરસ દેખલાઝંગા. ૩
 આયારે મહીના કારતક ઠંડોદી આઘ સરસરી;
 તુમવત્તેપીછે પીઉ, ઠંડો અગનસેમેં ઝરી. ૪
 બેહી મે દેખુ બાટડી, અબહી પીઉ ધર આવેગે;
 ઠંડો સમે ઈસગાઉમે મુજકુ ગલે લપટાવેંગે. ૫
 એ આશમેરે મન જોયી સોતો યુકીયું ઠરી;
 ખરમે કીસી જાકે પીયા મુજકુ અકેલી યાં ધરી. ૬
 રોતી ફીરું મુલકોનમે તુમબિનારે પ્રીતમ પીયા;

મુજકું અફેલી છોડકર કોહોતુમ બીઝારા કીયું લિયા. ૭
 તરફડી બોહોત તુજ ખાસતે પન ના હુવા તેરા મીલન;
 પેહેલા જો મહીના ચલ ગયા તુમ બિનારે પ્યારે સજન. ૮
 દુખરે મહીના માગશર, આયા બોહોત ભારે ધણા;
 ઠંડોસે લાગી કાંપને, લાલન પીયારે તુમ બીના. ૧
 દુખુ ખડી ઠંડોનમે, સમરણુ હે દીલ પીઉકા;
 દરશ દીખાવો તુમ પીઆ, દાર કરો ધસણુકા; ૨
 જો દરશ મુજે ના દો સજન, જીયરા નીકલ અખ જનયગા;
 મુજ મુરે પીછુ હે સજન. તુ બોહોત સા પસ્તાયગા; ૩
 જીગરસેબી ભીગી બોહોત. પનતનમે તાકત નહી;
 મુજ રંક દુખલીકે ઉપર, ઠંડોસી દુજ આદત કહી; ૪
 માલુમ મુજે એ કરદીયે. હજુતો મીલના દુર હે;
 દુખરે મહીના બેહે ગયા. તુજ દીલમે કછુ કુર હે. ૫ માસ ૩
 ત્રીન્નરે મહીના બોહોત કહીન હે. નામ ઉસકા પોસરે;
 ઉસમેંબી ના મીલીયા સજન. ઉત ખાતકા અફસોસરે; ૧
 ઠંડા હુવા સારા જગત, મુજ દીલકી અગની ના ખુઝે;
 પ્યારા મીલા નહી મુજકુ, કોરો ધાવો કટારી કીઉરજે ૨
 દોન હો ગયા દુકડા બોહોત, હુધ રેન જો એક ખરસકી;
 ઉસ રેનમેં બીલખુ પડી, મુસ્તાક તેરે દરસકી; ૩
 સીનગોર પેહેને આહસુ, શનાન ગંગામેં કીએ,
 જોગી મુની જંગમ સેવડેકું, દાંનમેં હાથો દીએ; ૪
 તો બી ના મીલીયા તું સજન, પનમેં રંડાપા કરલીઆ;
 મીલીઆ નહી ધસ મહીનેમેં, એ સકત દીલ તેં કયા કીયા; ૫. ૪
 એથારે મહીના આનિયારે, નામ ઉસકા ખાવરે;

મેહેયુગ ના મીલીયા મુજે. અફસોસ દીલમેં આવરે;
 લાલ નાના સેવતી, ચંપ ગુલાબ ઓર મોગરે;
 ખીલેહે સખ ફુલ બેહેકસું, તુજ ખીનાહે મુજે સોગરે; ૨
 બેલ ઓર ચંપેલી દાવડી, ફુલ હાલહે સખ બાગમેં;
 ઉસ દેખકર મે રાતદીન, જલતીહું તેરે દાગમેં; ૩
 બે મુજે તુમ દો દરસ. ખીલું મેં ચંપાશી કલા;
 પ્યારે તેરી દજરતસેથી મેં આજ કદમતા સીર જલી; ૪
 અખ ઠંઠળી પુરીં હુધ. તોભી ના મીલા તુ પીયા;
 મુજ ગરીબ અજ કેતઈ એતા દરદ તેં કયા દોયા; ૫ માસ. ૫
 ફાગુન મહીના પાંચમા, આયા ગીશમરી તુ હાઈરે;
 ઉસ રતુમેં મેરે પીઉકું, કયું કર રહું મેં જોછરે;
 મુરજ ચઢા અસમાનપર, ધરતી ગગનન સખહીં તપા;
 સખીયાં તુમ બાત લાવો, મેરા પીઆ જ બીતર છુપા; ૨
 સખીયાં સખ ચાર તરફ, હોરીતો બેલે ચાહોસું,
 પીચકારીયોકે સરતસે, મારેસો ભરબર દાવોસું. ૩
 ઉસ રતુમેં મેરે પીઉ જીંના કોહુંમે એકેલી કયા કરં
 હોરી જલે મુજ દીલમેં, ઉસ દુઃખમેં કુડકુડ મરં;
 ખીલખું ખડી બિશ બાસતે, ઓળી મહીના હો ગયા;
 સજન મેરે હાલપર, એકરગત કરનીથી મયા; ૫ માસ. ૬
 ચઈત્ર છઠા મહીના કપૂલ, મુજ દીલમે ઉસકી ઓટરે;
 એસે કહીન મહીતુમેં, પીઉજી મીલનેકી ખોટરે; ૧
 લાગી અગન ચાર તરફ, ઠંડકી નહીં કીસી જગરે,
 પ્યારા મેરા આવે ઘરં, ખુલ જાય મેરા ભાગ્યરે; ૨
 હુંડા બોહોત મુલકોનમે, હોકર દીવાની બહાવરી;

વૈસી અગનમે મેં પરી, પાવે કંઈ મેરા હરી; ૩
 સુધ હે તુજકુ પીઆ. તેરા ઠી.ના તુ કહી;
 મેં આઠીંગી તુજે દુઠંતી. સજન અળતું છુપા સહી; ૪
 દીન હો ગયા લંગા બોહંત. બાણે બરસ એક માસરે;
 છદા અળ પુરા હુવા. તેરે મીલનેકી આસરે;
 વૈસાળ આયા સાતમા, ઝાટોકી આછ પાતાં ઝડી;
 વેસે મહાનંમે તુજ વાસતે, મેં ભી સજન બીલખું ખડી; ૧
 સેદા સળ જંગલ પર ચઢા. લાલનકી સળ લાલી રચી;
 તળ મેંભી નેક ખુઝા સજન, મરનેસેભી મેં બચી;
 કેસુ ખીલે જગ ઝીંત. મોર ઓર આંગા પર જસે;
 પાંચાણ અળ આવે ઘરં. મેરા તળ મંદીર બસે.
 કોયલ પોકારે બંન બંન, તેરા નામ લેવે અધારસું;
 મેંભી પોકારં ધુનમે. અળ કળ મીલુંગી યારસું;
 સુકાયા ગોલામેરે સજનં, પન પ્યાસ મેરી ન ખુઝી;
 મહોનાળી અળ પુરા હુવા, પન સુધ મૂળે ના ભુંઝી; માસ ૮
 હારે જેઠ આયા આઠમાં, મહીના બીકટ એ બાટરે;
 લાગો અગન સળ તનમેં પીડિબીના મૂળે ઉચાટરે;
 પેહેલી અગનથા પીડિકી, ઓર જેઠને બાલી મુળે;
 સજન તેહે કયા કીઆ જુલમ, દો આગમે ધાલી મુળે;
 જગી પુકારે હુરતકુ. લેવંસો તેરા નામરે,
 મેંભી પોકારં દરદસું તુજશુંહે મેરા કામરે,
 એસી ગરમ ધરતી ઉપરે, દોડી ફીશં સંસારમે;
 દીલમેં મેરે યાં આસહે દેખું કહીયે યારમેં;
 ગમેં ફેફલે હો ગયે; તોભી ના દેખા પીઉકુ;

નોમે મે પાતુંગી પીયા સમુઝાય રાખ્યા હવકુ; માસ ૯
 નોમા મહીના હે સખી નીપજે જંગલમે ધુગરે;
 અશાડમે અળ ના ફીરા, લાયા જપછયા ખુગરે;
 હરદમ જપછયા યૌજપે. બીના પીક મે ખ્યાસ મરં;
 તેરા નામ સુનકે પીઆ; મે દુખનમે અઢી ઝરં;
 ગરજે ધન અતી જોરસુ, ઓર જાગર ચમકે અતીધની;
 બીલાખુ ખડી સખા આગલે, કળ આવે ઘર મેરા ધની;
 ખર્યા કરી ઉશ રતુનમે, આતમ જે તુમકું પાકીંગી;
 પાકી લાગકર મેરે પીઆ, તુજપર વારો જાકીંગી;
 હરીયા હુવા સારા જગત, પન સાગ મેં પીલી રહી;
 ના દેખીઆશ્વામી સજન, આ સળ બેદના લે સહી. માસ; ૧૦
 દશમા શાવન રસ ભરા. ખરશેસો રમઝુમ જોરરે;
 ખ્યારે તેરી રટના મુજે, મધરાતે બોલે મોરરે;
 એસી અંધારી રેનમે, સગરન કફં તેરા ખડી;
 પન કંથને નાગસુ બેહે, ભારેરે શાવનકી ઝડી;
 સળ લોક દીકે ચાહ લાગે, ખેતી કરે ખેતનમે;
 બીન દરશ મેરે પીકકે. તરફકું પડી મેરા મનમે;
 માતા પીતા ઓર સળ સગે, ફરજદ ઓર ભાધરે;
 છોડેહે સળકુ ઝુરતે, તુજસુ મોહોળત લાંધરે,
 મુજકું મત તરસાવો પીઆ, અળ દેતું મુજકું તેરા દરસ;
 દશમાસ બીનતીમે ગયે, નજદીક આ પોહોઆ ખરશ. માસ ૧૧
 બાદો મહીના અગીઆરમા, આયા અતીધન જોરસુ,
 ખતા બોહોતમે ગીરપંડી, ઉશકી ધગક ઓરધોરસુ;
 ગરજે ગગન ડરમાવને, જોરણ બીતર ઘોસા જાળે;

ઉશપુર પાંનીકે ભીતર, બીનાકંથ સીર થરથર ધુજે;
 બરસેવન અનીજેરસુ, ઓરબીજ ચમકારે કરે;
 મુજ દીલમેં દુખડા કહીન, પીઉજી દીલમે ના ધરે;
 બોલે પપઘયા પીઉપીઉ. દાદુર બોલે લોરને;
 મેં પીઉકી પીઉ મોરડા, તું પીઉ કેહેસોકોનરે;
 તેરે મીલનેકે સોહાગમેં, ભાદોબી અબપુરા હુવા;
 એલાડ પંજર માસગલ. તુજ નેલ મુજે પુરા હુવા માસ. ૧૨
 આયારે મહીના બારમા, આસોએ આસા સુલ ભીનરે;
 ભેટુંગી અબમેં પીઉસુ, એ દુઃખ દારીદ્ર સખહીનરે;
 ખેલે દીવાળી હરખસુ. સખીયાંસો અપને કંથસુ;
 એ દીલમે મેરે ચાહહે. ભેટુંગી મેરે પીઉસુ;
 ચોલીપેહેની લાહકી, સીનગાર સાલેમેં કીએ;
 પીયાજીકે મીઠે નામપર, થાલ ભરમોતી દીયે;
 સીનગાર સારે પેનકર, પેહેનીજડેત્ર જેગદલ;
 જયું ચંદપુત્ર મુખ દીસેં, સરમાએ હીરા મુજ અગલ;
 સખ જાનખના કરમેં ખડી, લાલને મુજે યું કયા;
 કીની કમુલસખમે તુજે, તેરા દુઃખ દાલીદ્ર સખહી ગયા;
 જો તેહેને ચેહ મેનત કરી, બારે મહીને પાઉકી;
 તુજ બીના નહી કોઇ દુસરી, પ્યારી શોમેરેજીઉકી;
 બેઢના બારે માસકી, શાંમનેકીની કમુલ;
 પોહોચેગી તુ જનત મુકામ, કદમોંમે રખેજેરસુલ.

પંડરતીથીઆ.

સાંભળ સૈયર વાતડી, મુજ દીલની આજે;

હાંહાંરે મુજ દીલની આજે,
 સ્વામ સખી તજી ગયા, જુર દીવસને રાતે;
 હાંહાંરે જુર દીવસને રાતે, ૧
 પડવે પ્રીતા મેં કરી, પાતળીઆ સાથ. હાંહાંરે,
 દુઃખ દરીઆમાં મેહેલીને. ગયા મુજને નાથ. હાંહાંરે. ૨
 જીજી અંતર જીડીયું. તપે વહેને તાપે. હાંહાંરે.
 જોખીધામને મારીઓ, કહીએકો આગે. હાંહાંરે. ૩
 ત્રીજે કેમ તજી ગયા. શો વાંક હમારો, હાંહાંરે,
 કુખ્ખસું રંગે રમો, ઘટે તોલ તમારો. હાંહાંરે. ૪
 ચોથે ચોતમેં જાણીયું, હરી આવા મળશે, હાંહાંરે,
 સુખ સખો સહુને થશે. દુખડાં દુર ટળશે. હાંહાંરે. ૫
 પાંચમે પીડ હું જાણુતી, કરતી નવ પ્રીતી, હાંહાંરે,
 કાળજ કેરી નાખીયું, કરી દુશમન રીતી. હાંહાંરે. ૬
 છટે છગકરી છેતરી, ગયા ગોકુળ મેલી, હાંહાંરે,
 વહે અગનીની આંચમાં, મુકી મુજને દેલી. હાંહાંરે. ૭
 સાતમે સક સખીઓ મળો, વિચાર શો કરવો, હાંહાંરે.
 જીવણુ જો આવે નહી આ દેહ નથી ધરવો, હાંહાંરે. ૮
 આઠમે ઓધવ આવીયા, તેણે જોગ જતાવ્યો, હાંહાંરે.
 બહુ રીતે સક સમજવીયાં, ગોપી મન ન જાવ્યો. હાંહાંરે. ૯
 નામે નમી ઓધવ કહે, તમ પ્રેમે હું રાચું, હાંહાંરે;
 પ્રેમ લક્ષિત મુજને મળે, હરી પાસે હું જાચું. હાંહાંરે. ૧૦
 દસમ દીન મથુરાં વિષે ઓધવજી આવ્યા. હાંહાંરે.
 આવતાં હરીએ પુછીયું, સમાચાર શા લાવ્યા, હાંહાંરે. ૧૧
 એકાદશી ઓધવ બોલીયા, મુજ ગર્વ ટળ્યો છે; હાંહાંરે;

ગોપીના પ્રેમ આગળે, જોગ ઝાંખો પડ્યો છે, હાંહારે. ૧૨
 દ્વાદશી દીને દવ બળે જે રીતે વનમાં; હાંહારે;
 તે રીતે વૃહે વ્યાપીયો ગોપીના તનમાં, હાંહારે. ૧૩
 તેરશે તન વિચારીયું પ્રભુએ મન માંહી; હાંહારે;
 ગોપી સહુને સુખ દેઉં જનર્થે ગોકુળમાંહી. હાંહારે. ૧૪
 ચક્રદશ દીન ચીંતા કરે સહુ શ્રીજનની આત્મા, હાંહારે;
 હજી સુધી ના આવીયા સખી નંદના લાલા, હાંહારે. ૧૫
 પુનમ દીન પ્રભુ આવિયા આનંદની હેલી. હાંહારે.
 ઘાળ લરી શગ મોતીએ, ગોપી થઈ છે ઘેલા, હાંહારે, ૧૬
 પંદરે તથીએ પ્રેમની સહુ સુણજો કરણે, હાંહારે;
 રણછોડ કહેછે કરગરી, પ્રભુ રાખજો શરણે, હાંહારે. ૧૭

આઠવાર.

કારતકે કાળજીને તજીયું એ રાગ.

આદીને અકળ કળા તારી, જનવુંરે હુંતો વદન કમળ વારો;
 ત્રીકમજી હુંતો છું તારી, આવોને ઘેર જસોમતીના જયા;
 મને તારી લાગે છે માયા, આવો ટેક. ૧
 શોમેતો શોમે સોહાગી, મને તો તારી લેહે લાગી;
 કટારી કાળજી વાગી, આવોને. ૨
 મંગળેતો મન વિચાર કરીએ, ધીરજતો કેઇ પેરે ધરીએ;
 દીવસ રાત રોઈ રોઈને મરીએ. આવોને. ૩
 જુધેતો જુદી વિચારો, દુઃખરે માંડે દીલ મધે ધારો;
 મુને વહે અગ્નિમાં શીદ બાજો, આવોને. ૪
 ગરવારે ગુણ ગાઉ તારા, અવગુણ શાછે હમારા;

આંખે વેહેછે આંસુની ધારા, આવેતે. ૫
 સુદરે શૂ કરીએ હેલી, નમેરાતો નાથ ગયા મેલી;
 હવે માઈ કોણુ થશે બેલી, આવેતે. ૬
 સનીવારે સામળીયો ગાવ્યા, થાળ ભરી મોતીડે વધાવ્યા;
 ગોપીના સુખ સાગર કાવ્યા, આવેતે, ૭
 સાતેવાર સમજીતે ગાશે, તેના સહુ દુઃખ દારીદ્ર નશો;
 કવિ કહે સુખ સંપત્ત થાશે, આવેતે. ૮

શ્રી રણછોડજી મહારાજનો ગરબો.

અન્નબેલીરે આંખે માન જોવાને જઈએ ટેક.

છોગાળા છખીલા છેવ રણછોડ રંગીલા;
 કરી બોડાણાપર મહેર હો મોરલીવાળા. ટેક.
 અકળકળા અન્નબેલા તારી પાર ન પામે શેપરે હો.
 વેદ વિચારી વીસમેપામ્યા સમજ્યો નહોલેસ. રણુ. ૧
 મહા મોટમ મહારાજ તમારી મૂખથી કેમ કહેવાયરે,
 સમુદ્રમાંથી આંચલરે જેમ પક્ષીની તૃપા જાય. રણુ. ૨
 મંદગતી મહારાજ મારી મલીન માઈ મનરે.
 સરણે રાખો સામળીઆ મને જાણી તમારો જાન. રણુ. ૩
 દ્વારકાના વાસી રાય રણુછોડ તમારું નામરે.
 ઘણી દયા ગુજરાત ઉપર કરો આવ્યા ડાકોર ગામ, રણુ. ૪
 બોડાણાની ભક્તિ ભાવી ભૂધરજી ભલી તમનેરે,
 અઢળ કઢળીઆ ધરણીધર દુલભ, છોઅગમ નીગમને. રં. ૫
 ધન બોડાણા ધીરજ તારી, ધનધન તારી માતરે;
 પૂતળીઓ પોતાના કાંધા હેતે લીધા હાય. રણુ. ૬

સ્ત્રીત્તર વર્ષ તેં સેવા કરીને સાંમળીઓ સમજાવ્યારે,
 'ડાકોરથોતો દ્વારકામાંયે વર્ષે એ ત્રણ ફેરા ખાવા. રણુ ૭
 કરમાં તુળસી વાવીને જઘ ચત્રુભુજને ચડાવીરે.
 પ્રભુજીનો પ્રસન થયાને દીક્ષમાં દયા આવી. રણુ ૮
 અન્નભેક્ષો બોલ્યા એમ મુખથી બોડાણાની સાથરે;
 એકાંતે આવીને કહ્યું તે કોઈએ ન જાણે વાત. રણુ ૯
 ધણા દીવસ તેં મારે કાજે મોટું કષ્ટ કીધુંરે;
 વિપુ તારું વૃધ થયું તે જોઈ મારું મન બીધું. રણુ ૧૦
 તે માટે હું તારી સાથે આવું તારે ગામરે,
 તારે ચરણે નથી ચલાતું તે માટે તજવું ધામ. રણુ ૧૧
 કહ્યું મારું માની કાલે જાતું ડાકોર ગામરે,
 વેહેલ લાવતું વાત ન કુટે મનમાં રાખી હામ, રણુ ૧૨
 બોડાણો કેહે બાપજી હું વેહેલ ક્યાંથી લાવુંરે;
 મારે ઘેરતો નથી મહારાજ કેમ કરીને આવું. રણુ ૧૩
 મોહનજી કહે માગી લાવો જોતીતેવી વેહેલરે
 જાત જોયાનું કામ નથી એ જોડી લાંબા બેલ. રણુ ૧૪
 બોડાણાને વચનજ આપી વિદાય કીધો વળતીરે;
 સનમાળી કહે તારે મારે વાત આવિછે મળતી. રણુ ૧૫
 વારું કહીને વિઠલજીને ચરણે પડ્યો કરજોડરે;
 લજ્યા મારી લટકાળા તમે રાખજો શ્રીરણુછોડ. રણુ ૧૬
 અતી આતુરતા અંગમાંને આબ્યો ડાકોર ગામરે.
 ખાડોશીને પેરચ કહી મારે તમ સરખુંછે કામ. રણુ ૧૭
 ઉપકાર માનું તમ તણો જે આપો બળદને વેહેલરે;
 જાવું દ્વારકાં છેલ્લો ફેરા ત્રીકમજીની ટેલ, રણુછોડ. ૧૮

પુરવાસી પાડાસી કેહે ભાઇ જેવી તેવી મળશેરે,
 જેમ તેમ કરીને જોડીજી ભાઈ ભાવગતાઈ કૃણશે. રણુ૦ ૧૯
 હેવું સાંભળી ઉઠ્યો પોતે વાઈ કહી વેહેલ જોડીરે,
 વેહેલા કરતાં વનમાળીના મંદીર પાછળ છોડી. રણુ૦ ૨૦,
 ગુગળી સહુકો હસવા લાગ્યા કૌતક સરખી વાતરે,
 બોડાણો તો આણે આવ્યા લેછ જવાને નાથ. રણુ૦ ૨૧
 વેહેલને એ બળદ જોતાં હસેછે મુખ મોડરે,
 અરે ભાઇ ભુતળમાં ના મળે આવી જીજી જોડ. રણુ૦ ૨૨
 બોડાણો કહે હસોભાઇઓ હસવા સરખી વાતરે,
 ઈશ્વર ઇચ્છા કોઇ ન જાણે કેવો થશે પ્રભાત. રણુ૦ ૨૩
 શંધ્યા થઈને સેન કરાવ્યું રણુછોડજીને રંગભેરરે,
 અડધી રાતે ઉઠ્યા પોતે પ્રિતમે કરી પેર. રણુ૦ ૨૪
 તાળાં તોડ્યાં ભૂગળ ભાગી આવ્યા મંદીર બહારરે,
 બોઢાણાની પાસે આવી પ્રેમે કયો પોકાર રણુ૦ ૨૫
 જગ જગ તું ઝટપટ કરીને વીઠલ કહે વેલ જોડરે,
 બોડાણો ઝગકીને જાગ્યો દીઠા શ્રીરણુછોડ. રણુ૦ ૨૬
 ગદગદ કંઠે ગળગળુ બોલે થરથર ધરજે અંગરે,
 ગોવિંદજી હવે શીગત થાશે તમો રાખજો રંગ. રણુ૦ ૨૭
 બળદ તો બેસે ને ઉઠે ચાલે નહીં લગારરે,
 પ્રાતઃસમે તો પકડશે મુને મારશે બહુ માર. રણુ૦ ૨૮
 જગજીવન કહે જેમ તેમ કરી તું ઝાંપા સુધી કહાડરે,
 હાકીસ હું પછી હેત કરીને માનીસ તારો પાડ. રણુ૦ ૨૯
 જેમ તેમ કરતાં ઝાંપા સુધી પાછલી રાતે પહોંચ્યારે,
 રાક્ષ પ્રેરોણો પોતે લીધો બોડાણો માંહે સુતા. રણુ૦ ૩૦

વેગે વેહેલ ઉરાડી પોતે અંત્રીક્ષથી અલખેલેરે,
 ભમરેઠને ડાકેરની વચે આણીને તો મેલે. રણુ ૩૧
 ખોડાણુને કહે જગજીવન જાગી જોતે વાટરે,
 પ્રાત થયો ઉઠ આજસ મેલી જો આવ્યો કંઈ ઘાટ રણુ ૩૨
 આંખ ઉઘાડી ઉઘ્યુ જોયું ખોડાણુ તેણીવારરે,
 સાંમળીઆ સીંમડો મારા ગામ તણો નીરધાર. રણુ ૩૩
 અલખેલો ઉતરીઆ હેઠે લીંચ તળે લટકાજોરે,
 વિશરામ કીધો વાજાજીએ થંભીને થાક ટાલ્યો. રણુ ૩૪
 લિંખડાનું લટકાળા તમે એક ડાળ કીધું મીઠુંરે,
 કરઅરકાડી કડવાસ કહાડી તે સહુએ નજરે દીઠું. રણુ ૩૫
 ખાતળીએ ત્યાં પગલાં પાડ્યાં પોતાના સાક્ષાતરે,
 અઘાપી એઘાણી તેની સર્વે જાણે વાત; રણુ. ૩૬
 એમ કહી અલખેલો આવ્યા, દડળડ ડાકેર ગામરે;
 ખોડાણુ પ્રત્યે એમજ બોલ્યા, મને રેહેવાનો કરકામ, ર. ૩૭
 ધરણીધર કહે ધામ તજ્યું મે તે સૌકોએ જાણ્યુંરે;
 મંદીરમાં મુજને નહી દેખે, જ્યારે વાશે વાણું. રણુ. ૩૮
 ધસમસ કરતા ધાઈ આવશે ગુગળી ધર વાળારે;
 સાંમળીઓ કહે મુજને સંતાડી, તું ઝાત્રી બેસને માળા. રણુ. ૩૯
 ગોમતીમાં ગોવીંદજી પેઠા વાવ્યમાં વનમાળીરે;
 ગાજો હેતા ગુગળી આવ્યા થોડે દીવસે ચાલી. રણુ. ૪૦
 ખોડાણુને બાંધી લાવો મુગળી એમ બોલ્યારે;
 ખોડાણો ગોરસ લઈ મળવા ગયા સહુના પહેલા, રણુ. ૪૧
 આવંતામાં આંખ ચડાવી ગુગળીએ વિકાળરે,
 ધીર તુ કેમ ચોરી લાવ્યો બૂધરજી જીપાળ, રણુ. ૪૨

બોલ બોલ કહી જરહી મારી મુછાગત ત્યાં પાડયોરે;
 અંગીકાર કરી અલખેસે હજીએ દીસે ખાડો. રણ. ૪૩
 જોમતીમાં રૂંધીર થયું તે જાહેર જુગ મોખરરે;
 એ એધાણે અનખેસોજી શે વિ કાલાડયાનીર ખાહાર. રણ. ૪૪
 જે વચને ત્યાં જાગવંત જેલ્યા, હું હવે નહી ત્યાં આતુંરે.
 મુજ જરાજર સોનુ લંછને કરો તમે મન લાવ્યું. રણ. ૪૫
 લાલચમાં લપટાયા સર્વે લોભમાં લેવાયારે;
 સરકાર સર્વે પંચ મળીને તાસ તીરે લાવ્યા, રણ. ૪૬
 સામા સામો લખ્યું લઈને બોડાણો એમ બોલ્યોરે;
 એકાંતે અલખેસા સાથે પ્રિતે પડદો બોલ્યો, રણ. ૪૭
 માહારાજ મુજ પાસે નથી વાલ કેરી વીંટીરે;
 સોનુ જોઈએ શામ જરાજર ચિતમાં ચીંતા પેદા, રણ. ૪૮
 ગોવીંદજી કહે ઘેર જઈને, ગંગાજાઈને પુછોરે,
 સ્વયં વાલની વાળા છે તે લાવો ક્યાં તમે ધુજો, રણ. ૪૯
 ઘેર આવીને ગંગાજાઈને વાત કહી વિસ્તારીરે;
 વાળી લઈ વનમાળી તેડે ગોવિંદની ગત ન્યારિ, રણ. ૫૦
 તરત લઈને તીરે આવ્યા, પાળી રાખી પાસરે;
 લજ્યા રાખજો લટકાળા હું ચર્ણકમળની દાસ, રણ. ૫૧
 વડની ડાળે ત્રાસ ખાંધ્યો ત્રીકમજીને તોલ્યારે;
 વાળી નમિતે વાલમ કસ્યા, પછે જોજો સહુકો બોલ્યા, રણ. ૫૨
 આંખા થઈને જગજીવનને યુગળી ગાળો દેહેરે;
 કાળા તુજમાં કપડ બર્થું છે જુઠ ઝાઝેરી રહેછે, રણ. ૫૩
 બાળ પછે તે મામો માર્યો મથુરાં નગરી માંજરે;

આજલગી તેં અમને અથડાવ્યા હવે જઈએ ક્યાંય, રણ. ૫૪
 પ્રભુ કહે પાછા ફરી જાઓ દ્વારકાં મોજારે;
 સ્વરૂપ માફ સેવત્રિમાં છે તે કાઢાડજો બાહાર; રણ. ૫૫
 નીરાશ થઈ નિસાસો મુઠી યુગળી ઘેર પધાર્યા; રણ. ૫૬
 સેવત્રીમાં જઈને જોયું પ્રભુ ત્યાંય સંધાર્યા, રણ. ૫૬
 સંવત બારને બારમાં પ્રભુ બાકી કશી ન રાખીરે;
 દયા કરી ડાકોરમાં આવ્યા તે સરવે પુરે સાર્ખા, રણ. ૫૭
 વરસ પાંચસે અગનોતેર સુધી અલખેલે એમ કીધુંરે;
 ત્યાં લગી તો ગોમતિતેરે સહુને દરશન દીધું, રણ. ૫૮
 અભેસંગ એક રાજા આવ્યો મારવાડથી મોટારે;
 પીલાજીસુ પરપંચ કીધો મનમાં મેલછે જોટો, રણ. ૫૯
 તેણે મન માન્યું મોહનજીનું મંદીરમાં તો આદરવુંરે;
 જગજીવનને જોગ મેળવવો પરમેશ્વરનુકરવું, રણ. ૬૦
 કારજ કિધું જાણી વજીર રત્ન સંગને તેડેરે;
 મોહનજીનું મંદીર મોટું કર તું દીવસ થોડે, રણ. ૬૧
 મંદીર કરીને માહારાજને પધારાવ્યા ત્યાં પ્રિતેરે;
 સંવત સતર એકાશીમાં રંગીલોં રંગ રીતે. રણ. ૬૨
 માણકઠારીએ મેળો કીધો મોહનને મન લાવેરે;
 વૈષ્ણવ વાજાંત્ર લેઈને સર્વ સમાજે આવે. રણ. ૬૩
 મોટું મહાત્મય જાણીને જન સરવે દરપને આવેરે;
 ભેટ સાંમગ્રી સણગાર સારા, સાંમળોઆને લાવે. રણ. ૭૪
 મેળો મહાભારથ થયો તે મંદીરમાં ન માયરે;
 જગજીવનને જોવાનેતો જન તણા જીવ જાય. રણ. ૬૫
 ત્યારે મહારાજે મનસુખો કીધો મંદીર મોટું કીજેરે;

ઉંચે આસન અમે બેસીને દરશન સહુને દીન્ને. રણુ ૬૬
 ત્રાંબેકરને ત્રત કહ્યું તે ક્ષણું ન લાગીવારે,
 ડાકોર મધ્યે દોડી આવ્યો પુનાનો રેહેનાર. રણુ ૬૭
 આવીને અલબેલા ક્રેડું આરંબ્યું મંદીરે હો,
 શનાટ શારા શોધી કેહેછે વેગે કરજો વીર. રણુ ૬૮
 કામ કરતાં કસર ન કરશે પૈસો પુરો પાડું રે હો,
 ધન્યતો ધરણીધરનું સરવે સ્વાન મુશતક ગાડું. રણુ ૬૯
 પાયામાંતો પથર પુર્યા સીસું ટાળ્યું સારે હો,
 મોહનજીનું મંદીર કીધું શોભાનો નહી પાર. રણુ ૭૦
 માહારાજનું મંદીર કીધું ત્રીજે વરસે તદ્યારે. હો,
 પ્રભુજીને પધરાવા તણો કીધો છે નીરધાર. રણુ ૭૧
 સર્વ મળીને શાંમળીઆની પાસે આવ્યા પ્રીતેરે. હો
 મહુરત જોવા મોટા જોશિ તેડાવ્યા રંગ રીતે. રણુ ૭૨
 મહુરત જોધને જોશી કેહેછે મંદીરમાં પધરાવોરે. હો
 મોટું મહુરત આજ દહાડો ફરી ન આવે આવો. રં ૭૩
 અલબેલાને ઊચકે પણ ખસે નહિ તલમાત્રે. હો
 વીચારી સહુ વીસમે પાંખ્યા ગળીયાં સહુનાં ગાત્ર. રણુ ૭૪
 શું થાશે શામળિયા મોટું મંદિર મિથ્યા થાશેરે હો,
 ત્રાંબેકર કહે ટેક રાખજો લજ્યા મારી જશે. રણુ ૭૫
 પુન્યદાન બહુપેરે કીધાં પાતળિયો પધરાવારે. હો
 તોયે પણ મોહન ન માને મોટે મંદીર જવા. રણુ ૭૬
 સાંજ પડીને શહુકો થાક્યા કાંઈ ન મુજો વાતરે હો,
 અલબેલાને એમ ગમ્યું કહી હેઠા પડિઆ હાથ. રણુ ૭૭

પ્રભુએ પેરયો પુરવાશી કોઇ બોલ્યો આવી વાતરે હોં
 જુગજીવનને જોઇયે ભાઇયો બોડાણાની જાત. રણુ ૭૮
 તેના કુળમાં કોઇ હોયતો અલખેલોજી ઉઠેરે. હોં

ખોળ કરીને ખખર મંગાવો તો ત્રીકમજી તૂટે. રણુ ૭૯
 શોધ્ય કરીને શોધી કહાડ્યો કુળ મધ્યેથી કોઇરે હોં
 જોતામાં જુગજીવન કેરૂ મન રહ્યું છે મોહી. રણુ ૮૦

અલખેલાતે અંગે અડક્યા શંગે સધજો સાથરે હો,
 અત્રીક્ષ ઉડ્યા અલખેલો તે કોઈ ન જાણે વાત. રણુ ૮૧
 પ્રીત કરી પાતળિયો લેઈને મોટે મંદીર આલ્યારે હોં

સીંધાસન ઉપર સાંમળીયો હરજી હેતે માધ્યા. રણુ ૮૨
 સંવત અઢાર અઠાવીસેં પ્રીત કરી વધાર્યારે હો,
 સહુને સૂખ આપ્યું શામળિયે અંગે રંગ વધાર્યો રણુ ૮૩

બોડાણાનુ બદ્ધ જણાવા વંશ જોળાવ્યો વાલેરે હોં
 ત્રાંખેકર તેને તેડીને સરપાવ સારા આલે. રણુ ૮૪
 ડોકોર કીધું દ્વારકાં તે ત્રીકમજી તતકાળરે હોં

લવણ માની લેખે ગણુને તમો પીતાહું બાળ. રણુ ૮૫
 સીંધાશનની શોભા સારી આરસનું મહી કામરે હોં
 મધ્યે મોહન તમો બીરાજને જોવા સરખું ધામ. રણુ ૮૬

અરણ્યકમળનુ ચીતવન કરતાં ચીંત્યા ચીંતા ઓલાયરે હોં
 નેપુર ઝાંઝર ધુત્તરીઓ અલખેલા લેવું બલાય. રણુ ૮૭
 પીતાંબર પીળું છે તેની કશબની છે કોરરે હોં

જડીત કંદોરો જોડે શોભે ધુત્તરીનો ધનધોર. રણુ ૮૮
 દશબી વાલો કનક શરોખો પટકો પીળો શોભેરે હોં
 કોર કશબની છેડા ઉપર અલખેલાને ઓપે. રણુ ૮૯

ચારે હાથે ચત્રભુજને કડાંચુનીઓવાળાંરે હોં
 શાંકળી સંગે સારી શોભે બાળુબંધ નખરાળાં રણું ૯૦
 આંગળીએ અંગુઠી ઉજવળ વેદ અને વળા વીંટીરે હોં
 પહોંચી સાંકળાં પાતળિયાને મુખમાં મોરલી મીઠી રણું ૯૧
 મોતી માળા ત્રણ ત્રેવડી અલખેલાને ઓપેરે, હોં
 મોહનમાળા મોટી માંહે ચરણે જઈને ઓપે, રણું ૯૨
 સોનાની શાકળીયો દોરો હુગહુગીયો માંહી જળકેરે હોં
 શંખ ગદા પદ્મને ચક્ર ચારે હાથે ચળકે, રણું ૯૩
 ગળુબંધ ગળામાં શોહીયે કાને કુંડળ મોતીરે હોં
 જડાવતુ તીલક જડુવરને અખંડ ઝોત ઉદોતિ રણું ૯૪
 મુગટ મનોહર માહારાજનો જુગમાં ન મળે જોડો હોં
 મધ્યે ચુનીયો ચળકે ઝાઝી કલંકીનો તોરો, રણું ૯૫
 અદ્ભુતરૂપ અક્ષમાનાવે એક રશનાશું ભાંખુરે હોં
 અપાર એનો પાર નથી હુ કેમ કરીને જાંખુ રણું ૯૬
 જેને જેવો જોઈયે તેને તેવો અલખેલોરે હોં
 ગવાય તમ ગુણ એના ગાળે રખ્યે મુળગો મેસો, રણુ ૯૭
 ધન બોડાણા ધીરજ તારી બળવંતને તેં આંધ્યોરે હોં
 જોગી મુનીને જોછે દુર્લભ તે પ્રભુ તુમને લાધ્યો, રણુ ૯૮
 હાશરામાં ઠીક નિકળ્યો પ્રગણામાં પ્રીતેરે હોં
 દુનિઆમાંતેં ઉંકો કીધો ડાકોર રહે રંગ રીતે, રણું ૯૯
 ચાર જુગમાં જાણ થયો તુ બોડાણો બલીહારીરે હોં
 તન મન ધન તેં ત્રીકમ ઉપર શરવે નાંખ્યું વારી, રણું ૧૦૦
 અલખેલાને અરજ અમારી એકાંત્યે તમે કહેજેરે હોં

અવગુણનોતો આંક નથી તમો શાંભળીયાજી શેહેજો. રં ૧૦૧
 જો મોહન મનમાં જાણોતો જુગમાં ન મળે જોડે હો.
 ત્રાહ ત્રાહ શરણાગત રાખો રંગીલા રણછોડ રણ. ૧૦૨
 જેજે અવગુણ જોશેતો પ્રભુ મુજમાં ભર્યા ભરપુરે હો.
 આળ કરોતો ઉડી જાવુ જેમ આકડાનું તુર. રણ. ૧૦૩
 શાંભળિયા તમો શાંમુ જુવો શનેહ ધરીને શાંમરે હો.
 મન ફેરવો મોહનજી માંડે શેજે યાએ કામ. રણ. ૧૦૪
 ચરણકમળમાં ચીતડું માંડે તાણીને તમો રાખોરે હો.
 ધણી થઇ ગીરધારી મુજને તરછોડો ના નાખો. રણ. ૧૦૫
 ખેજી કર જોડી ચરણે લાગુ, સોસો કર શલામરે હો.
 રણછોડને તમો રાખો રશીયા ખાંના જાત ગુલાંપ્ર. રણ. ૧૦૬
 રાય રણછોડનો ગરખો જે કોઈ ગાશે પુરણ પ્રીતેરે હો,
 તે ઉપર રીજે રંગીલો રશમશ થઇ રંગ રીતે. રણ. ૧૦૭
 શહુ મળીને સાંભળજો લાઇ કહુછુ વારંમવારે હો,
 ભુલ્યુ ચુક્યુ માફ કરજો કરતાછે કીરતાર. રણ. ૧૦૮
 સંવત અઢારને અગનોતેરો આઠમ આશોમાસરે હો,
 કસન પક્ષને રવીવારે ગુણગાયછે રણછોડદાસ. રણ. ૧૦૯

નરસિંહજી માહારાજનો ગરખો રાગ ઉપરનો.

ગણપતી શરસ્વતીને શમરે ખેરહુકર જોડે હો,
 નરસિંહજીનો ગરખો ગાતાં કેઈમાં કેશો ખોડ. નરહરીલટકાળા
 ધણી મેહેર કરો માહારાજ ગુણ નીધી છોગાળા. ટેક. ૧
 લારીપૂરે દરવાજો જાતાં જમણા હાથની ઓળરે હો,

રાજ રાજેસ્વર શીવજીના શાંભી નરસિંહજીની પોળ. નર૦૨
 શેહર તણી તેશી કહુ શોભા વર્ણવસેછે અઢારરે હો,
 નરસિંહજીના રાજમાં કોઇને દુઃખ નહી તણભાર. નર૦૩
 ડોશીવાણીયા નાણાવટીને ગાંધી શરૈયા શારરે હો,
 બેઝી ઓળમાં બહુછે વસ્તી ચુડગરને કંશાર. નરહરી૦ ૪
 પૂર્ય દીશાએ અષ્ટભુજને ઉત્તર બકુચર ગાજરે હો,
 પશ્ચિમમાં તો પીર વશેછે દક્ષિણ હનુમંત જીરાજે. નર૦૫
 ચાર દીશાએ જખરી ચોકી જીજ્ઞ દેવ અપારરે હો,
 શેહર વચ્ચે નરસિંહજી ગાજે શો શત્રુનો ભારરે. નરહરી. ૬
 સિદ્ધાશન આશન ઉપર અલખેસો જીરાજેરે હો,
 મંદારનો તેશી કહુ શોભા નિત્ય ચોધડીયાં વાળે. નરહરી. ૭
 પિતાંખર જરકશીના વાગા પાંચ કલકી પટકોરે હો,
 મોરમુગટને કાંને કુંડળ જોઇ ચિતમાં લાજે ચટકો. નર૦૮
 હીમહીરાને માંણુક મોતી શોભાનો નહી પારરે હો,
 આભુપણુની શોભા દેખી મન કરે વિચાર. નરહરી. ૯
 નીતનીત શોભા નૌતમ દીસે જોતાં પોહોયે આશરે હો,
 જમણે હાથે જોત દીવાની અખંડ ખારેમાશ. નરહરી. ૧૦
 નરસિંહજીની નીતી કહીયે ત્રણ લોકથી ઝાજરે હો,
 ધીનાં ટાંકાં ઘેર ભર્યા પણુ નરસિંહ લોટ પરરાજ. નર૦૧૧
 શમે આરતી શોભે કેવી આનંદ સરખુ થાયરે હો,
 ધંટને ધડીયાજો વાગે ગ્યાન ગુણીજન ગાય. નરહરી. ૧૨
 દશરાને દીવશે વાસો અંબાડીમાં જીરાજેરે હો,
 અધરાયતની શોભા દેખી કામ કોટીક તો લાજે. નર૦૧૩
 આક્રમ ચક્રદશ દીવાળીયે આનંદ ઓછવ થાયરે હો,

શ્રાવણ માસની શુ' કલુ' સોભા એ નવ વરણી જાય. નર૦ ૧૪
 શ્રાવણ વદી ત્રીજને દાહાડે કાજળીનો મહીમાયરે હો,
 પાછલી રાતે હીડોળાના ગુધરા છુટી જાય. નરહરી. ૧૫
 કારતક માસની શોભા કહીએ પ્રભુનું લગનજ થાયરે હો,
 શુદ ચક્રદશની દીવીયો જોનાં ગાત્ર નરમ થઈ જાય. નર૦ ૧૬
 ચક્રદશની તો દીવિયોને પુનમનો વરધોડારે હો,
 તુળશી વાડિયે દરશન કરવા શજન સહુકો દોડો. નર૦ ૧૭
 ચારે પાસે ચમર ઢળેને જહુ જોલે છડીદારે હો,
 ખમા ખમા સહુ મુખથી કેહેછે શોભાનો નહી પાર. નર૦ ૧૮
 ઈંદ્રાદીકને નારદ શરવે આત્રીક્ષ જોવા આવેરે હો,
 ધન લાણા ભાઈ ભાગ્ય તારું નિત્ય લાડલડાવે. નર૦ ૧૯
 ધનતાત ધન માતા મારી ધન તારો અવતારે હો,
 નિત્ય પ્રભુને લાડલડાવે ભાગ્ય તણો નહી પાર. નરહરી. ૨૦
 પરણાવિને પાછા વહ્યા ને આવ્યા રાજ અવાસરે હો,
 તરેહ તરેહનો આતશ જાણ ઉઠે પ્રભુની પાસ. નર૦ ૨૧
 ત્યાંથી પ્રભુ આગળ પધાર્યા આવ્યા મંદીર મોંજરરે હો,
 દેવ સર્વ વિમાંને ખેશી કરે પુરુષ વરદી અપાર. નર૦ ૨૨
 મંદીર સાંભો શોભા કેવી દીક માળની શોભેરે હો,
 પોળ મધે મદન મોહનજ જોઈ દરશનને મન લોભે નર૦ ૨૩
 દયા કરીને દરશન દેજો અંગમાં ઉલટ આંખીરે હો,
 કૃષ્ટ મારાં સહુ કાપી નાખો દાસ પોતાનો જાંણી. નર૦ ૨૪
 રંક ઉપર તો રીશ ન કરવી મેહેરે કરો માહારાજરે હો,
 શાંડો ઘેરો દાસ તમારો જાંય ગ્રહાનિ લાજ. નરહરી. ૨૫
 તરસિહજનો ગરબો ગાયો શુભુજો સહુ નરનારે હો,

ખેડ કરજોડિ શીવચાવ કેહે પ્રભુ જીનારે ભવપાર. નર૦ ૨૬

બહુચરાણનો ગરબો.

સરસ્વતિ માતને વિનવું કરજોડિકહું છું હાંહારે કરજોડી.
 મેહર કરે મુગ દાસને તમ શરણે રહું છું, હાંહારે તમ.
 શેહર તેવીરજ ક્ષેત્રની શોભાછે સારો, હાંહારે.
 વરણ અઢાર વસો વસે વરતી છે ભારી; હાંહારે. ૨
 ધર્મરાજ ગાયકવાડનું લાંગેછે સારું, હાંહારે.
 સહુ વસે સુખ ચેનમાં જોઈ મન હસે માત્ર, હાંહારે. ૩
 ધનસાક કરે એક રીતથી નહીં વાસો વેરિ, હાંહારે
 બ્રાહ્મણ સહ આશીશ દીયે ફરે શેરી શેરી. હાંહારે. ૪
 સહુને સુખ આ રાજમાં છે સોસો ઘણેરૂં, હાંહારે.
 પ્રભુ અખંડ રાખ આ રાજને સુકહું ઝાઝેરૂં, હાંહારે ૫
 બ્રાહ્મણને બહુ પ્રેમથી દે દાન અતીસાં. હાંહારે.
 શ્રાવણ અધીક માસમાં નવ કરવા દે હિસા*, હાંહારે ૬
 સદા વાસ એ રાજમાં પ્રભુ આપો હમને, હાંહારે.
 દેશી રાજ ગમે ઘણું પ્રભુ શુ કહું તમને, હાંહારે, ૭
 શેહરમાં સ્થાનક દેવનાં શોભા શી કહીએ; હાંહારે.
 એક એકથી અતિ ઓપતાં જોઈ વીસમે થઈએ, હાંહારે ૮
 ચુંવાળથી બહુચર માવડી ત્યાં આવી રહ્યાંછે; હાંહારે.
 સુખ આપે દુઃખ કાપીને સહુ કષ્ટ ગયાંછે, હાંહારે. ૯
 શેહર સમીપે સ્થાન છે માનુ ઉત્ત દશાએ, હાંહારે.

*શ્રાવણના અધિકમાસમાં મહારાસવ ગાયકવાડ હીંસા કરવા દેતા નહીં

દિવસના નવ વાગતાં બહુ શોભા થાયે, હાંહારે ૧૦
 ધ્રુપ દીપે થાય આરતિ સહુ દરશને આવે, હાંહારે.
 ઘાણા લોકને નીમ છે કંઈ આવે ભાવે. હાંહારે. ૧૧
 બહુ લોકને એમ છે દરસન નવ થાયે; હાંહારે;
 તે દિવસ અપવાસ કરે તે અન્ન ન ખાયે, હાંહારે ૧૨
 એવો નીમજી રાખીને જે દરસને આવે; હાંહારે.
 માછ ચીંતા રાખીને પુરે આશા ભાવે, હાંહારે ૧૩
 શયુગાર માના શોભિતા રચના છે સારી, હાંહારે-
 હીરા રત્ન ને હેમના માંહી ચુનિયો ભારી, હાંહારે ૧૪
 કંઠે એકાવળ આરોપિયો દિસતો રૂડો, હાંહારે.
 બાંહે બાબુબંધ બેરખા માંહી સોના ચુડો, હાંહારે ૧૫
 હીરા રત્નની કાંગણી માંહી ચુનિયો ઝળકે, હાંહારે;
 ખરા મોતીના ગળચવા માંહી લિલમ લળકે, હાંહારે. ૧૬
 કાંને કળાકૃત્ત શોભિતાં નાકેછે વાળી, હાંહારે.
 મોતિની બાંધી દામણો મહી મણિયો ભાળી હાહાં. ૧૭
 આંગળીએ વેઠ વીંટિયો છત્રે ધ્રુવરી ધમકે, હાંહારે.
 પાયે તે કલકાં કાંગિયો તોડા અંઝર ઝમકે હાંહાં, ૧૮
 જગ મોતીનું કાપડું લેલાવટે ટીકડી ચોડી, હાંહાં,
 પાંચ પટાનો ધાત્રો સાડી કસળી ઓઢી; હાંહાં ૧૯
 પાછળ બાંધ્યો ગોફણો મહી ધ્રુવરી ઝાછ, હાંહાં,
 આયુધ શયુગાર સરવે સજી ઉભાંછો માછ, હાંહાં, ૨૦
 ઝોતો બે ધીની બજે જોઇ રવી શામ થોભે, હાંહાં,
 તેજ જોઈ મધ્યા તણું માર મનડું લોભે, હાંહાં. ૨૧

તેજ ન મળે ત્રણ લોકમાં રવી ઝાંખો થાયે, હાંહાં.
 અકળસ્વરૂપ બિંબ પ્રકાશીયું બહુચરી માયે, હાંહાં. ૨૨
 વીરક્ષેત્રમાં વાસો વસ્યાં સહુ સુણજો કાને; હાંહાં.
 બહુ લાવે વધામણાં મસ માનતા માને; હાંહાં; ૨૩
 દુઃખ કાપી સુખ આપોછો મા દિન દયાળી, હાંહાં,
 વીરક્ષેત્રની રક્ષા કરો મા બહુચર બાલી, હાંહાં. ૨૪
 શેવક પોત નો જાણિને મા રાખો પાસે, હાંહાં.
 અરજ સાંભળી તેહની મા પુરજો આશે, હાંહાં. ૨૫
 દિન શેવકની વિનતી રૂદિયામાં ધરજો, હાંહાં,
 લીડ પડે ત્યાં બહુચરી આવી સંકટ હરજો; હાંહાં.
 ગરબો શિખી સાંભળી નિત પાઠે કરશે, હાંહાં. ૨૬
 કાટીક પાપ પ્રસે થઈ તે સેજમાં તરશે, હાંહાં.
 રણછાડ દાસનો વિનવે બેઠ કરજોડી, હાંહાં, ૨૭
 સાય કરો મુજ દાસને બુદ્ધિછે થોડી હાંહાં;
 બુદ્ધ ચુક હોય માહરી તે માફજ કરજો; હાંહાં;
 વિનતી સુણી આ દામની તે કાંને ધરજો હાંહાં, ૨૮
 વાસ તે વીરક્ષેત્રમાં પરાંરાવમાં રહુધું હાંહાં,
 રાત દિવસ મા રક્ષા કરો, કરજોડી કહુધું. હાંહાં ૩૦

અંબાજીનો ગરબો.

(ગોરમાના ગરબાનો રાગ)

હુનો ગણપત લાગુ પાયકે ગડગરબો આરાસુરી તણોરે મોલ.

‡ રાવપુરામાં.

આરાસુરમાં બેઠી માતકે મહિમા અતિઘણીરે લોલ. ૧
 માને પારે આવે લોકકે દુર જહુ દેશપોરે લોલ,
 આવે જાળ જોગનને વર્ધકે અતિ ઘણે હેતથીરે લોલ, ૨
 માણ દીવસમાં ત્રણ રૂપકે ધરે અતી શોભતાંરે લોલ,
 જોગન જાળ અને વૃધકે આયુધ આપતાંરે લોલ. ૩
 માને છત્ર સોનાનું છાજે કે, રત્નની જીવ્યછેરે લોલ,
 ફરતી હિરાનીછે કારકે છત્ર અમુલ્યંરે લોલ. ૪
 કેસરી ઉપર બેઠી માતકે સહુ આયુધ ધરાંરે લોલ.
 કોટી સુરજ ઝાખા થાયકે લેલાવટે આડકરીંરે લોલ. ૫
 માને સોભિતા સણુ ગારકે સોભા શી કહુરે લોલ,
 માનો સેશન પામે પારકે હું તે શું લહુરે લોલ. ૬
 માને કંઠે એકાવળ હારકે સોભે અતિ ઘણીરે લોલ,
 માને જાંહે બાજુબંધકે ચુડો સોના તણીરે લોલ. ૭
 હિરા રત્નતણી કંગણીઓકે ચુનાયો મહિ અતીઘણીરે લોલ,
 સાચા મોતિના ગળુબંધકે મધ્યેછે મળીરે લોલ. ૮
 માને કાને કળાકૃતકે નાકે વાળિ સોભતિરે લોલ,
 માનો સેંધો પુચો અનુપકે દામણિ આપતીરે લોલ. ૯
 માને દશે આંગળીએ વેઢકે ધુધરી ધમધમેરે લોલ,
 માને કલાં કાંચી તોડાકે ઝાંઝર ઝમઝમેરે લોલ. ૧૦
 માને ચણીઓ યોગિને ચીરકે ઓઢી ચુંદડિરે લોલ,
 માના ચોક વચે સહુ નારકે ફરે જહુ પુદડિરે લોલ. ૧૧
 માને ધીનિ જણેછે જોતકે જોષ રવિ ચોભિયોરે લોલ,
 માનુ તેજ જોષ મન માણેકે હુંતો સોભિયોરે લોલ. ૧૨
 માના દરશણથી દુખ જાયકે પાપ સહુ જળેરે લોલ,

શું કહું મંડપની સોભાયકે મુખથી અગિઝરેરે લોલ. ૧૩
 માને માન સરોવર સારકે માંહિ અમૃત બર્થુરે લોલ,
 તેહમાં જે કોઈ જાણે નાહકે તેહનું કામ સરચુરે લોલ. ૧૪
 શું કહું સ્થાનકની સોભાયકે કામ મીના તણુરે લોલ,
 માનો પુનમે સંગ ભરાયકે શું વરણુવ કરેરે લોલ. ૧૫
 ફરતી ખંગલા ને એઠકોકે અતિ ધણી ઓપતીરે લોલ,
 માને સનમુખ છે એક વાવકે સુંદિર સોભતીરે લોલ. ૧૬
 ત્યાંથી આલ્યા ઉત્તર માંદકે સુંદીર યાગછેરે લોલ,
 શું કહું આરા સુરની સોભાયકે રચના અથાકછેરે લોલ. ૧૭
 માને સુરીજન મુનીજન સેવેકે બ્રહ્મા ધ્યાન ધરેરે લોલ,
 માને નીશદીન સનમુખ ઉભાકે સ્તુતી કરેરે લોલ. ૧૮
 માનો ગરબો જે કોઈ ગાયકે નીત્ય પાઠે કરેરે લોલ,
 કોટીક પાપ પ્રલે થાયકે તે સેહેજે તરેરે લોલ. ૧૯
 માજી સેવક જાણી તારોકે કરણા કીજીએરે લોલ,
 માજી દીન સેવકની વિનતીકે ઉરમાં લીજીએરે લોલ. ૨૦
 માજી ગુણુ ગાવાનીશ દીનકે ખુદ્દી આપજોરે લોલ,
 શુણી રણુછોડલાલની વિનતીકે શરણુ રાખજોરે લોલ. ૨૧

સીતાનો કાંચળીનો ગરબો.

પરમેસ્વરીને પાએ પડી હોળહુચરી કહું કળીજુગનાં કર્મ. એરાગલ
 કેકે કોધમાં બોલીયાં હોળહુચરી, રામ લક્ષમણુ વન જાય;
 એહેલું તે વન રામે મેલીયું હોળહુચરી, બીજે તે વન આલ્યાંજા
 લીજે તે વન મઠો વાળીયાં હોળહુચરી, સીતાએ રોપ્યા વૃક્ષ;

અમરનેડમરો રોપીયો હો બહુચરી રોખ્યાછે દાડમ દ્રાક્ષ. ૨
 રાજ રાવણનો મરગતો હો બહુચરી, વનદ્વળ ચરી ચરી જાય;
 સરતાં સિતાએ ભાળીયો હો બહુચરી, કાંચલડી સીવડાય. ૩
 શાવ સોનાનો કંચવો હો બહુચરી, ચામડામે સે સાર;
 નહી કાકાના કટગમાં હો બહુચરી, નહી મામાને મોસાળ. ૪
 નહી મધ્યરમાં ખંધવો હો બહુચરી, કોને ચડાવું પહાડ;
 સીતા મહીયેરનાં પાતળાં હો બહુચરી, કોણ લડાવે લાડ. ૫
 સીતાના બોલ રામે સાંભળ્યા હો બહુચરી, ધનુષ્ય લીધું હાય,
 પેહેલું તે બાણ રામે ફેંકીયુ હો બહુચરી જીવ પડ્યું દરિયાસાથ.
 બીજે તે બાણ અગ મારીયો હો બહુચરી ધાન્ડો હો લક્ષ્મણવીર;
 સીતા કહે જાઓ દીયેર હો બહુચરી, હજુયા તમારા વીર. ૭
 ઘેલી સીતા ના ઘેલું બોલીયે હો બહુચરી. રામ હણ્યા કેમ જાય,
 આંજી આપીછે શ્રી રામની હો બહુચરી, લક્ષ્મણ વાંસે ધાય. ૮
 રાવણ આવ્યો જોગીવેશથી હો બહુચરી. ભીક્ષા દો સીતામાય;
 આંજી આપીછે શ્રી રામની હો બહુચરી. ભીક્ષા આપી નવ જાય. ૯
 એક પગ મૂકો આણ મારું હો બહુચરી, બીજે તે આણ્યો બાહાર
 ખીંધે કરીને રાવણ ચાલિયો હો બહુચરી. હરીછે સીતા નાર. ૧૦
 અગ મારીને રામ ચાલિયા હો બહુચરી, નાખ્યો મડીની બાહાર;
 સુતાં મંદીર દીસે માળિયાં હો બહુચરી, ક્યાં ગઈ સિતા નાર. ૧૧
 રામ રવેને લક્ષ્મણ રીઝવે હો બહુચરી ઘેહેલા ના રોશો રામ;
 સિતા સરીખી પરણાવીશુ હો બહુચરી. સિતા ધરાવીશું નામ. ૧૨
 જળજળ કમળ ના નીપજે હો બહુચરી, વનવન અગર નાહો મં
 ઘેરઘેર સિતા ના તિપજે હો બહુચરી, બંધવ વિચારી જોય. ૧૩

રામે તે પાન બે ડાં ફેરવ્યાં હો બહુચરી, કાઢછે બળીયો જોઈ; ૧૩
 બાહુ જીતે હનુવો જતી હો બહુચરી, લાવુ સિતાનીશોધ. ૧૪
 હામ થકી ઉપડ્યો થેકડે હોબહુચરી, ગયો લંકાં મોઝાર; ૧૫
 જોયાં ચોરાશી ચોટડાં હોબહુચરી, જોઈતે બાવન બજાર. ૧૫
 જોયાં મંદીર જોયાં માળીયાં હો બહુચરી જોયું રાવણનું રાજ
 કંઈ સિતા દીઠાં નહીં હો બહુચરી, ગયો પાણીયારીને ઘાટ. ૧૬
 બાઈ પાણીઆરી તને વીનવું હો બહુચરી ક્યાંછે સિતા માય;
 અશોક વાડીને ઝાડવે હો બહુચરી, ત્યાં સે નવ તું જાય; ૧૭
 ત્યાં થકી હનુમંત થેકીયો હો બહુચરી આશો પાલવને દાર;
 પડતી મેદેત્રી પવિત્રી હોબહુચરી લીધી તે સિતા નાર. ૧૮
 મુંદ્રીકા મારા રામની હો બહુચરી ક્યાંથી લાવ્યો હનુમાન;
 કોણે જોવા તને મોકલ્યો હો બહુચરી કોણે આલ્યાં એધાણ. ૧૯
 રામે તે જોવા મોકલ્યો હો બહુચરી લક્ષ્મણે આલ્યાં એધાણ;
 ભાળ લેવા હું આવીયો હો બહુચરી પંચવટીથી પ્રમાણ. ૨૦
 તરશો તે હુશ બાઈ સાવળ હોબહુચરી, તાહાડાંતે નીરપીજ
 જુખ્યોતે હુશ ભાઈ સાવળ હોબહુચરી પડ્યાંજ વનદૂળખાર. ૨૧
 ઝંઝોડેને ઝાટકે હો બહુચરી ખંખેરેને ખાય;
 માળી તે આવ્યો માયાં ચુંચતાં હો બહુચરી રાવણ પાસેજાય. ૨૨
 રાવણ બળથી બોલોયો હોબહુચરી મારો બળીને બાણ,
 મારજો લોઢે ને લાકડે હોબહુચરી મારજો એરણુને ધાણ. ૨૩
 કુંભકરણે બાથા લીડીયા હોબહુચરી મારયું બળીને બાણ,
 ઇંદ્રજીતે બાથા લીડીયા હોબહુચરી કેહું વાળુ એનો ધાણ. ૨૪
 નહીં મરૂ લોઢેને લાકડે હોબહુચરી નહીં મરૂ એરણુને ધાણ.

સાચુ તે બોલ્યાછ સાચજ હોળકચરી સેણે તજે તું પ્રાણુ.૨૫
 ખૂધી લંકાનાં ગોદડાં હોળકચરી શેસ્ત્રધાણીનું તેજ,
 મારે તે પુછડે બાંધજો હોળકચરી અગ્ની તેમાં મેલ. ૨૬
 મોહોત વાંદરતું તે થકી હોળકચરી ચેતજે મનમાં જડ,
 ત્યાં થકી ઉપડ્યો ઠેકડે હોળકચરી જઈ બેઠો લંકાંગઢ. ૨૭
 બાળાં ચોરાશી ચડટડાં હોળકચરી બાળાંછે બાવન બજાર.
 રાખ્યાં વીલીપણુ ખોલડાં હોળકચરી આસો પાલવનુ ડાળ.૨૮
 લંકા બજે અતુલ્યની હોળ કચરી હતુમાનને હસવું થાય,
 જુના તે ઘઠને ગાંદરે હોળકચરી નાગર નરસંયો ગાય. ૨૯

ગીરધારીની ગરબી.

(સખી આધરે કમટ ધુમટ ઘર આઈ એ રાગ.)
 ગીરધારીરે વાત કહું છું વાચારો, મુને મોહન આંખન મારો;
 મુને જતારે મારગડે સીદવારો, મારો પાલવડો નવ ધારો ટેક

મુલ.

મુને રોકીને શું ઉભારોરે. જુઓ જુવે છે લોક હજારોરે.
 આસો પડ્યો સ્વભાવ નઠારોરે, વનમાળીરે થાશે ઘણો ફટકારો;
 મુને મોહન. ૧

પ્રભુ મારારે આમ ન કીજે વાટે, હીક રહિયે પોતાને ધાટે.
 નથી મળતીરે પ્રિત બજારે હાટે, કંઈ જોર જુલમને સાટે;

મુલ.

મધી જાણુતા ધર્મ હમારોરે. અમો અબળા લાજનો ભારોરે,
 નથી રાખતાકંઈ એક આરોરે, રસીયાજીરે પ્રિત તણોપંથ ન્યારો,
 મુને મોહન. ૨

હજુ સાંખીરે રહી છું વાલમ વાર, હાવાં કહીસ કંઈક નઠારે,

(૩૯)

નથી કે'તીરે હું સમજી શા સારું, મુને લાગેછે કાંઈ પ્યારું;

બુલ.

પછી જાસે બાર તમારોરે, નહીં વાંક હમારો લગારોરે. '
એમાં લાલ નથી કંઈ સારોરે, અલખેલારે છાનામાના સધારો;

મુને મોહન. ૩

પાતળીયારે વાત કહું એક છાની, તમે સાચી લેજો માની,
મધ રાતેરે મંદીરીયે પ્રભૂ આંવા, મુખે લ્યો લાખેણો લદાવો.

બુલ

પછી રાખસો ના કંઈ ઉધારોરે, મારા જોખન મદન ઉતારોરે,
મરા તનના તાપ વીડારોરે, ગુણવંતારે છોટમદાસ તીહારો.

મુને મોહન આંખ ન મારો. ૪

મરખી બીજી રાગ ઉપરના.

બલિહારીરે વીડવનું મુખ ન્હાળી, મુને લાગી એ શું તાળી,
છખી જોઈનેરે શાંમ સુંદર લટકાળી, એની સુરત હેલ છોગાળી;
આજમળાયોરે વાટે જતાં વનમાળી. મુનેવાંકો નજરે લાળી. ટેક

બુલ.

મુને ત્યારનું તે કંઈ યાગેરે, મેં મુખડે નવ કહેવાયેરે.
મારો જીવ ઝકોળા ખાયેરે. કંઈ મહારીરે સુધખુધ સરવે ટાળી.

મુને લાગી એ શું તાળી. ૧

અલખેણેરે વાળ્યો વાંકો આંખોડો, કાને કુંડળનોછે જોડો,
મત્રકારીરે મુખડે હસતો ઘોડો, કરે આંખ તણો મચકોડો.

બુલ.

દારે હસગતી ઠકરાળીરે, હાથે વાંસલડીછે રસાળીરે,

તન કોમળને વય બાળીરે, વસ્ય કરણીરે કીકી કામણગાળી;
 મુને લાગીએ શું તાળી. ૨
 નથી એવોતે આજ લગી કોઇ દીઠો, મુને મોહન લાગે મીઠો,
 મુને ધરમાંરે ઘડી પલતો નથી ગમતું, માફ ચિતડું રેહેછે ભમતું.

ઝુલ.

વાગે રાત દીવસ ભણકારારે. વહે તાપ તણા જણકારારે,
 મોહ બાણ તણા સણકારારે, કાળજડુરે કોરી ધરણી દાળી,
 મુને લાગીએ શું તાળી. ૩
 સખી મારીરે પાવણડે કંઈ લાગું, બેહુ કરનેડીને માગું,
 મુને મેળવ્યરે એ રસાયો રૂપાળો, પ્રભૂ છોટમનો નંદલાલો;

ઝુલ.

મળુ મોહનને મન મેલીરે, રમુ રાશ કર રસ કેલીરે,
 મ્હારી જોડી ખને અલખેલીરે, તુને આપુરે માળા તે રતનાળી;
 મુને લાગીએ શું તાળી. ૪

અંબાજની ગરખી. ૩

(ગીરધારીરે વાત કહુંછુ વીચારો એ રાગની.)

અલખેલીરે આઘ ભવાની માતા, આઘ અભય વરની દાતા;
 ઘટ ઘટમાંરે બ્યાપી રહી વીક્ષાતા, જનનીછો જતની જતા;

ઝુલ.

ભક્તોનાં શંકટ કાપોરે, મન વાંછીત ફળને આપોરે;
 પોતાનો કરીને સ્થાપોરે, બરદાળીરે દાસને કરમુખ સાતા;
 આઘ અભય વરની. ૫

(૪૧)

માહાદેવીરે મુખ જોવા મન થાયે. દે દરશન વંદુ પાયે,
છો અકળીતરે માહેશ્વરી મહામાયે, બ્રહ્માદીકચી ન કળાયે. ૬

ઝુલ.

મા કરુણા દ્રષ્ટી કરનેરે, ખુડતાં બાવડી ધરનેરે;
દુઃખીયાનાં દુખડાં હરનેરે. ત્રિપુરાં બારે ગીરધારી ગુણગાતા;
આઈ અભયા વરની દાતા. ૨

કાળકાની ગરબી ૪.

(રાગ ઉપરનો)

આરાસુરીરે અકળઃજા ન કળાણી, મા પાવાઘડ પટરાણી;
તુલ સમાનરે ભૂતળ અવર ન જાણી, સાંભળ સનખલપુરરાણી;

ઝુલ.

દેદરશન દુઃખ પળાયેરે, નીરખતાં ભવ ભય જાયેરે;
મુખ જોતાં માહાસુખ થાયેરે, ત્રિપુરાયરે ત્રિગુણા વેદવખાણી;
મા પાવાઘડ પટરાણી. ૧

ઉર ધરજેરે અંબા વીનતી મારી, હું માગું કરુણા તારી.
તેં માયારે ત્રિભૂવનમાં વીરતારી, સચરાચર ત્રિશૂળા ધારી;

ઝુલ

આઘ આઘ્યાં વિષ્ણુ નીવારેરે, બગડેલાં કાર્ય સુધારેરે,
ખુડતો બેડો તારેરે, ઉગારેરે અંબા આનંદ આણી;

મા પાવાઘડ પટરાણી. ૨

મુણ્ય સામારે મુખ આજેછે શૃષ્ટી, તુ કર્યને કૃપાયા દ્રષ્ટી,
અખંડિતરે થાયે અમૃત વ્રણ, ભક્તોની ભાંગે કણી;

(૪૨)

સુલ.

તો કીધો પંડીત કાળીરે; પરમેશ્વરી પર્મ કૃપાળીરે.
 કર પાંચન પાવાવાળીરે, માહાકાળીરે આપો નિર્મળ વાણી;
 મા પાવાવડ પટરાણી. ૩
 રવેનાચળેરે નિવાસ ભોળી બાળ, આઈ આન્યાં ચોક ચુવાળ;
 મેરોનોરે મરદ કૌં તતકાળ સુખાંચો કીધો ભુપાળ.

સુલ.

માને માન સરોવરે નહાયરે, અડસડ તીરથ ફળ ધાયરે;
 જમ કીંકરનો જાય જાયરે, ગુણ ગાયેરે ગોરધર જોડી વાણી
 મા પાવાગઢ પટરાણી. ૪

ગરબી પમી રાગ ઉપરનો.

તને જોઈનેહું મોહી મોરલી વાળા ન કરો આંખના ચાળા;
 નિત રમવાને આવો મેરીએ મારી. મુને ઘેલી કરી ગીરધારી
 ચીત ચોરણુરે સ્યામ સુરતછે તારી. મુને વાગી કાળજકટારી

સુલ.

હુંતો ઘરનો ધંધો ચુકીરે, નીત જોઈં ઝડપે ઝુકીરે;
 તારા દરશનની ઘણી ભુખીરે, દીસો કાનુડારે કપડી કામણ
 ગાળા. ના કરો આંખના ચાળા. ૧
 કીધું ચેટકરે ચેત પડે નહીં જરીએ. ધડી ગોઠે નહીં સા-
 સરીએ; ચીત બટકેરે જાઈં નીત મહિએરીએ,
 પાછળ તમારી ફરીએ.

સુલ.

ના દેખું ધડી એક પલરે, ન ભાવે અન્નકે જળરે;
 એવું કામ કરેછે બલરે, ઉડી અગન જરે અંગ પ્રહેની

જાણી; ના કરો આંખના ચાળા. ૨
મન મ્હોરપિરે નેણુ તુમારાંસાલે. બળુ વગર અગનની જ્યાળે;
ગને સુવુરે ગમતું નથી સુખપાળે, જપું જપ તમારામાળે.

બુલ.

નીત જોઉ તમારી વાટેરે. નથા ગળતા જુમનાં ધાટેરે;
મારું કામળા રહીયા ફાટેરે, એવું સુણીનેરે થયાં પ્રસન્ન
શંકરના વાલા. ન કરો આંખના ચાળા. ૩

ગરબી ૬ ઠી.

(નરસિંહજી માદારાજની રાગ ઉપર પ્રમાણે.)

ધન નરસિંહજીરે છોતમે દીન દયાળ. નીત જપુ તમારીમાળ;
કરો કૃપાદ્રષ્ટિરે સૃષ્ટિમાં નામ તમારું. ધર્યું રૂપ પ્રદક્ષિણેસારું
એમ દયા કરી કામ કરો પ્રભુ મારું, કરજોડી સ્તુતિ ઉચારું.

બુલ.

છે દેશો દેશમાં નાગરે, વરયા વડોદરે નીજ હામરે;
કરોછો ભક્તોનાં પુરણકામરે, કૃપા કરીનેરે છોડાવો મોહની
જાળ. નીત જપુ તમારી માળ. ૧

બળે જોતજરે અખંડ લીલા અપાર, ભર્યાં ધીનાં ટાંકાં ચાર
કારતક સુદીરે ચક્રદશે બહુ બાહાર, બેસે મંડળી હારોહાર.

બુલ.

ભક્ષો ભરાયછે બજારરે, વેચે મેવા મીઠાઈ સારરે;
તેનો કેતાં ન આવે પારરે, સરવે મંડળીરે મંદીરનુઘીબાળે;
નીત જપુ તમારી માળ.

પ્રભુ પુનમેરે તુલસી વાડીએ જાય, દરસાવ લગનજ થાય;

(૪૪)

મઠે વરઘોડોરે શોભા વરણી ન જાય, ટેકરીએ લોક ન માય.

જુલ.

પે'રી પાધને ઓઢી સાલરે, શોભે તિલક કેસરી લાળરે;
એસી જાય છે સુખ પાળરે, રૂપ રસાળરે મનોહર મુરતી
ખાળ.

નીત જપુ તમારી માળ. ૩

મધરાનેરે આવે ધુમધી પરણી, વાગે વાળાં નીશાનને સરણી;
ધનં ધનંજરે વડોદરાની ધરણી, ગાય ગેશીનાથ ગુણ વરણી

જુલ.

ધણી ઉડેછે આતસ ખાજરે, છુટેછે હવેયો ઝાઝીરે;
સુખડીથી થાયે પ્રભુ રાજરે, કરન્નેડીરે કહે કીલાભાઈ ગો-
પાળ.

નીત જપુ તમારી માળ. ૪

ગરબી.

નહિરે મેરે બસકો, કનૈયા તુ નહિરે મેરે બસકો;
પડ્યો તોડું ઘર ઘરકો ચસકો, કનૈયા તુ નહિરે મેરે બ-
સકો; ટેક.

અંપની ગરબકો બેલી તુ બલમા, વાલારે મારા લોભીન
પન રસકો; કનૈયા તુ નહિરે મેરે બસકો. ૧

સીર સટેકો પીવનો પ્રેમ રસ, વાલારે મારા બેલ નહી
હસકો. કનૈયા. ૨

દયા કો પ્રિતમ બ્યાકો સંગ કરે વાકું, કામ ન જગ જ-
શકો; કનૈયા તુ નહિરે મેરે બસકો; ૩

૧ તુળશીવાડાની ટે.રી.

હરે કુસવાને આવો રાજ; ટેક,
 શ્રી ચંદ્રમાગાજના બાગમાં હરે. કુસ; ૧
 ધારોછો તે વાત આજ લાગમાં હરે; કુસ; ૨
 મળ્યાં રાધિકાને ચંદ્રાવળી હરે, કુસ;
 મિસ્ત્રન કરીએ બે એ-હાં મળીહરે. કુસ; ૨
 ત્યાંતો વાટોકમાં હિંદોજો બંધાવીયે હરે. કુસ;
 માંહી પ્રાણુજીવન પધરાવીયે હરે. કુસ; ૩
 ઘેમર વટા છે વણી વક્ષની હરે, કુસ;
 નુન્યતા નથી એક પક્ષની હરે, કુસ; ૪
 લલિતાનાં વચન સુણી છેવડા હરે. કુસ;
 તતક્ષણ પધાર્યા અન્નખેડડોહરે. કુસ; ૫
 હીંદોજો બેહાંછે બનો બેલડી હરે. કુસ;
 કુદી કુદી કુસાવે સાહેલડીહરે, કુસ; ૬
 ધીવિધનાં વાજંત્ર વેણા વાયછેહરે, કુસ,
 નૌતમ નારી હિંદોજા ગાય છે હરે, કુસ. ૭
 રસ તણો સમુદ્ર લેરાં ખાયછે હરે કુસ;
 તેમાં દાસ દયો ઝીલી, ગુણ ગાયછે હરે, કુસ. ૮

તરછોડી તણ્યાં, ઓધારે અમને તરછોડી તણ્યાં; ટેક;
 ધડી કેરોરે એને ગુણ ન આવ્યો, મોહને ફેડિ મરજિયાં
 ઓધારે. ૧

જે અખિયાં અમો પ્રેમ ભરી બેતાં, તે અખીયાં થઈ ની-
 રલજિમાં. ઓધારે. ૨

સાચી પ્રીત્યું હમો બણી સ્યામની. તે અવળી નીપણ્યાં.

ઓધારે. ૩

કુળના નારીનો સંગજ કીધો, તે શું નેડી પ્રિયું ઝાઝિયાં;

ઓધારે, ૪

લીલાધર સ્વામીને કેળે, હસ્ત નેડી અરજ્યાં; ઓધારે. ૫

ચુંડીની ગરબી.

રશીયાણુ મુકે હમારી ચુંડી.

બનવાદો છવણુ જળ ભરવાં કાળજે;

સખી કરેશે વાર ક્યાં લાગી આવડી,

મોટી મોહન લોકડીઆની લાજજે. રશીયાણુ. ૧

ધેરોછે મુજને જાણી એકલી.

પાછળ આવે સૈયરોનો સાથજે;

મનસુખો મનનો હું જાણી ગઇ,

એમ કરે નટવર નહીં આવે હાથજે. રશીયાણુ. ૨

દુરજન કંઈ કેહેશે મારા કંથને,

રશીયા તેને રીસ ધણીછે મનજે;

સાસુડી મુજને બહુ સંતાપશે,

નણુદી મુજને કેહેશે કઠણુ વચનજે. રશીયાણુ. ૩

એવી તે વીઘા કોણે શીખવી,

નીત ઉડીને આવડો શો ઉદમાતજે;

મોટ પણે મમતા કંઈ આવી નહીં,

છેલ તમારી ના ગઈ છોકર વાદજે. રશીયાણુ. ૪

આધા રહો અડશોમાં અલખેલડા,

આળા કરો તે શાખે બીજી નારજો;

સાણા થઈ વળગોછો શા કારણે.
 હું નહીં રાખું તમારો ભારજો. રશીયાછ. ૫
 ઘેર જઈ કહીશું તમારી માતને,
 મુજ સાથે ના બોલો વાંકું વેણજો;
 પાતળીયા પાલવ મુકો માદરો,
 હિર ઉપર શા માટે નચાવે નેણજો. રશીયાછ. ૬
 આજ પછી તમ સાથે બોલું નહીં,
 ઢંગ તમારા જાણા જાણવ રાયજો;
 શું કરીએ સામળીયા સાચું કહું,
 તમ સાથે મુજ મનડું આતુર થાયજો. રશીયાછ. ૭
 સ્વારથ તો સકળ થશે મન રીઝવે,
 નવ જાણો કંઈ પ્રીત કર્યાની રીતજો;
 શુ સમજે ચારી જાણે ગાવડી,
 કહણ યકીછે પરશું કરવી પ્રીતજો. રશીયાછ. ૮
 મન વીના દોષને ના બોલાવીએ,
 માણસ માંહી જન્ય પોતાનો તોલજો;
 આગળથી ચરચા જોઈએ તે તણી,
 ત્યાર પછી ગમતાં કહીએ વેણજો. રશીયાછ. ૯
 આતુરતા તમ કરતાં અમને ઘણી,
 લાજ તજને મુખડે ના કહેવાયજો;
 પ્રાણ ગયે પ્રીત કરી ના મુકીયે,
 મારગ વચે રોકો તે શું થાયજો. રશીયાછ. ૧૦
 વાલાજી વાઈ તે કરીયે માહર,
 ઘોણુ વારની કહુંજી જોડી હાયજો;

મારગડો મુકીને અલગા રહો,

કરજોડી વીન'તી કરે' રધુ રાયજો. રથીયાજી. ૧૧

ગરબીયો રાસ લીલાની.

ગરબી ૧ લી.

હગમાં તે ઠરેરે જગમાં જે જનગોલે જીહું. એ રાગ.
વનમાં લેધ જૈરે, મુજને લુલાવી કાનુડે. ટેક.
આંખ તણે અણસારે મુજને, સાંન કરી સમજાવી,
મેં જાણું આજ રજની રમવા. હેન કરી જોડાવી. વનમાં. ૧
મંદીરથી હું બહાર નિશરી, આવી એની પાસે;
કર જાલી મુજને લેઈ ચાલ્યો, જાણ્યું કંઈ લેધ જાશે. વનમાં. ૨
અથોર વનમાં ઉભી રાખી, કહ્યું ખાવા કંઈ લાવું,
સાંમથી બહુ ભાત ભાતની. જલદીથી લેધ આવું. વનમાં. ૩
એમ કહી આ મારગ ચાલ્યો, જોડી વેણ રસાવું;
વાટ જોતામાં રાત પડી ગઈ, ઉભી રસ્તો નીહાળું; વનમાં.
ધન ગાજે ને ધોર અંધારી, રાતે વીજસી ચમકે;
હું ગભરાણી કાંઈ નામુજે, કાળજી હું માઢાઈ કંટકે; વનમાં.
દાદુર મોર બપોળ્યા જોલે. ઝરમર મેકલો વરસે;
રણ વગડામાં હું એકલી, પીક વિના જીવ તરસે; વનમાં. ૬
મહેની જ્યાં શરીરે વ્યાપી, તેથી થઈ હું ઘેલી;
એક દુઃખમા બાજું થયું બાઈ, વરસાદે કરી હેલી. વનમાં. ૭
ચાર પહોર રાતે અથડાણી, ના રહી દુઃખની ખાકી;
મયારામના પ્રીતુગ સાથે, ફરી ફરી હું થાકી. વનમાં. ૮

ગરબી રજી. રાગ ઉપરનો.

હુંતો એકલીરે, મૂળને અધોર વનમાં મે'લી; ટેક.
 ઘસરાણી મારગ ના મુજે, અકળાયે જિવ જાશે;
 અરે દૈવ તે આ શું કીધું, પુ'કે વાતો યાશે. હુંતો ૦ ૧
 વેરણ મારી માવડી, મુને પેહુલેયિ ના મારી;
 ઉછેરિને મોટી કરી, ત્યારે સંગ થયો ગીરધારી. હુંતો ૦ ૨
 ત્યારે મુજને વનમાં લાવ્યો, આ સુખને હું પામી;
 કો'ની આગળ કહું વારતા, દુઃખની ના રહી ખામી. હુંતો ૦ ૩
 શું કહું હવે કો'ની પાસે, જઘ વીસામો ખાવું;
 રેણી નિરગમી રતિ પ્રગટ થાએ, મારગ ચાલી જાવું. હુંતો; ૪
 શું જાણે એ કંઈ ગયો, મુને વન વગડામાં મેલી,
 મુજ સરખી રસે મળી, કોઈ સુઘડ નાર અલગેલી; હુંતો. ૫
 તે'ની વાંસે ગયો હશે, એ કપટી કુંજ વિહારી;
 મઆરામનો પ્રિતમ ખ્યારો, થઈ ગયો વિભિચારી; હુંતો; ૬

ગરબી રજી.

મુજને દગો ક્યોરે, પેલા નંદજીને છાયે;
 માત તાતનું કહું ન માન્યું, ન કર્યું કોઈનું વાર્યું;
 અધોર વનમાં તેડી લાવી, કર્યું પોતાનું ધાર્યું; મુજને; ૧
 મારાથી છળમેદ કરીને, ક્યાં ગયો શું જાણું;
 સંત દીવસ વનમાં આથડવું, ધીરજ કેષપેર આણું. મુજને. ૨
 અરે વીશંભર આ શું કીધું, કેઈ નારે ભરમાવ્યો;
 વહાલપણામાં વેર કરીને, ગયો તે પાછો નાવ્યો. મુજને; ૩
 તેનો શાય ધણેરો મુજને, મનમાં સમજી રહીરે;

સુખ દુઃખ કરમે ભોગવતું તે કોની આગળ કહીએ, મુજને. ૪
 શાને કાળે વેરી થઈને. આગ્રિજ માંય ભભારી;
 રસ્તે દુઃખ પામું ધણું. એને દયા કાંઈ ના આવી; મુજને. ૫
 એવો નીરદય થઈ ગયો, એને શિખામણ કોણ આપે;
 શોક સમુદ્રમાં હું પડી, માર કાળજી કાં કાપે. મુજને. ૬
 હું પરમેશ્વર કહું છું તુજને. મદારે તે શું કરવું;
 અકળાંમણ આવે ધણી. આ છવ્યાથી ભવું મરવું. મુજને. ૭
 એક વીચાર મનમાં કહું, જઈ વંદાવનની વાટે;
 મયારામનો પ્રીતમ મળશે, જયુંનાહને વાટે. મુજને. ૮

ગરબી ઢાંચી.

કાનો ક્યાં ગમેરે, અહીંયાં કોણ અગાડું બેસી; ટેક.
 બીક ધણેરી લાગે મુજને. નીંદ્રા નાવે જાયું;
 ગિરીવરધારી કુંજ વિહારી, ચરણે એને લાયું. કાનો. ૧
 શ્રી નારાયણ શ્રી પૂરસોત્તમ, વારે મારી ધાજે,
 આ વનમાં અધારી રાતે સહાય આવીને થાજે. કાનો. ૨
 રૂઢન કરતાં રવિ પ્રગટ થયોને. લાગી તાલા વેલી;
 ઘેર જતાં ઘરનાં સૌ પુછે, ગઈતી કહાં એકલી. કાનો. ૩
 કશુંજે રંગેલી નાહારી, સાડી ચરણાં ચોળી; "
 વરસાદે ભીજનઈને આવી, કોણે રંગમાં રોળી. કાનો. ૪
 તે સાઈ હું ઘેર જઉં અમ, એકે દશા નવ સુજે;
 કોની આગળ કહું વારતા, શરીર થરથર કુજે. કાનો. ૫
 એવામાં એક નારી દીઠી, મહી વેચવાને જાતી;
 ઉભી રહું બાઈ મારા સમ તૂજને, હીંડોછે મદમાતી. કાનો. ૬
 કરુણેડી તુજને પૂછું, ખખર હોય તે કહેને;

નંદજીના કુંવરની મુને, બાળ્ય ખતાવી દેને. કાનો ૦ ૭
હા બાઈ મે દમણાં દીદોતો, કદમ ખંડીની પાસે;
મયારામનો પ્રિતમ તુજને જલદી ભેજો થાશે. કાનો ૦ ૮

ગરબી ૫ મી.

હુનો ઘેલો થઈરે, પેલા કાનુડાની સંગે; ટેક.
સૈયર મારી શું કહું તુજને, દીલડાં કેરી વાત;
સાંન કરી મૂજને તેડી ગયો, મંદીરમાં મધરાત. હુનો ૦ ૧
શું જાણું એણે શું કીધું, શું મુજને ખવડાવ્યું;
શું ચેટક લગાડ્યું મુજને, તેમાં ચીત ભરમાવ્યું. હુનો ૦ ૨
તે દાહાડાનું મનડું ફટક્યું, કયાં આગળ જઈ કહીયે;
અહર નીસાં સમરણ કરું એનું, એ વિના ક્યમ રહીયે. હુનો ૦
પરથમથી સહુ વાતો કરતાં. છે કાનુડો કપટી;
મૂજને ભોળવી ભૂરકી નાખી, તેમાં ગઈ હું કપટી. હુનો ૦ ૪
નાત જાત મરજાદ તજને, કોઈની જીક ન આણી;
કામ કાજ ધરધંધો ભૂલી, લાલચમાં લોભાણી. હુનો ૦ ૫
એની મારી વાત સાંભળી, કોઈ દયા મન લાવો;
હરેક તારે એને સમજાવી, મંદીર તેડી લાવો. હુનો ૦ ૬
તો એની સંગે રમીને, હુખડાં મારાં વાંમું;
ચેટક મારા લવનું દુર થઈ, સુખ સાગરને પામું. હુનો ૦ ૭
તુજને મોકલું એ નહીં આવે, એનો નહીં વિશ્વાસ;
મયારામના પ્રિતમ વિના, હું ઘણી થઈ ઉદાસ. હુનો ૦ ૮

ગરબી ૬ ઠી.

સૈયર શું કહુંરે, પેલા કાનુડા કપટીને; ટેક.
દાસ સવારે મંદીર આવી, મુજને જહુ ભરમાવી;

પાતની વાતે ચટકો લાગ્યો, તરત ગયો રીસાવી. સૈયર૦ ૧
 આતે હવે એને શું કહીયે, નથી કરતો મન તોલે,
 જાણે પ્રિત વિસારી લીધી, મુને લીધી વણ મોલે. સૈયર૦ ૨
 એ થયો એવી નથિ થાતિ, રાખુંધું મરજદ;
 મારે અંતર સ્નેહ લાવ છે. નથી છુટતો નાદ, સૈયર૦ ૩
 મારે મન એ પ્રાણ અમારો, એને મન કંઈ નાવે;
 પરનારીને મંદીર ભટકે, શાંને માન ઘટાવે. સૈયર૦ ૪
 કંથ પલંગે પોદયા પછી હું, મંધરાતે નિત જાતી;
 મારગમાં કંઈ જોક ન આણું હું કહણ કરંતી છાતી;
 રંગ રમી હું એને રીઝવી, ભોર થયે ઘેર આવું;
 અરસપરસ ધરનાં સોજાણે, કેટલી વાત છુપાવું. સૈયર૦ ૬
 સામુ સસરો જેઠ જેઠાણી. સડકો મુજને વારે
 વૌવાઈ તમો ખહાર ન જાણો, નણદી મેળાં મારે. સૈયર૦ ૭
 કહણ વચન મે સડનાં સહીને, એ સંગે રહી મળતી;
 મયારામના પ્રિતમની હું, ખુશામત નિત કરતી. સૈયર૦ ૮
 ગરબી ૭મી.

એને ના ઘટેરે, મુજને કાનુકે તરછોડી; ટેક.
 હે બાધ તુજને વાત કહું તે, જોને મન વિચારી;
 વિલિચારીનો સંગ કર્યાથી, થઈ ફજેતિ મારી. એને૦ ૧
 જારે એને ગરજ હતી ત્યારે, વનમાં તેડી જાતો,
 અહર નિસારંગ મારી સાથે, માણી સુખીયો થતો એને૦ ૨
 સાત પાંચ દશખાર મળીને, એને કોઈ ભરમાવે.
 તે સાઈ મારગમાં જાતાં, બોલું તો ના બોલાવે. એને૦ ૩
 તમણા સાથે નેહ કદાપી. કોટી જન્મ ના કરીએ,

તરણાથી હળવાં થઇ જઈએ, લોકમાં લાજ મરીએ. એને ૦ ૪.
 પેહેલેથી મા આડે ખાડે, કરે પોતાનું કાવ્યું,
 એવા સાથે પ્રિત કરીને, પાછળથી પસ્તાવું. એને ૦ ૫
 આવડું વેર તે સાનેકાજે, રૂપે મારી સાથે,
 શો બિગાડ કર્યો મે એનો, કરે ફજેતી હાથે. એને ૦ ૬
 રીસે બળતિ તૂજને કહું બાઈ. કપડીને શું કહીએ,
 ભૂખ તરસ આ વનમા વેદી, નિત એ સંગે જઈએ. એને ૦ ૭
 તન મન ધન હું એને શોંપી, સરણે રહીશુ નારી,
 મયારામના પ્રિતમ સાથે, સઘળી વાતે હારી. એને ૦ ૮

ગરબી ૮ મી.

મુજને દગો કરીરે, પેલો ક્યાં ગયો કાનુડો. ટેક.
 પહેલેથી મુજને હેત દેખાડી, કપટે કરતો વાતો,
 મૂજ સરખી અલખેલી મુકી. પર મંદીરમાં જતો. મુજને ૦ ૧
 આડુ અવળું ધણુય હેરું. કંઈ નથી કાવતો લાગ,
 ત્હારા સમજે દેખું વાટમાં, ઊતારી લેઉં પાંચ. મુજને ૦ ૨
 શી એમાં એની તે શાલા. નથી કરતો વીચાર,
 દૂરિજન વિજના લોક જાણુશે, હાંસી કરશે વિજનાર. મુજને ૦ ૩
 જ્યારે મારે મંદીર આવે, કરજોડી રહું ઉલી,
 કેઇ શોક્યે એને ભરમાવ્યો, સા વાંકે મૂને દુલી. મુજને ૦ ૪
 એના મનનું હારદ સમજી. વળતો ઉતર આપુ,
 શા માટે ન ગણો થઇ બેઠો. મુજને ૦ ૫
 માટે જઈ કહેજે કાનાને, થઈ રહેજે હું શીયાર,
 લોક લાજની ગરજ હોય તો. મળજે એકજવાર. મુજને ૦ ૬
 મારા મનમાં એવું આવે, એના ઉપર મરીએ,

નહિ તો જોગ ધારણ કરીને. વંદ્રાવનમાં ફરીએ. મુજને ૭
 બહેની ભારી વાત સાંભળી. કોઇ દયા મન લાવો,
 હરેક તહરે એને સમજાવી, મંદીરમાં તેડી લાવો. મુજને ૮
 એને શીખામણ દેઈ સમજાવે, તેની થઈ રહું દાસી,
 મીયારામના પ્રિતમની આ, ત્રિજમાં થાશે હાંસી. મુજને ૯

ગરબી ૬ મી.

વાલો ક્યાં ગયોરે, મારો શુગડ સનેહી. ટેક.
 ચાર ઘડી પહેલો અહીં આવી, મુજને દેખા દીધી,
 કેઈ ઠગણી એને સેધને, આ રસ્તે ગઈ સીધી. વાલો ૧
 ભારી નજરે એતો ચાલ્યો, વંદ્રાવનની વાટે,
 હું પણ એની પુઠળ ગઈતી, જૂમનાંજીને ઘાટે. વાલો ૨
 બંધી ભટના ચોકમાં જોયું, જોયું કુજ ગલનમાં,
 મે એને નજરે ના દીઠો, પાછી આવી ધરમાં. વાલો ૩
 બાળપણની પ્રિત એ સાથે, શી રીતે રહું અળગી,
 તન મન ધન એને સાંધ્યુંછે, તેથી રહી હું વળગી. વાલો ૪
 ચંદ્ર લાગા ચંદ્રાવળી તમને, વાત કહું સાંભળજો,
 લલિતાને જઈ એટલું કહેજો, જઈ કાનાને મળજો. વાલો ૫
 જે રીતે સમજો તે રીતે, સમજાવીને લાવો.
 તાહારો ગુણ હું નહિ વિશરં, ઝટપટ વહેલાં આવો. વાલો ૬
 એટલું કહેતાં નહિ આવે તો, શુંછે એનું કામ,
 જાતે જઈ કર ઝાલી લાવું, વળતી મારે ધામ. વાલો ૭
 શું કર વચને બંધાણી, મારે એની આશ,
 મયારામના પ્રિતમની હું, વણ મુલે લીધી દાસ. વાલો ૮

(૫૫)

ગરબી ૧૦ મી.

રાધકાજી વંદાવનમાં શ્રી કૃષ્ણને શોધેછે તેવામાં

એક સખી મળી તે કહેછે.)

તુ કયાં ભૂલી પડીરે, ચાત્ર હું ખતલાવું કાનુડો. ટેક.
તુ અગળા નિરગળ થઈ બેઠી, શોકા તુર શા માટે,
પ્રિત કરી તો કરી બાળુએ, રાખીયે સીર સાટે. તુકયાં ૧
પહેલેથી વીચાર ન કીધો, પાછળથી પસ્તાવું,
શું મુખ લેવા આવી વનમાં, હાથે આપ ગમાવ્યું. તુકયાં ૨
એવી કેવી પ્રિત કરી તે, રસ્તે મુકી ચાલ્યો,
તુગ્ગને તો તરજોડી નાખી, કેમ સંજેને મહાલ્યો. તુકયાં ૩
નગણા સાથે નેહ કર્યાથી, એવું ફળ તુ પામી,
લોકીકમાં હસારત તારું, સીર બેઠી બદલામી. તુકયાં ૪
માટે નાદ છોડી ઘેર જાને, એમાં નથિ કંઈ સારું,
કાનુડાને સંગ કર્યાથી, માન ઘટે બાઈ તારું. તુકયાં ૫
સીખામણુ તુ માનજે મારી. કારણ તારું સરશે,
કાનુડાને ગરજ હશે તો, આવિતુગ્ગને મળશે. તુકયાં ૬
તુ તો એની વાંશે ફરેછે, એને મન કંઈ નાવે,
લાજ મુકી આ વનમાં ફરવું, સાને લોક હસાવે. તુકયાં ૭
કપટીનો વિશ્વાસ કરીને, તેનો લીધો હાલો;
મયારામના પ્રિતમ સાથે, અગળાનો શો દાવો. તુ કયાં. ૮

ગરબી ૧૧ મી.

(રાધકાજી સખી પ્રતે કહેછે)

બાઈ હું શું કહુંરે, મારો પ્રાણજીવણ કાનુડો; ટેક.

પેલા લવની પ્રિત બ'ધાણી, આ જન્મે ક્યમ છુટે;
 તન મન ધન મેં એને સાંખ્યું, હવે પ્રિત ક્યમ દુટે. બાઈ હું
 ચાર પોહાર નિંદ્રા નવ આવે, દીવશે અન્ન ન ભાવે;
 ઘેલી થઇ વનમાંય ફરું, એ કપટી ચીત્ત ભમાવે, બાઈ ૦ ૨
 અંતરમાં વહાલો ઘણો બાઈ, મુખથી શું કહેવાય;
 એક ઘડીદીઠા વિન મુજને, કોટિ કલ્પ સમ થાય. બાઈ ૦ ૩
 ઘરનાં મુજને નિત્યે વારે, તેંતું કહ્યું નથિ કરતી;
 અધોર વનમાં જાતે એકલી, વાંસે વાંસે ફરતી. બાઈ ૦ ૪
 એના પ્રેમ આગળ બીજાનો. પ્રેમ નથી મેં દોહો;
 માટે બાઈ તુને ઘણું કહું શું, પ્રેમ વચનથી મીઠો. બાઈ ૦ ૫
 એ મારે છે અંતર જામી, હું છું એની દાસી;
 વિધાતાએ લેખ લખ્યાથી, પડી ગળામાં ફાંસી. બાઈ ૦ ૬
 તે હવે ક્યમ કાઢી નીસરે, કરીએ કોટિ ઉપાય;
 પ્રેમ કટારી વાગી કાળજે, કાઢાડ્યાથી જીવ જાય. બાઈ ૦ ૭
 તેંતો મુજને સારા માટે. શીખામણ કંઈ દીધી;
 મયારામના પ્રિતમે મારિ, સૂઝ બુઝ હરિને લીધી, બાઈ ૦ ૮

ગરબી ૧૨ મી.

(રાધકાજી શ્રીકૃષ્ણને શોધે છે ને રાસ લીલાનું સુખ
 સંભારે છે ને છેવટે રાધાનો કૃષ્ણને સમાગમ થાયછે
 વનમાં જુલી પડીરે, પેલો ક્યાં ગયો કાનુડો. ટેક.
 જરમર જરમર મેહલો વરસે, પુરણ કરીછે એલી;
 અધોરવનમાં મુજને મે'લી, ત્યાં કોણ અમારૂં બેલી વનમાં. ૧
 ગોકુલ ગામની ગોવાલણી, સૌ મહા વેચવાને આલી;
 મારગ મળીયા માવજી, ત્યાં રોકી રાધે પ્યારી. વનમાં, ૨

(૫૭)

મારગ મળીયા માવજી, મને રોવા સરખી કીધી;
 માથાપરની મટૂકી મારી, હુઘારીને લીધી. વનમાં ૭
 જસોદાજી લાલ તમારો, આડા અવળી ચાલે;
 સોળ સેહેજી ગોપિમાં કાનજી, એ મનમાને ત્યાં મા'લે. વનમાં ૮
 આગળ પાછળ મેહેલ તમારા, વચમાં અમારી મેડી;
 અગાસીમાં અમેજ રમતાં, શાન કરી શીદ તેડી. વનમાં
 મોર મૂગટ ને કાને કુંડળ, હરખે વાગે તાળી,
 આગળ પાછળ ગોપી નાચે, મધ નાચે વનમાળી. વનમાં ૬
 ભમરી ખાતાં ભૂધરજીએ, એવી માયા કીધી;
 હરીતો અંતર ધ્યાન થયા. એક સખી શંગાતે લીધી. વનમાં ૭
 પુરસોતમને પગલે પગલે, જોતી જોતી જાઉં;
 નારાયણના દરશણુ વિન હું આકુળ વ્યાકુળ થાઉં, વનમાં. ૮
 જોતામાં એક અબળા દીડી, તેને પુછી વાત,
 રાધા કહે અલીમાન આબ્યું તારે તજ્યો અમારો સાથ, વ૦ ૯
 જાડે જાડે જોતી ચાલું, જઈને જાલું હાથ;
 તમાલ જાણી ત્રીકમજીએ. પ્રેમે લીડી પાથ. વનમાં. ૧૦
 વંદાવનની કુંજ ગલનમાં. મળીયાં રાધે પ્યારી,
 મયારામના પ્રિતમ મળતાં, વેળા અમારી વારી વનમાં ૧૧

ગરખી ૧૩ મી.

(રાધાને કૃષ્ણનો સમાગમ થયા પછી રાધા

શ્રી કૃષ્ણને કહે છે.

વાલમ ક્યાં ગયાતારે, સાચું જોલો મારા સમ. ટેક;
 છેતરપંડી કરી મુજ સાથે, મેં અવગુણુશો કીધો;

સાચું ખોલો કુંજ વિહારી, કેમ શંખે લહાવો લીધો. વાલમ ૦ ૧
 તમારે સ્નેહે બંધાણી, શીદ માયા કિતારી;
 મુજ સરખી અલખેલી મુકી, કોણ મળી ધુતારી. વાલમ ૦ ૨
 હું ભરોંસો પુરણ રાખી. તમ સાથે લોભાણી;
 આ ત્રિજનાં નરનારીમાં હું, ઘેરઘેર ગવાણી. વાલમ. ૩
 વેણુ વગાડી મોહ પમાડ્યાં, સરદપુનમની રાતે;
 હેત દેખાડી વાલમ અમને, રાશ રમાડ્યાં ખાંતે. વાલમ ૦ ૪
 એવું સુખ આપી દુઃખ દીધું, શા માટે મોરારી;
 હું અખળા નિરખળ થઈ કહું છું, કેમ દીધી વીસારી. વાલમ ૦ ૫
 વાટ તમારી જોતાં જીવણ, ચોદીશે જોડે ન્યાણી;
 બાર વનચોવીશ ઉપવનમાં. દીઠા નહી વનમાલી વાલમ ૦ ૬
 જેવું હેત તમારૂં હૃદયે, તેવું મારું જાણો;
 હું દાસી વેચાણુ તમારી, કાંઈ દયા મન આણો. વાલમ ૦ ૭
 એમ કહી કંઠે કર નાખ્યો, શીદ કરોછો હાંસી;
 મયારામના પ્રિતમની હું, થઈ રહી છું દાસી, વાલમ ૦ ૮

ગરબી ૧૪ મી.

(શ્રી કૃષ્ણ રાધકાનો હાથ ઝાલીને કહે છે).

તુ પ્રાણુ થકી પ્યારી છું રે, કીરતીની કુમારી, ટેક;
 સાચો પ્રેમ વનિતાનો જોઈ, પ્રગટ થયા ગીરધારી.
 કરે જાણી આતુર થઈ કહેછે, હરખે કુંજ વિહારી. તુ પ્રાણુ ૧
 ત્રૈણુ લોકને ચાંદ ભોવનમાં. તુજ શમાન નહી નારી;
 તારા પ્રેમથી હું લોભાણો, જોને મન વિચારી. તુ પ્રાણુ. ૨
 માટે તારે વશ થયો છું, તુજ વીના નવ ચાલે;
 તારું મુખ દીઠા વિના, મુને શોક શરીર પરજાળે. તુ પ્રાણુ. ૩

અહર નીશાં તુજને સંભારે, ક્ષણુ જંપ નથી વળતો,
 તારા રામ આધને કહુંછું, આયો હું નથી મળતો, તુ પ્રાણુ૦૪
 પુટે દુરીગન લોક વિજના, નીંદ્યા કરે નરનારી,
 તે સાઈં હું પ્રગટ પ્રિતડી, કરતો નથી વિસ્તારી, તુ પ્રાણુ૦૫
 તોપણુ સડકો વાત કરેકે, તેથી મન અનુરાગી,
 કામ ક્રોધ લોભાદીક આદે, તેથી સદા હું ત્યાગી, તુ પ્રાણુ૦૬
 લહારી વાંશે વાંશે ફરુંછું, નથી આગો ક્ષણુવાર,
 માટે માનૂનિ લહારે વશછું, તુ પ્રાણુ તણા આધાર, તુ પ્રાણુ૦૭
 એવાં વચન સુણીને રીઝ્યાં, બ્રજુ ભાન દુનારી,
 મયારામના પ્રિતમ સાથે, લોટ પોટ થઇ નારી, તુ પ્રાણુ૦૮

ગરબી ૧૫ મી રાગ ઉપરના,

ગીરધર લાલજીરે, મારી ગાવડલી સંભારે, ટેક.
 સાંજ પડે સંભારી લોવો, આડે રહી દોવડાવો,
 દુધ ભાતમાં સાકર ભેળું, વાળું કરવા આવો, ગીર૦ ૧
 બહાણુને પોર વહેતો ઉઠો, શેર વલાંણુ સાવા,
 ગીઈ તાવણીમાં લોટ શેકાવું, ખાંડ ભેગીને ખાવા, ગીર૦ ૨
 ધરમાં નથો કોઇ નાનુ મોટું, કોઇની બીક ન ધરીયે,
 એક રાત વાસો આવો તો, બોલા ચાલી કરીયે, ગીર૦ ૩
 ગોવાળીયાને ગર્વ શોછે, જે તેડે ત્યાં જઇએ,
 નરસૌયાનો સ્વામી મળે તો, સૌ વાતે સુખીયાં થઇએ, ગીર૦ ૪

ગરબી ૧૬ મી ઊંદરની રાગ ઉપરના.

ઊંદર કેર કરેછેરે, દુઃખડાં કોને કેવા જઇયે,
 અમને નિત્ય નડેછેરે, ધરમાં કંઠ કરીને રહીયે, ટેક૦

દર મધેથી દોડી આવે, બિછાંના પર બેસે,
 ડુંકી ડુંકી ચાંચજ ભારે, ના ખળર તેનીરેછે. ઊંદર૦ ૧
 ચાર પ્હોરની રજની માંહે. એક ધડી નવ જાંપે,
 નિદ્રામાંથી જાગું જાગી, તવ કાયા ભારી કાંપે. ઊંદર૦ ૨
 પોથી પુસ્તક કાપી નાંખ્યાં, બાકી ન રાખ્યું એક,
 જાત્રી જાત્રી થાકી ગયો, પણ પાર ન આવ્યોછેક. ઊંદર૦ ૩
 ઘોતી પોતી કાપી ખાધી, દોરી કાપી આખી,
 અબોટીયું અંગરખુ કાપ્યું, તેના સુરજ સાખી. ઊંદર૦ ૪
 જળ પીવાનું બોટી ગયાને, તેલ ઢોળી દીધું.
 બરણીમાં બાકી રહ્યું તે, સરવે મળાને પોધું. ઊંદર૦ ૫
 ચુંચું ચુંચું ચિસો પાડે. લિંડી જાઝી પાડે,
 ઢંઢોળીને લાંકુ તારે, દોટચો જાઝી કાડે. ઊંદર૦ ૬
 ગણપતિનિ ચોથ કહિયે, તે કરતાં નથી સુકયા,
 લશ લશતા લાકુ કરી, ઊંદર મામાને મુકયા. ઊંદર૦ ૭
 દીવો જે બળતો રાખું તો, દીવટ તાણી જાય,
 એમ કરતાં જે જીવી ગયા તો, લાંકાં જેવું થાય. ઊંદર૦ ૮
 જે દીવસના ગામ ગયાતા, તે દીવસના ઘરમાં પડીયા,
 દોઢીપેટી કાપી ખાધી, એ રીતે મુને નડીયા. ઊંદર૦ ૯
 પાંજરાં મુકી મુની થામ્યો, તોયે જાલ્યા નવ ખુટે,
 ખાવાનું ઉઘાડી નાખી, જાણે જાળનું ગાડુલુટે. ઊંદર૦ ૧૦
 એ પશુને શુ કરીએ, મુને રીસ ગમછે વાપી,
 માળા ભારી ફેરવવાની, ગૌ મૂખિ સુધાં કાપી. ઊંદર૦ ૧૧
 નિત નિત દુઃખડાં અમને દેછે, કયાં જાહેરમેલિ નાસી,
 લક્ત પિતાંબર એમ કહે, એને મળજે વાધની માસી. ઊં ૧૨

ગરબી ૧ લી.

જવાદા મુને સ્નાને રોકાણો વાટમાં,
 હારે દાણ લેવા સરીખાં નથિ મટમાં. જવાદો ટેક.
 આજ તો અમારે પ્રભુ કામનો દીનછે,
 હારે મારે એકલાં જવુંછે નાતમાં. જવાદો ૧
 મારારે સમ મારી ગાગેર નાદી,
 હારે જળ ભરવાં જુમનાંજના ધાટમાં. જવાદો ૨
 સગળી સૈયેરે ઉભી જુમનાની તીરે.
 હારે મુને વચન આપ્યાંછે હાથમાં. જવાદો ૩
 મોતીના નાથને સગે લેધને,
 હારે મારે જવું સૈયરના સાથમાં. જવાદો ૪

ગરબી ૨ છ.

હું વાત કહું ઉઠાં રહાને અલખેલી,
 હારે દાણ રીતનાં ઘટે તે જાઓ મેલી. હું વાત ટેક.)
 ક્યાંથી આવોછો આજ રમ જુમ કરતાં,
 હારે આજ ક્યાંછે સંગની સાહેલી. હું વાત ૧
 ધુન્નટ તણીને શું જોરમારે જાઓછો,
 હારે નથો દેતાં જવાળ, મન મેલી. હું વાત ૨
 ધ્યાન ધરીને શું ધ્યાનમારે જાઓછો,
 હારે આજ બોણી કરવીછે મારે પહેલી. હું વાત ૩
 મોતીના નાથને તુછું ખારી,
 હારે ઘણે દાહાડે યઈછું આજ ભેળી. હું વાત ૪

ગરબી ૩ છ.

જામી પરજાળનાં દાણ કાણ લેછે;

હાંરે નથી જરૂયું લેવા વાજો રહે; જમીપર; ટેક.
 નથીરે સાંભળ્યું પ્રથિવ ઉપર;
 હાંરે લેવા વાજો અહીંયાં કોણુ રહેછે. જમીપર૦ ૧
 નાંત્યે નવા નવા ચાગા કરોછો;
 હાંરે એવી કોણુ શીખામણુ દેછે. જમીપર૦ ૨
 વચન કાઢોછો પ્રભુ વદતા સૂરીખાં;
 હાંરે કોણુ વસ્તી તમારીમાં રે'છે. જમીપર૦ ૩
 મોતીના નાથને એમ કહીને;
 હાંરે ગોપી રસ્તો ગોકુળનો લેછે. જમીપર૦ ૪

ગરબી ૪થી.

છખીલી દાણુની રીત કોણુ કાઢાડી;
 હાંરે દાણુ આપો લાડકડી લાડી. છખીલી૦ ટેક
 શ્રી જુમનાંજના મો'ઠારે આરા;
 હાંરે જળ ભરવા આવેને દા'ડી. છખીલી૦ ૧
 વંદાવનને મારગ જતાં;
 હાંરે હુતો લેધશ લાગત મા'રી. છખીલી૦ ૨
 એવાં વચન પ્રભુ કોઈયે ન સાંખે;
 હાંરે એતો સાંખે તે પરણી નારી. છખીલી૦ ૩
 મોતીના નાથને સરવસ સોંપ્યું;
 હાંરે ગોપી રાજ કર્યાંછે મોરારી. છખીલી૦ ૪

ગરબી.

(એધવ આગ્યારે વૃજમાં એ રાગ).

વનમાં વાજેરે વાંસળિ તેતો મારે મંદીરીયે સંભળાય,
 વનમાં વાજેરે વાંસળી ટેક

મોહ સહુ પામીરે માનુની છવડો યાકુળ વ્યાકુળ થાય વન ૧
 વેગે ચાલીરે વીનતા મેહેનોઘરમાં નવ રેહેવાય. વન. ૨
 દેહેનિ દિશારે વસરિ અંગે આલુપણુ જલ્લાય. વન. ૩
 ભોવન ભોવનથિરે ભાંમનિ ચાલી કાંગ કરી સહુ તાજ વન. ૪
 શૈયર મૈયરે મેહેલીયાં લોપી લોકડીયાંની લાજ. વન. ૫
 વન સહુ આવીરે ગોપીયો નઈજો નીરખ્યા શામસરીર. વન. ૬
 રંગનાથ રીન્નેરે રંગમાં સુંદર જુમનાંજને તીર. વન. ૭

ગરબી

(મારે મંદિર આવો મલપતા ઝો રાગ)

મારી શેરિયે આવો સાંમળીયા વાટડીયે વેર કુચ

પ્રીતમ પાતળિયા. ૧

મેહેનો જુગમાં જોયો સાંમળિયા કાંઈ નહિ તમારી તોલ

પ્રીતમ પાતળીયા. ૨

માર મનડું મોહ્યું શામળિયા મેં જોયું તમારું રૂપ;

પ્રીતમ પાતળિયા ૩

ધન ધન દેવકીના સાંમળીયા કાંઈ તાર અકળ સ્વરૂપ;

પ્રીતમ પાતળિયા ૪

તારાર મુખડુ સાર સાંમળિયા જાંજો શરદ પુતમનો અંદ

પ્રીતમ પાતળિયા ૫

મારી સાસુ સંતાપે સાંમળિયા ઘેર આવો પુરણાનંદ

પ્રીતમ પાતળિયા. ૬

તમે સુખના સાગર સામલિયા હો નાગર નવલ કીસોર

પ્રીતમ પાતળિયા, ૭

(૬૪)

હુતો ધાળ ભરે સામળિયા માંહી મેલ્યાં મોતી અમૂલ્ય
પ્રીતમ પાતળિયા, ૮
રંગનાથના સ્વામી શાંમળિયા મારા ચીતડાં ડેરા ચોર;
પ્રીતમ પાતળિયા ૯

ગરબી

(મોહન મહીવાલે મહી વાલે એ રાગ.)

મહી હુટે મહી હુટે મોહન મહી હુટે મહી હુટે. ટેક.
વળગાડુમી શાને કરોછો હાર હૈયાનો દુટે. મોહન૦ ૧
પીચોતોહરી પેટ ભરીને તારે પીધે મહિ નહી છુટે. મોહન૦ ૨
પ્રીતમના સ્વામીને શુ' કહીયે તાણુ કરોતો પ્રીત દુટે. મોહન૦ ૩

મુગટપર મેવારી મેવારી મેવારી,
મુગટપર મેવારી મેવારી ટેક
જળ જીમનાપર જંગલા જનાયા ફરતી મેલાવી જારી મુગટ. ૧
જળ જીમનાં કા ઠંડા પાણી ભર ગધ રાધે પ્યારી. મુગટ૦ ૨
જળ જીમનાકી ચીકણી મટુડીયાં લસ ગઈ રાધે પ્યારી મુગટ૦ ૩
મીરાંઆઈ કેહે પ્રભુ ગીરધરનાગર ચરણકમળપર વારી મુગટ૦ ૪

મોહન મહીવાલે મહીવાલે મહીવાલે મહીવાલે
મોહન મહીવાલે મહી વાલે, ટેક.
ફારી કોરી મટકીમે' દહી જમાયા સકર નાખકે ચખખને
મહીવાલે મહીવાલે. ૧
આજ સખીમે ગોવાં દોહી પ્યાલે ભરકર પીજને મહીવાલે
મહીવાલે મહીવાલે. ૨

માખણમે વાણે સાકર ભેળે ઊગધી ભરકે ચખખને મહીવાણે
 મહીવાણે મહીવાણે ૩
 આઠપેહરકો ચોસટ ઘડીયાં પાવ પલકમે જાને મહીવાણે,
 મહીવાણે મહીવાણે. ૪
 મીરાંઆઠ કહે પ્રભુ ગીરધરનાગર હમકુ દરસન દે જાને.
 મહીવાણે મહીવાણે ૫

ગરખીઓ.

(કાનુડે વનમાં લુટી ઓ ખેની પેલે કાનુડે વનમાં લુટી ઓરાગ)
 સારે ગુનામે લુટી વાલમ મને સારે ગુનામે લુટી;
 નથી તમારી સંજે ચુકી વાલમ મને સારે ગુનામે લુટી. ટેક
 સહામી તે મેડાએ હાર પશેવતાં મોતી કુટુને સેર દુટી. ૧
 જળ જમુનાં જળ ભરવા ગયાં તાં હાથે થકી દોર છુટી. વાં ૨
 વંદ્રાવનને મારગ જાતાં જરકશી ચોળી તુટી. વાલમ ૩
 વંદ્રાવનને ચોકે રમતાં મોતન માળા તુટી. વાલમ ૪
 મીરાંઆઠ કહે પ્રભુ ગીરધરનાગર પ્રીત તમારી નથી છુટી. વાં ૫

કહો મનડાં કેમવારીએ ઓધવજી કહો મનડાં કેમવારીયે ટેક.
 જરે દહાડાના મોહન ગયા છોડી દહાડી આંસૂ ઢાળીયે. ઓ ૧
 મોહનતો મથુરાં જઈ ખેડાં વશકયાં કુળજ કારીયે. ઓ ૨
 કુવા હોયતો ગાળીએરે સમુદ્ર કેઈ પેરે ગાળીએ. ઓધવ ૩
 કાગળ હોયતો વાંચીએરે કર્મ કેઈ પેરે વાંચીયે. ઓધવ ૪
 મીરાંઆઠ કહે પ્રભુ ગીરધરનાગર શર્ણુ આવ્યાને તીરીયે. ઓ ૫

કાનુડે વનમાં લુટી ઓ ખેની પેલે કાનુડે વનમાં લુટી. ટેક
 આગળથી મારો પાલવડો ઝાલ્યો, નાસતા વહેતી છુટી. ઓ ૧

હાથ ઝાલી મારી બાંહ મરોડી, તડતડ ચોળીતુટી ઓઁ ૨
 વળગાવુમી કરતા મારી મોતન માળા તુટી, ઓઁ ૩
 મીરાંબાઈ કહે પ્રભુ ગીરધરનાગર મહીની મટુકી કુટીઁ ઓઁ ૪

ઝુમકદાર શીદતોડ્યો હોરાજ મારો ઝુમકદાર શીદતોડ્યો.
 હારની પડોછે ત્રણ ઓળોહોરાજ મારો જુમકદાર શીદતોડ્યોટક.
 જળ જુમના જલભરવા ગયાંતાં ઘટ મારો શીદ કોડ્યો હો. ૧
 વંદ્રાવનને મારગ જતા કાંડુ ઝાલીને દાર તોડ્યો. હોરાજ. ૨
 વંદ્રાવનને ચોકે રમતા કુડાં વચન કોણુ જોડ્યો. હોરાજ. ૩
 પ્રીત કરી પણ કરતાંન અવડી નંદ આહીરનોછોરો હોરાજ. ૪
 મીરાંબાઈ કહે પ્રભુ ગીરધરનાગર આવ્યને નટવર ઓરો. હો. ૫

ગરબી.

ગગરી ઉતારરે વનમાળી મટુકી ઉતારરે વનમાળી,
 ઉતાર ઉતાર ઉતાર જલદી ઉતારરે વનમાળી,
 મેરે શીરપર હો ગઘ ભારી ગગરી ઉ ટેક.
 સુનેકી ગગરીને રૂપલા ઉટેણી ભર ગઘ રાધે પ્યારી. ગ. ૧
 જળ જુમનાંકી ચીકણી મટુકીયાં લસ ગઘ રાધે પ્યારી ગ. ૨
 મે પહેરી કશુબંલ સાડી તેરે મુગટકી છય ન્યારી. ગ. ૩
 મે પહેરી જરકસકી ચોળી તેરી મોરલીકી છય ન્યારી ગ. ૪
 મે પેહેરી મોતનકી માળા તેરે ગુંજ માળકી છય ન્યારી ગ. ૫
 મીરાંબાઈ કહે પ્રભુ ગીરધર નાગર ચરણ કમળપર વારી ગ. ૬

ગરબી.

વીઠલ રહ્યોરે વશી મારે મન વીઠલ રહ્યોરે વશી ટેક.
 કાનુડો કપટી છેરે કાળો કાળજડેરે ડશી. મારે. ૧

ઝોસડીયાં મેલોનેરે આળગાં શીદને પાવોરે ગશી. મારે. ૨
 ગોકુળ ગામનો લોક ઠગારો શીદને કરાવો હશી. મારે. ૩
 સોનુતો સરખું છેરે સરવે મીનો ન જાણે કશી. મારે. ૪
 વલ્લવના પ્રભુનેરે નીરખો દુખડાં ગયાંને ખશી. મારે. ૫

ગરબી.

હુંતો ઈશ્વરને પુજવા નીસરીરે લોલ. એ રાગ.
 શામ સહુણા કુંવર નંદનારે લોલ,
 તેં મને નાખી કુંદમારે લોલ; ટેક.
 હુંતો જગદીને જોવા નીસરીરે લોલ,
 ઝોલવાનું અંગર વીસરીરે લોલ. શામ. ૧
 હુંતો ગાવડીને દોવા નીસરીરે લોલ;
 શેલો લીધો ને તામડી વીસરીરે લોલ. શામ. ૨
 હુંતો દરશન કરવાને નીસરીરે લોલ,
 સાળુ પેહેયોને ચોળી વીસરીરે લોલ; શામ. ૩
 હુંતો જુમના તે જગને નીસરીરે લોલ,
 ગાગેર લીધી ને ઘડો વીસરીરે લોલ; શામ. ૪
 જમતાં તે જીવણ સાંભયોરે લોલ,
 કંઠે ના ઉતરે કોળીઓરેલોલ; શામ. ૫
 વલ્લવના સ્વામી શ્રી હરીરે લોલ,
 તનમનથી હું તમને વરીરે લોલ. શામ. ૬

ગરબીઓ.

હારે રશીયા મુને જાવા દીજે તાર દાણ થાય તે લીજેરે,
 રશીયા મુને. ટેક.
 હારે હુંતો ગોકુળની ધિજ નારી હારે હુંતો મહી વેચજને.

ચાલી; હાંરે મારગડે આળ ન કોળેરે. રશીયા. ૧
 હાંરે હુંતો બ્રહ્માણીની છોરી. હાંરે મારે માંથે છે મહોની
 ગોળી; હાંરે લ્યો ખાટાં ગોરસ પીળેરે. રશીયા. ૨
 હાંરે મારી સંગની સાહેલીઓ ચાલી. હાંરે મને રોકી રહ્યા
 ગીરધારી; હાંરે મારગથી અસગા રહીનેરે, રશીયા ૩
 બાઈ મિરાં કહે હે પ્રભુ ગીરધરનાગર, તનમન અરપણુ
 કીનેરે. રશીયા. ૪

હાંરે મારે ચીર દયો વનમાળિ હાંરે હુંધું અળળા નારિરે;
 મારે ચિર. ટેક.

હાંરે વાલો ચિર હરીને કદમ ચડી બેઠા, હાંરે હુંધું જળમે
 ઉઘાડીરે, મારે ચિર. ૧

હાંરે ચિર કે બદલે પીતાંબર લેવુંગી, હાંરે જો જલસે હો
 જાડાં ન્યારિરે. મારે ચિર. ૨

હાંરે પાહે પત્ર કરિ ન કશી રાધે હાંરે કૃષ્ણ હસત દે તાલીરે;
 મારે ચિર. ૩

બાઈ મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધરનાગર, હોરે તમે પુરૂષ હમે
 નારિરે; મારે ચિર. ૪

હાંરે બેની આપનો સ્યામ ખોટો, કયા દોષ દેવુ કુળજાકોરે,
 બેની અપનો. ટેક.

આ પત્ર એ કાગદ નહી ભેળ્યો કયા કાગડો ટોટોરે;
 બેની અપનો. ૧

ગોકુળ મેલિ વાલો મથુરાં પધાર્યા, ત્યાં માર્યો કંસરાય મો-
 ટોરે; બેની અપનો. ૨

ખાઈ મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધર નાગર, માહાર મહિ પિને થયો
મોટારે; ગેહની, ૩

હારે કુળજને જાદુ ડારો, જસકીનો સ્યામ માહારોરે;
કુળજને જાદુ. ટેક,
જાદુકી પુકીયાં ભર ભર મારિ કયા કરે બર્ષદ ગિયારોરે;
કુળજને. ૧
આણી તેડે ગંગાને પેલો તેડે જુમનાં, બીચમે વેહે જળ
ધારોરે; કુળજને ૨
ઈય ગોકુળ ઇથ મથુરાં નગરી, જા્ય પીયો જળ ખારોરે;
કુળજને ૩
કુળજસે વાલો રંગ રમતહે, હમકું કર ગયો ન્યારોરે;
કુળજને ૪
ખાઈ મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધરનાગર, આખર સ્યામ હમારોરે
કુળજને ૫

ગરીબીઓ.

સખી કામલુગારો કાન, કાંમલુ કીધારે. ઐ રાગ.
મારા નેણાં તણા શણુગાર, રણુછોડ છોગાળા;
અજળાના પ્રાણુ આધાર, વીનતાના વાલા. ૧
તાર મોહની મનોહર રૂપ, રણુછોડ.
તમે ચક્રે ભોવનના ભુપ, વિનતાના વાલા. ૨
તમે ગોકુળ ચારી ગાય, રણુછોડ છોગાળા;
હુલ્લરાવે જશોદા માય, વિનતાના વાલા, ૩
તમે રમતાં ગોવાળાની સાથ, રણુછોડ;

રૂપી પત્નિના લીધા ભાત, વિનતાના વાલા. ૪
 તમે ગોવરધન તોળ્યો હાથ, રણછોડ;
 રાખ્યો ગોકુળીઆનો સાથ, વિનતાના વાલા. ૫
 તમે ઇંદ્રના મોડયાં માન, રણછોડ છોગાળા;
 નંદ જસોદાના જીવણ કાન, વિનતાના વાલા. ૬
 તમે પધાર્યા મથુરાં ગામ, રણછોડ છોગાળા;
 મામા કંસનો ફેડયો ઠામ; વિનતાના વાલા. ૭
 તમે કુચળનો કીધો સાથ, રણછોડ છોગાળા;
 તેની જુગમાં ચાલી વાત, વિનતાના વાલા. ૮
 વાલે પુર્યો દ્વારકાંમાં વાસ, રણછોડ છોગાળા;
 દેવકી જશોદાની પોચી આશ, વિનતાના વાલા. ૯
 જોડાણની જાણી પ્રિત, રણછોડ છોગાળા;
 તમે જાણોછો રસની રીત, વિનતાના વાલા. ૧૦
 તમે પધાર્યા ડાકોર ગામ, રણછોડ છોગાળા;
 મારે વાલે ક્યો વિશરામ, વિનતાના વાલા. ૧૧
 દાસ વજ્રવ કહે કરજોડ, રણછોડ.
 મારા પુરો મનના કોડ, વિનતાના વાલા. ૧૨

વંદાવન મોરલી વાય, મારી બેહેનીરે;
 સહુ ગોકુળની ગોપીયો જાય, મનકું રહે નહીંરે. ૧
 મારે કાનુડા સાથે પ્રિત મારી બેહેનીરે;
 મારી નણુદીયો બોલે વિપરીત, મનકું રહે નહીંરે. ૨
 મેતો ધરમાં નવ રહેવાય. મારો બેનીરે,
 મારૂં મંદીર ખાવા ધાય મનકું રહે નહીંરે. ૩

વાજા શુરંગીયે આજ મારી બેહેનીરે,
 મેહેનો મેત્રો કુળની લાજ મનકું રહે નહીરે. ૪
 મારી સાસુ મુકે આજ મારી બેહેનીરે,
 મારો પોડકો દેછે ગાળ મનકું રહે નહીરે. ૫
 ઘેહેલી થઇ સહુ વૃજનાર મારી બેહેનીરે
 તે ભુલી ગઈ સણુગાર મનકું રહે નહીરે. ૬
 લાચ વલયના પ્રભુને પાય મારી બેહેનીરે,
 તમે કરજો હમારી સાથ મનકું રહે નહીરે ૭

સખી કામણુ ગાજો કાંત કામણુ કીધારે.
 મને માર્યા મેહનનાં બાણુ મનહરી લીધારે, ૧
 હુનો ઘેલી થઇ ધરમાંય કામણુ કીધારે,
 કાળજડે કંઈ કંઈ થાય, મનહરી લીધારે. ૨
 વાજો મધુરીશી મોરલી વય કામણુ કીધારે
 જોવા જઈયે શી જનદવરાય, મનહરી લીધારે. ૩
 કોણે આવળાં પેહુરયાં ચીર કામણુ કીધારે,
 સહુ ચાલી જમુનાં તીર, મનહરી લીધારે. ૪
 કોણે પગનાં પેહુરયાં કોટ, કામણુ કીધારે,
 લાગી તેન કમળનાં ચોટ, મનહરી લીધારે. ૫
 બાળુ બંધ બાંધ્યા પાય કામણુ કીધારે,
 સ્નેહ અગમ્યા બ્યાકુળ થાય મનહરી લીધારે. ૬
 કોણે હાયનાં બાંધ્યા લાલ કામણુ કીધારે,
 કોણે કાળજ કીધુ ગાલ મન હરી લાધારે. ૭
 સ્મરુડી દેછે ગાળ કામણુ કીધારે;

કોણે રેતાં મુક્યાં બાળ મનહરી લીધારે ૮
 ગોકુળની સહુ વૃજનાર કામણ કીધારે;
 ચાલી વંદાવન મોઝર મનહરી લીધારે ૯
 વાલો બેલે રાસવીલ્લાસ કામણ કીધારે
 વલ્લિ હમને તેડ્યાં પાસ મનહરી લીધારે. ૧૦
 હુંતો મુખમાં ગાળૂ દંત કામણ કીધારે
 મારે માથે જુગજીવન મનહરી લીધારે. ૧૧
 અબજાની પુરી આસ કામણ કીધારે;
 બક્ષીહારી વલ્લવદાસ મનહરી લીધારે. ૧૨

વાલો ઉભલો જુમનાંતીર કાંત ગોવાજોરે,
 વાલો હળધર કેરો વીર કામણ ગાજોરે. ૧
 જ્યાંહ શીલી કદમની છાંય કાંત ગોવાજોરે;
 વાલો મધુરીશી મોરલી વાય કામણ ગોવાજોરે ૨
 ગોકુળની ગોપી જન્ય કાંત ગોવાજોરે,
 સહુને હધડે હરખ નગાય કામણ ગાજોરે. ૩
 વાલે કીધાં પુરણ કાજ કાંત ગોવાજોરે.
 વલ્લવનો રશીયો રાજ કામણ ગાજોરે. ૪

એને છેવ છત્રીતો કાંત કેડો લીધોરે
 હુતો ના લેહો એનું નામ કેડો. ૧
 એને વારયાનુ નહી કાંત કેડો
 એને કોઇ શીખામણ દ્યો આજ કેડો લીધોરે, ૨

માહારે મોહોટા કુળની લાજ કેડો લીધીરે.
 મેતો કંઈયે નવ જવાય કેડો લીધીરે, ૩
 જ્યાં જઈ ત્યાં પુઠે થાય કેડો લીધીરે
 રશીયો વલવનો નાથ કેડો લીધીરે ૪
 મને ગમે તમારો સાથ કેડો લીધીરે,

સામગીયા જાણુ શુભાણુ મારે મન વશીયારે,
 અળખાના જીવણુ પ્રાણુ હો રંગરશીયારે, ૧
 તાહારી વરણાગી મે જોઈ મારે મન વશીયારે.
 માહાર મનકું રહ્યુંછે મોહી હો રંગરશીયારે.
 આપણુ રંગ ભેર રમીયે રાસ મારે મન વશીયારે,
 મારા મનમાં મોટી છે આસ હો રંગ ૩
 મને અધુર તણો રસપાવ મારે મન.
 મારે રૂડો આવ્યો છે દાવ હો રંગ. ૨
 વલવના પ્રાણુ આધાર મારેમન.
 નાખુ તન મનતમ પરવાર હો. ૩

મારે આંગણીયે નંદલાલ મોરલી વાધરે
 મને કીધી છે બે હાલ મોરલી વાઈરે. ૧
 વાલે મારયાં લોચન જાણુ મોરલી વાધરે
 વાલે હરયા હમારા પ્રાણુ મોરલી વાધરે ૨
 મારે કાળજડે પડીયા છેદ મોરલી,
 તેહેનો કોઈ ના જાણુ બેદ મોરલી. ૩
 વલવનો સ્વાંમી કાંન મોરલી,

એની પુટે હું ફરતી રાંત મોરલી

૪

વાત્રા ઊભલાં જુમનાં ઘાટ ધેનચરાવેરે

મહીયારી રોકીવાટ ધેનચરાવેરે

૧

અહ્યા તું તે કંઈનો વાસી ધેનચરાવેરે

મથુરાંચી આવ્યો નાશી ધેનચરાવેરે

૨

હુને કોણે દાણી ચાખ્યો ધેન ચરાવેરે;

તને કોણે લેખ લખી આખ્યો ધેન ચરાવેરે. ૩

હમે કંસને કરીશું જાણુ ધેન ચરાવેરે;

તેની બીક શી મન આણુ ધેન ચરાવેરે; ૪

તું મારમડે શાંને છુટે, ધેન ચરાવેરે;

મારી મહીની મદુકી પુટે ધેન ચરાવેરે. ૫

હમે નાંદની લજ્યા રાખું. ધેન ચરાવેરે;

તુ જે બોલે તે સાંખુ ધેન ચરાવેરે. ૬

મેતો જોર તમારું દીઠું ધેન ચરાવેરે;

તુને જોરસ લાગે મીઠું ધેન ચરાવેરે; ૭

મારું મન માને તો આપુ ધેન ચરાવેરે;

હુને રૂદ્યા સાથે ચાંપુ ધેન ચરાવેરે; ૮

ત્યાં ગોળીયો જોરસ પાય ધેન ચરાવેરે,

વધત બલીદારી જાય. ધેન ચરાવેરે; ૯

અલી જોરસ વાળી નાર હબી રહેનેરે,

તારાં મહોડાં ફેરાં દાન મુજને દેનેરે; ૧

દાહાડા યોરી જતી દાણુ આજ હાથ આવીરે;
 સરવે લેઈશુ હમારે લાગ, મટુકી ઉતારીરે, ૨
 તમે કોરે રહાને કાન, દાણુના રશીયારે;
 એકત્રડી જાણી આજ. આવો ધશીયારે; ૩
 તમે શેના માગો દાણુ પ્રીતમ ખ્યારારે;
 વાસા નાગર નંદના નંદ, રહાને ન્યારારે; ૪

ધણે દાહાડે આવી હાથ, દાણુની ચોનીરે;
 મહી દાણુનાં માટ ઉતાર. આવને યોરીરે; ૧
 હઠ મેલી મઈયારડી મહી પાનેરે;
 પછે કોણ રોકે તુને વાટ ચાલી જાનેરે; ૨
 આતી આ વાટે મહી વેચવા જતાં વાસારે;
 દાણુ ના દીઠો કોઈ આજ, થયા લાસારે; ૩
 પરનારી ઢેરી છોડ ઝાઝી નવ કરીએરે;
 વાસા નાગર નંદ દીશોર, કોઈથી ના ડરીએરે; ૪

તારે મરોડે ધણેરાં મન. રહ્યાં છે મોહીરે;
 પછી લેઈશુ હમારે લાગ રહીશ જોઈરે ૧
 કોઈને ગણુતી નથી મનમાંહી તુ મહીયારીરે
 થશે તારે મારે કુજોતી ઝાઝી ભારીરે. ૨
 હાવી જક ના કરીયે સાંમ હો વૃજરાયરે
 મારે જાવું મથુરાં ગામ અસુરજ થાયરે ૩
 આવું ઘેલું ન જોલીયે કાંહાંન દોષિ પર નારીરે

ધાલા નાગર નંદના નંદ કુંજળીહારીરે ૪

એવી મરમ ભરેલી વાંણ બોલી ગોપીરે,
હમ સાથે બોલી આજ લજ્યા લોપીરે. ૧
એવી જુહા બોલિ નાર બોલ વિચારિરે
મહિની મટુકી કુટશે આજ ગોપી તારીરે. ૨
તમે લજ્યા વાળાછો જલુ તે હું જાણુરે
ઢાંકી રાખું તમારા ઢંગ મુખે ના આણુરે. ૩
આવા છેલ ના થયે કાંદાંન વિચારો વાતેરે
ધાલા નાગરનંદના નંદ ફરીયે નહીં સાથેરે. ૪

વાત કરેરે રહી વેગળા શુણ વાલારે
પેલા દેખે દુરીજન લોક આ શા ચાળારે. ૧
હમે વહુવાર વીઠલા શુણ વાલારે
કંઈ ઉલટા કેમ રહેવાય આ શા ચાળારે. ૨
મહિ માગેતો આપિયે શુણ વાલારે
તમે શાંને વળગો શાંમ આ શા ચાળારે. ૩
તમે તક જુઓ તે આ નથી શુણ વાલારે
ફરી મળજો કોઇ એકવાર આ શા ચાળારે ૪
રાજેના રશીયા નાથજી શુણ વાલારે
તમે વિચારો મનમાં આ શા ચાળારે. ૫

ગરબીઓ.

કાંદાન કાળારે મારી ચુંદડીના ચોર

હૈયા નંદનારે મારા કાળજની કોર. કાંદાન. ટેક.
 ચુંદડી ચોરીને પ્રભુ કદમ ચડચારે
 સાહેલીના સંગમાં મારી નજરે પડચારે. કાંદાન. ૧
 અજળ તરેની ચુંદડીને માહી ઝાઝો રંગ
 વેગળારહો વરણાગિયા મારું શાંમ થાશે અંગ. કાંદાન. ૨
 લાખ ટકાની ચુંદડીને છેડે ઝાઝા તાર;
 શ્રીકૃષ્ણજી લાડ લડાવે તેમાં શાંતો પાડ. કાંદાન. ૩
 ચુંદડી આપોતો પ્રભુ પામે લાગુરે
 નરસૈયાના સ્વામી પાસે માન માગુરે. કાંદાન. ૪

કૃષ્ણ જોલ્યારે નિકળ જળથી તુ બાહાર
 આપું ચુંદડીરે લેને રાધા ઓ નાર. ટેક.
 ચોરનાં વખાણુ કરે માલ નથી એમાં
 નગન થઈ જળમાં નાવો ડંડ દીધો તેમાં. કૃ. ૧
 ચુંદડી તારીનો કાંધ ખપ નથી મારે
 સહુ સખી બાહાર આવો લ્યોને આત્યારે ક. ૨
 સહુ સખીયો વિચાર કર્યો જનુ હવે ઘેર
 કૃષ્ણ કેરુ કહ્યું માંગી કરીયે એવી પેર કૃ. ૩
 હારી સહુ બાહાર આવ્યાં દેઈને બેઠુ લાય;
 ચીર આપી આશા પુરી નરસંહયાનો નાથ કૃ. ૪

ગરબીઓ.

(મને માયા લગાડી મોહનીરે એ રાગ)
 મને બંસી વગાડિ કાંદાના વિસરિરે

તમે વિસરિ વિસરિ રાજ મને જાંસિ વગાડિ
કાંદાના વિસરિ ટેક

મને મુકી ગયા જાળે વેસમાં
લિલિ સુધિ ન મારિ લવલેસ. મને. ૧

દાશી જનણીને આવે મારા મોલમાં
વિના છત્રપતિતો નથી એન મને. ૨

મને નિદ્રા ન આવે સેજે એકલીરે
ખિના જાલમ કટે કેશે રેન મને. ૩

મારા જોળનનાં પુર વહી જાયછે
તમે આવિ માણો માહારાજ મને. ૪

દોઈયે લરમાવી લીધો મારા છેલનેજે
કીધાં ધાયેજ પ્રિતમ તારાં નેણુ. મને. ૫

ઓઘવ સંદેશો કેજે મારા શાંમનેરે
વેહુલા વળે ત્રિભોવન રાજ. મને. ૬

કર જોડી ઓઘવ કહે નાથનેરે
વૃહે વ્યાકુળ સદા વૃજનાર. મને. ૭

એવું શુણીને રાજ પધારીયારે
ગોપી આનંદ ઉર અપાર. મને. ૮

મને માયા લગાડી મોહનીરે,
મોહની મોહની મોહની;
રાજ મને માયા લગાડી મોહનીરે; ટેક.

હુંતો હાલુ ચાલુને મને સાંભળેરે,
જોડ જોડેરે, પ્રિતમ તારી વાટ; મને ૧

વાલો જુમનાંની તીરે એકબોરે,

ભાંતો જોગલે ઉરાડે નીર,	મને ૨
મુંબાઈ શેહેરનાં તે મોતી વાપરીરે,	
તેતો આબ્યાં અમારે દેશ;	મને ૩
પાતળીયો હાથતો મુલવેરે;	
અલખેલો દરીઆ પાર;	મને ૪
કાઠીઆવાડની તે કાંળીઓ વાપરીરે;	
તેતો આવી અમારે દેશ,	મને ૫
હાળીલો હાથ તો મુલવેરે,	
છોગાજો દરીયા પાર;	મને ૬
સુરત શેહેરના તે સાળુ વાપરીરે,	
તેતો આબ્યા અમારે દેશ;	મને ૭
પાતળીયો હાથ તો મુલવેરે,	
સાંભળીયો દરીઆ પાર;	મને ૮
હવે મોદન મથુરાંથી આવીએરે,	
સર્વે વસ્તુની વોરત થાય;	મને ૯
તમો નિર્દય નઠોર નાંદલાલછોરે;	
કીધાં ધાયક ન લીધી સંભાળ;	મને ૧૦
એવું સુણી પ્રિતમ પધારીયારે,	
આવી કીધી છે લીલા લેહેર;	મને ૧૧

ગરખાંચો.

(કોડીનાર ક્રીતીને જાયરે જોધાળ તારકોડીનારક્રીતીનેજાય.
એ રાગ.)

એ મોરલી શીદ વાછરે, ધુતારે વાલે એ મોરલી શીદ વાછ
ટેક. એ મોરલી મારે મંદીર સંભળાઈ;

કાળજ ગયુરે છેદાઇ;	ધુતારે ૧
જળ જમુનાં જળ ભરવા ગયાંતાં,	
પાલવડે શીઠ સાધરે;	ધુતારે ૨
પરધેર વાત પડી પુરષોત્તમ,	
શૈયરોમાં લજવાઈરે,	ધુતારે ૩
મીરાંંગાઇ કહે પ્રભુ ગીરધરનાગર,	
ચરણ કમળ ચીત લાઈરે;	ધુતારે ૪

હરીવર મુક્યો ક્યમ જાયરે.	
સાહેલી મારો હરીવર મુક્યો ક્યમ જાય; ટેક.	
નંદકુંવરથી નેડોરે લાગ્યો,	
તે પ્રાણ ગયે ન છુટાયરે;	સાહેલી ૧
ઘેલિ કિધી ગોકુળના નાથે	
મોરલીનો શબ્દ સુણાયરે.	સાહે. ૨
નાનપણથી પ્રિત બંધાઇ	
તે હૈયેથી કેમ વિસરાયરે.	સાહે. ૩
પિયર તજ્યેને સાસરિયુ તજ્યે	
તજ્યે સરવ સગાયરે.	સાહે. ૪
બાંહ ગ્રહાની લજ્યારે રાખો	
સ્નેહીને દુઃખ ના દેવાયરે.	સાહે. ૫
આ અવસર હરી આવિને મળિયે	
તો વ્રહેઆગની ઓલવાયરે.	સાહે. ૬
મીરાંંગાઇ કહે પ્રભુ ગીરધર નાગર	
દરશન દો વૃજાયરે.	સાહે. ૭

ગરબીઆ.

- હારે ચાલો ડાકરમાં ન્હ વશિયે એ રાગ
 હારે મારા સગ મોહન મળજો
 હારે મારી આશા પુરણ કરજો. મારા. ૧
 હારે મારે ઘેર આજ કોઈ નથી વાલા
 હારે માટે ધરભરિયું વળજો. મારા. ૨
 હારે હું આવી પણ આપ મળ્યા નહિ
 હારે કહો ક્યારે હવે મળસોરે- મારા. ૩
 હારે હરિભટના હરિ છો રંગ રશિયા
 હારે મગિ વૃહે હુઃખ માંડે હરજો. મારા. ૪

- હારે મોહન મળતા નથી હમને
 હારે વાજા માન શું આવ્યું તમને. મોહ. ૧
 હારે હુનો ઘેલિ થઈ ધર ધધો ભુલિ
 હારે આ તન મન સોપ્યું તમને. મોહ. ૨
 હારે પ્રભુ વૃહે આગે વ્યાકુળ થઈયું
 હારે માટે મળજો તાતના સમને. મોહ. ૩
 હારે હરિભટના હરિ નહિ મળોતો
 હારે હવે પ્રાણુ તજે હું પલમેરે, મોહ. ૪

- હારે વિઠલમાં વળજો હમનેરે
 હારે પ્રભુ લાજ નથી કંઈ તમને. વિઠલ ૧
 હારે સહુ સખિયો ગઈ મુજને રોકિ

હાંરે રહો પરા કહું હું તમનેરે. વિહલ ૨
 હાંરે ઘેર જાઈ સહુ સખિયો કહેશે
 હાંરે તેની જીક ધામીએ હરિ મનમેરે. વિહલ ૩
 હાંરે હરિભટના હરિ આજ જવાશે
 હાંરે વાલા કાલે મળીશ હું તમનેરે વિહલ ૪

હાંરે મોહનનિ મોરલિ વાગિ
 હાંરે હુંતો ભર નિદ્રાથી જાગિરે. મોહન. ૧
 હાંરે મેતો ઘરનાં સહુ નીદ્રામાં મુક્યાં
 હાંરે ગઈ સખીયો મળી જાણડ ભાગીરે. મોહન. ૨
 હાંરે વાલે પ્રેમ ધરીને રાસ રમાડ્યાં
 હાંરે મારા ભવની ભાવટ ભાગીરે. મોહન. ૩
 હાંરે હરીભટના હરીયે દીધું દરશન
 હાંરે મારી વૃદ્ધની વેદના ત્યાગીરે. મોહન. ૪

ગરબી.

મારૂં રે સ્વામી બોલોની વાલા
 જસોમતી નંદ તણા લાલા મારાં ૮૬
 ઘેલીરે યઈને ગોકુળમાં ભમતી
 જીનરે કોઈની વાતો નથી ગમતી. મારાં ૧
 એલીરે તમને કોણ મળી હતી
 જોણરે તારૂં ચીનડું લીધું લુંટી. મારાં ૨
 વાલારે તારી વાટવડી જોતી.
 આંસુડાં ભરી ભરીને રોતી. મારાં ૩

ભુઝારે લોકે લરમાવ્યા તમને	
તેથીરે તમે મળતા નથી હમને	મારાં ૪
વાઝારે તમને કશુંએ નહી કહીશું	
મોહન તારી મરણ મુજબ રહીશું.	મારાં ૫
ઝાઝુરે હવે શું કહીએ તમને	
મોહનવર મેહુર કરે અમને.	મારાં ૬
એવુંરે શુણી આવ્યા ગીરધારી	
દીધું આલીધન ત્યાં મોરારી,	મારાં ૭

ગરબી;

(તમનેરે તમે કેદ કરમ કરવું. એ રાગ)

ગરબીરે તમને દીઠા મેં ગીરધારી	
મતજબીયા છો મોહન મોરારી;	ગરબી. ટેક
મનેરે માયા લાગી છે તારી,	
મારે મન ઝાણછે મોરારી;	
વાઝારે મને શા માટે વીસારી;	ગરબી ૧
પેહેલીરે મને ખબર આવી પડતી,	
એની સાર્યે પ્રિત નહી કરતી,	
વાલાતો મને મેલી ગયા રડતી;	ગરબી ૨
મેતોરે જાણ્યું ઉજળું તે દુધ હશે,	
તનેરે જાંને વાહી મને છાશે,	
રહીતી હતો સારે વીસવાશે.	ગરબી ૩
જસોદાના કાન તમેરે કાળા,	
કાળારે જહુ આંખ્યો તણા ચાળા,	

તે પર હુંતો મોહીછું નંદલાલા. ગરજ ૪
 હંમેરે હરજ ધણું થયું ગીરધારી,
 ક્ષમારે કરો ચુક થઈ છે મારી.
 ચંદને રહીછું દાસી હું તમારી; ગરજ ૫
 પ્રીતમના સ્વામી મને મળીયા,
 હું ખરે મારી જનમ તણાં ટળીયાં,
 ગોપીરે સહુ આનંદથી મળીયાં. ગરજ ૬

બાળા ચરીત્રનો ગરબો.

લાગુ ગણપતિને પાય, ગરબો ગાવાનું મન ધરંરે;
 સમરે સારદાજી માય, વાણી વીજળીની જિયરંરે.
 વાસુદેવ તણી નાર, જેનું નામ છે દેવકીરે;
 પુન્ય વાંચી મોરાર, આજ અંબા શેન્યા થકીરે.
 જેનો વીરો છે કંસ, મથુરાં પુરીનો રાજાઓરે;
 કાહાડી ભગનીની વંઈશ, મુરખ મનમાં ન લાજીઓરે,
 એણે માર્યા ખટખાળ હૈએ હીંસાર્થી નવ ડરોરે;
 સમે આવી પોત્યો કાળ, એમ પાપે પુરી ભરોરે.
 દેવકી ભજે ભગવાન, શુધ લેજે વૈકુંઠ ધાણીરે;
 વીનતી સુગુણે એ કાન. અમને આશા છે તમતણીરે.
 જુવો વિશ્વાધાર દીન જાણી દયા કરીરે;
 ધર્યો અષ્ટમો અવતાર, પુર પ્રગટ્યા ત્યાં શ્રીહરીરે;
 જાણે કોટી જિગ્યા સુર્ય, એવું તેજ ત્રીકમતાણીરે;
 તેને લાગીને પાય, ધ્યાન ધરીએ પરીબ્રજનુંરે.

ઐમ બોલ્યા વાસુદેવ, રખે વાત તેતો જાણશેરે.
 કૂર થઈને તતખેવ, કંસ નિશ્ચે તે મારશેરે;
 લેછ આલ્યા માહારાજ વેગે આવ્યા ગોકુળ ગામમાંરે;
 ત્યાંતો મેલ્યા માહારાજ, વીજળી લીધાં છે સાથમાંરે.
 જીમનાજીએ દીધો માગ, શેશનાગે છાયા કરીરે;
 મેલ્યા હતા રખવાળ, શેવક સર્વે આયુધ ધરીરે
 તે સૌ પાંખીયુ નીદ્રાય, વાણે વાત જાણ પડીરે;
 જાળ પ્રગટ્યું ઘર માંય કંસ આવ્યો ઘોડે ચડીરે;
 કહ્યું દેખાડોને જાળ, મન મારયા નિશ્ચે કર્યુરે;
 ખોજે મેલ્યું તતકાળ, જીવું મારવાતું મન ધર્યુરે.
 વીજળી ઉડી આકાસ, ધરીધીર તેણે ધણીરે;
 વાણી બોલી પ્રકાશ તારો વેરી ગોકુળ જાણીરે.
 આબો થયો કંસરાય. વીલે મોઢે તે જોઈ રહ્યોરે;
 પછી વીચાર્યું મન માંય, કોક શત્રુ પેદા થયોરે.
 દેવકીજીને વાસુદેવ, કાળગ્રહમાં તે નાંખીયારે;
 પાપી આલ્યો તતખેવ, ઘોડે પાખર માંડીયારે.
 માતા જશોદાને તાંય, નવ નવા રંગ થાયછેરે;
 તરીઆ તોરણ ખંધાય, માનની મંગળ ગાયછેરે.
 કેહછે નંદજી તાત, મારા જાગ્યના ઉદે થયારે;
 હરખે આવે આશ્રુપાત, પ્રભુજીએ કીધી દયારે.
 દુધડે વરશાછે મેઘ, સાકર કેરા કરા પડ્યારે.
 આજ આનંદના ઓઘ, કંકુ કેરા પડા પડ્યારે;
 પુત્ર પાંખી સજ્જત, વાળાં વાળે વીવીધનાંરે;
 ધન્ય નંદજી તાત, જામણાં લેઉ એ માતનારે.

આન્યા આદ્યને ભાટ, પુન્ય દાન કીધાં ઘણુંરે;
 ગોકુળ થયુંછે જેઠાટ અંગામાને દો વધામણુંરે.
 મોતીએ ભરાવીછે યાળ, ગાગર બેડીઆં ચડાવીયારે;
 માતો મહીમા અકળ, પુળ વીધવીધ લાવીયારે.
 પુત્ર લીધોછે જિત્સંગ, ગાન ચરણે નમાવીયારે;
 માછ થયાંછે પ્રસન્ન, બોલે બેસાડી રમાડીઓરે;
 થશે પૃથ્વીનો ભુપ, પ્રભ સધળી તે પાળશેરે;
 કોઇ કારણ એ રૂપ, શોક સરવેના ટાળશેરે.
 સંગે સધળી વ્રીજનાર, મીઠડાં બોલે મુકંદજીરે;
 બેઠાણુ કરેછે અપાર જોને નિરખેછે નંદજીરે.
 બાળચરિત્ર અપાર, એક જીવ્યાએ શું કહુરે;
 પાંમર પામે નહો પાર, અકલ ગત્ય એની નવ લહુરે;
 પૈયો પીતાંબર સાર કર મહી સુંદર લાકડીરે;
 ગળે શુંજ્યાનો હાર, પાયે ચડવાને પાવડીરે.
 શીર નાંખીછે જીવ, ખાંધે નાંખીછે કામળીરે;
 વાલો કરેછે કલોલ કાન્તી દીશેછે સાંભળીરે.
 ગોચારે જોવાળ, લીલા રચી પ્રદ્રાવનમારે,
 વળી વાપર્યો રસાળ પડ્યો રાધકાના તનમારે.
 મહીનાં લેખને દાણુ, રાસ રમતાં રીજ્યા લાણુરે;
 રાધકા કેરો તે પ્રાણુ વાલો મેલે નહી એઃ ક્ષણુરે.
 ગોપી પામી આનંદ વાલાજીના વીહારમારે;
 ગયો ગોકુળચંદ વાલો વરસ અગીયારમારે.
 નયણે ચપળ ચક્રાર, સુંદર વદન છે સોમતુરે
 કેડેતાં થાયે વિસ્તાર, વેદ પુરાણમાં ઓપતુરે;
 પછી માર્યો દંસરાય, કેશ મહી પછાડીયોરે.

ધ્યેો મથુરાંનો રાય, માત તાત છોડવીયોરે;
 આનંદ ઓછવ થાય. સરવ સંતને તેડીયારે;
 કાન નાવાને જ્ય હાથી ધોડા રથ જોડીયારે.
 જોડ્યા દેવકીજી માત, મેંતો માન્યાંછે નોરતાંરે;
 એવે આવી નવ રાત રૂંશે જોરને તેડાવતાંરે.
 અંખા તેડ્યાંછે ઘેર જેથી પહોંચે મનની રળીરે;
 મુગ્ધ કીધી જલુ પેર, પાયે લાગ્યા લળી લળીરે.
 મોટા કીધાછે હોમ, પાડ વાંચ્યાછે અંખા માતનારે;
 પારણ્યાંની છે નામ, ભોમ વીવીધ ભાતનારે.
 જની સુંદર સોભાગ્ય, ગરબો ગાયે સર્વ સુંદરીરે
 શીશુ વસ્ત્ર અપાય, જેવા જોડા ત્યાં શ્રીહરીરે.
 પોત્થો દેવકીના કોડ નુન્ય વાત કશી નથીરે;
 હોમો કરેછે કરજોડ. દાસ દલપત વીનતીરે.
 કોડ પુરવા વનમાળી, દુખ ટાળ્યાં દુરથીરે;
 મીરાં ઉરે ત્રાસ ટાળી, સુખે મોકલ્યો હજુરથીરે;
 ગરબો શ્રીજે સુખે ગાય પુજે પ્રભુજીની પાવડીરે,
 રીંછે ત્રીમુવનનો રાય, આશા પુરે અંખામાડીરે.

દાણુ લીલા.

ગરબી ૧ લી.

રાધા-પાલવડો મેલો મોહનજી,
 મારગડે મને જતા દો;
 આવતાં આપીશ દાણુ તમારૂં.
 મડી મારૂં વેચાવો દો.

શ્રીકૃષ્ણ-વેચતાં તને કોણ ખાજે છે,

સાંભળને રાધે ખારી;

મહી ગોરસનું દાણજ દેની,

વેહેલી થાને વરજ નારી. ૨

રાધા-નારીને તું ન બોલાવીશ,

છાનો રેહેને છોગાળા;

કકણ રાજ છે કંસરાયનું

ગઉ ચારંતા બોવાળા. ૩

શ્રીકૃષ્ણ-હું ગોવાળીએ તું ગોવાલણી,

ફરી ગમે તો આવજે;

કંસ સરીખા સો હીમાયતી,

શાયે તેડીને લાવજે,

રાધા-તેડી લાવું દો મને જાવા

રોકી રહ્યા છો વ્રીજ નારી;

રધુનાથના સ્વામી સામળાઆ,

ઘેહેલા દીશોછો ખીરધારી. ૪

શ્રીકૃષ્ણ ઘેહેલોછું પણ દાણ નહી મુકું,

દોકલડો એકે ગોછો;

ખીરધારીએ ગોકુળ વાશું,

ધંદ કરતાં કૃષ્ણ મોટો. ૬

રાધા-મોહોટોછું ત્યારે મથુરાં મેહેલો,

અડધી રાતે શું આવ્યો,

પરધેર રહીને પેટ ભરતો,

તને દાણી કોને કાઢાવ્યો. ૭

શ્રીકૃષ્ણ-વાંકા બેલી વાર કરેછે,
 કેહતો હયાનો હાર તોડું,
 દાણુ દધીતું દેરે અગળા,
 નહીતો માયાનો માઠ ફેડું. ૯
 રાધા-હાર નહી કુટે, માઠ નહી કુટે,
 નવા નગરમાં ખુજારી;
 રૂગનાથના સ્વામી સામગીઆ;
 કહો ગોકુળ કેમ રહેવારી. ૯
 શ્રીકૃષ્ણ-ગોકુળ રહો કે જાઓ અત્યારે;
 દાણુ દધીતું નહી મેહેલું;
 ચીર હર્યા તે ગયાં વીસરી,
 કાનડીઆ કારણ પેલું. ૧૦
 રાધા-નંદ તણે ધેર નવલખ ગાયો,
 નાંતું તે ધન ક્ષાન્ધું છે;
 માતા તારી મહો વેચંતી,
 હમણાં રાજ્ય આન્ધું છે. ૧૧
 શ્રીકૃષ્ણ-હમણાં હમણાં કરતી રહેજે,
 મેહેણાં દેતી મહીયારી,
 ધુતપણામાં છું ધુતારી;
 ઠગપણામાં છું ઠગારી. ૧૨
 રાધા-તું ઠગારો તારી માનો પાળેજો,
 તારી માને મેણાં દેવરાવે;
 રૂગનાથના સ્વામી સામગીયા,
 જાણું તે શું કહેવરાવે. ૧૩

શ્રીકૃષ્ણ-કલ્યા પ્રમાણે લેતો નથી,
 પણ તું મોહું નથી રાખતી;
 અમે છેવે રાત્ર માદારાત્ર,
 અમને નથી ઓળખતી. ૧૪
 રાધા-ઓળખું તું આવ્યો નાશી,
 માદા વનમાં તું છાનો છું;
 જનકકુળ મધ્યે જન્મ છે તારો,
 નંદ તણે ઘેર નાનોછું. ૧૫
 કૃષ્ણ-માતા જશોદા મોયાં જળ ભાગી,
 તેનાં અમે છેવે અધીકારી;
 મહોટા મુનીવ્રત ના જાણે,
 ઝોકુળ વચીએ ઝાચારી. ૧૬
 રાધા-ઝાચારી ઝોપી ઘેર વળતાં,
 અમને તે તમે ઝોધાર્યા,
 રૂગનાયના રરામી સાંમળીયા,
 તમે જીત્યા હમે હાર્યા. ૧૭

દાણ લીલા.

રાધા-તમે અજાણ્યા અમે જાણીયેરે,
 મારો પાલવડો નવ તાણીએરે;
 તમે સમજી રહો મન માંદરે,
 સાંમળીયા વાત્રા રહો વેમળારે, તમે વાત્રા રહો. ૧
 શ્રીકૃષ્ણ-નારો શું સમજાવે મુજનેરે,

હુંતો નહીરે જાવા દેઉં તુજનેરે;
 તારી મરડીને રાખીશ ખાંભરે,
 મહીયારી રાધા દયા દાણુ શુરે, તમે રાધા, ૨
 રાધા-અહ્યા ખાંભ શું મરડે વીકવારે,
 મેતો તુજ સરખા ધણા દીઠનારે;
 કપડે છે કંસનુ રાજરે,
 સાંભળીયા વાત્રા રહો વેગળારે, ૩
 કૃષ્ણ- નારી કંસ થકો શું યાયછેરે,
 એવા કંઈ આવેને કંઈ નયછેરે,
 તારા ઉરના ઉતારીશ હારરે,
 મહીયારી રાધા દયો દાણુશુરે. ૪
 રાધા-અહ્યા હાર હૈયાનો તુટશેરે,
 મારી મહીની તે મટુકી કુટશેરે;
 ઘેર સાસુડી દેશે ગાળરે,
 સાંભળીયા વાત્રા રહો વેગળારે. ૫
 કૃષ્ણ-તારી ગાળને આળ તે નહી ચડેરે,
 જોડેતુ લેણુ હોય તે લડેરે,
 એમાં દાણુ મેહ્યાં ક્યમ નયરે,
 મહીયારી. ૬
 રાધા-અહ્યા દાણી તે કંઈનો કાવીયોરે,
 મથુરાંથી જોકુળમાં આવીયોરે,
 ચારા નંદ તણે ઘેર ગાયરે,
 સાંભળીયા. ૭
 કૃષ્ણ-નારી ગાય ચાર્યામાં શી લાજછેરે,

(૯૨)

એતો પોત પોતાનું કાજહેરે,

તેનાં મેણીયાં નવ હાયરે,

મહીયારી. ૮

રાધા-અલ્યા મેણાં માણસને લાગે ધણારે,

મુણો વહતાં હોય જ્યાં બે જણારે,

તુને નિલંબને નહીં લાજરે,

સામળીયા. ૯

કૃષ્ણ-નારી લાજે તે કાજ નવ સરેરે,

અહીંયાં બીક તે તુ કોની ધરેરે;

આવ મળીએ આપણુ જણુ બેયરે,

મહીયારી. ૧૦

રાધા-એવું નીરલજ માં બોલો શામળારે,

તારા કરના ઉતારીશ આંમળારે,

મુકો મુકોને અમારો હાયરે,

સાંમળીયા. ૧૧

કૃષ્ણ-નારી હાથ ન મેઝું તાહરેરે,

અહીંયાં અમલ થાય છે માહરેરે;

માટે દાણુના દોકડા મેલરે,

મહીયારી. ૧૨

રાધા-અલ્યા નંદ બાવાનો તું છોકરેરે;

તારી પાસે નથી પૈસો રોકડોરે,

આવડો કેમ મચ્છર હોયરે,

સાંમળીયા. ૧૩

કૃષ્ણ-નારી બ્રહ્માણુની તું છોકરીરે,

તારી પાસે નથી પે રોકડીરે;
આવડુ કેમ અભીમાં હોયરે,
મહીયારી. ૧૪

રાધા-હુંતો વિનતી કરું છું ક્યારનીરે.
સ્વામી રૂઝનાથના દારી તમ થકીરે,
મહીનુ તે દાણુ ના હોયરે,
શામળીઆ. ૧૫

દાણુ લીલા સાખીયો.

શ્રી કૃષ્ણ- હિંચીને અલબેલડી, સાંભળતે કહું વાત;
વંદ્રાવનને મારગ જ્ઞતાં. કોણુછે તારી સાથ. ૧
ઉઘીરેને શ્રીજની નારીરે, પૂછુ પરણી કે કુંવારીરે
આંજ્યાવિના આંખડી કાળીરે બાળુઅંધ બેરખાં વાળીરે
ટેક

રાધા-સાથ વાળી તેને ઘેર બેઠી. તારે શી પડપુછ,
મારગ મુકી રહે વેગળો તારે મોઢે નથી મુછ. ૨
આલ્યો જા પાધરી વાટેરે, સાંખુ નંદરાયને માટેરે,
તુને ક્યાંતો કાંતુડા દાણીરે પાઉ તને પાંદડે પાણીરે

કૃષ્ણ- શીછે તારી જાતડી કીયુંછે તારું ગામ,
કોણુછે તારાં માતંગીતા શુછે તારું નામ. ઉભો. ૩
રાધા-આહીરની અમો જાતડી ગોકુળ માફ ગામ
બ્રહ્મબાણુની હૂં બેટડી રાણી રાધા છે ગાઈ નામ. ૪
કૃષ્ણ-બોલતી નોતીને બોલવા શીખી, આવડું બોલી આજ
વંદ્રાવનમાં નિત્ય ફરેતુજનેતે શાંતી લાજ. ઉઘી. ૫

રાધા-લાજ વાળાછો તે જાણું ઢાંકી રાખો આપ,
 વંદાવનનો મારગ રોકી નિત્યે તપાસો લાગ. આ. ૬
 કૃષ્ણ-જાઝં રાખે મેંઢકાં જાઝી રાખે ગાય,
 છાશ પીને મોટી થઇ ભરવાડની જનત કેવામ. ઉ. ૭
 રાધા-ગોકુળથી આવી ગોવાલણી મથુરાંથી આવ્યો કાન,
 મારગમાં એકકાં થયાં તુને સેનાં માગેછે દાણ. આ. ૮
 કૃષ્ણ-ગોકુળની ગોવાલણી મથુરાંને મારગ જાય,
 આડો કાંન ફરી વળ્યો તારો પ્રીતે પાલવ સામ. ઉ. ૯
 રાધા-હમો ખેટી બ્રહ્માણની રાધા મારું નામ,
 દાણ લેવાની ગરજ હોયતો આવજો ગોકુળ ગામ. ૧૦
 કૃષ્ણ-નંદ્યાવાનો હું નાનડિયો કાનજી નામ પ્રમાણ,
 દાણ લીધાવના જવા દેઉતો નંદ્યાવાની આણ. ૧૧
 રાધા-આણનો માનુ કંસનીળીજી ન માનુ કોય.
 નવ નંદમારે નેસડે વસે તારો નંદતે કોણજી હોય ૧૨
 કૃષ્ણ-કંસ તારોતે કોણ છે મેં વશ કીધો તે સહુ ઠામ,
 વિચારીને જોવજો તારી સુધ્ય ગઇકે સાંન. ઉભી. ૧૩
 રાધા- સુધ્ય ગઇ નથી માહરી તારી ગઈ જોમ હોય,
 સાંભળ હૈયા નંદના તારે મન વિચારીને જોય. ૧૪
 કૃષ્ણ-મનમાંહે તુ શું વિચારે રાધા દાણ લેવાનો સહી,
 તારી માને શું કહીયે તને વેચવા મોકલી મહી. ૧૫
 રાધા-આવોરે ગોપીના વાલા સાંભળ કહુ તે વેણુ
 તારી માને શુ કહીયે તારી પાસે ચરાવે ઘેન. આ. ૧૬
 કૃષ્ણ-મેણુથેણું કરતી રેજો મહિયારી મદ માતી,
 છાશ પીને દા'ડા કાઢે તુતો રંગે થઈછે રાતી, ઉભ. ૧૭

રાત્રે-કાનજી કાળા ના કર ચાળા મોરલીયો વાળા,
 અડધી રાતે શુ નાઠા તમે ભરીને ઉચાળા. ચા. ૧૯
 કબ્બુ-દાણુના દોંકડા લેછશુ રોકડા બીજી ના કર વાત,
 તારે મારે ઝગડો થયો ફેડીરા મહિના માટ. ઉ. ૧૯
 રાધા-દાણુના દોંકડા આપીશ રોકડા બીજી ન થાયે આળ
 દાણુ લીધામાં શુ સગજે તુ નાનું સરખું બાળ. ૨૦
 કબ્બુ-મહિયારી તું મદની માતો હુ નાનું સરખું બાળ,
 બાળપણું તુજને દેખાડું થાવા દે સંધ્યાકાળ. ઉબી. ૨૧
 રાધા-સંધ્યાકાળે તુ શું બતાવે સાંભળ કાળા કાંન,
 મહી વેચીને આવતાં આપીશ તાહાં દાણુ. ચા. ૨૨
 કબ્બુ-તું રંગીલી રૂપની રૂડી છું છળીસો કાંન
 મહિ બપેકે ન બપે તું આપની મહારાં દાણુ ઉ. ૨૩
 રાધા- મહિનાં દાણુ ના હોય મોહન મનમાં સમજે પેર,
 મહિ પીવાનો બપ હોયતો હરી આવજો માહરે ઘેર ૨૪
 કૃષ્ણ-ક્યારનો મેણું દેઈને કીધાં અદકાં વેર,
 હેત કરી તુ આપવા આવે હવે લાગે તે કડવાં ઝેર ૨૫
 રાધા- કોહોતો હરી ઘેરથી લાવું કોહોતો પાવુ યાંમ,
 હિમાન સ્વામી સાંભળા તમે મનમાં ન લાવશે કાંચ;
 આવો આવો નંદના છૈયારે; તમે ગોકુળના મહીયારે,
 વાતતો વિચારીને કહીયેરે મારગથી અળગા રહિયેરે. ૨૬.

દાણુ લીલા.

ગોપી- અહ્યા કાઢાંનજી તુ ક્યાંરે ઘેસો થયોજો
 તુંતો શેતું માગેછે દાણુજો

રાહિની ગદુકી મારી કુટશેન્ને,
 ગ્રીરસની થાશે હાણુન્ને. ઘેલુશું બોલે ગોવાળીયાન્ને. ૧
 અલ્યા ન જાણીશ કોઇ જાપડીન્ને.
 કોઈ મળશે માયા કેરી નારન્ને.
 મારગ મુકીને રહેને વેગજોન્ને,
 મારા કંસને થાશે જાણુન્ને. ઘેલુશું બોલે. ૨
 કૃષ્ણ-તારો કંસ કમુદી નર શું કરેન્ને;
 મારા સંજેઠે સઘજો સાથન્ને,
 અલી દહાડી તે દાણુ ચોરી જતીન્ને;
 ઘણે દહાડે આવીમરે હાથન્ને. ઓછી તું જાત
 આહીરનીન્ને ૩
 જોપી-અલ્યા હાથની તે હોંશ રખે રાખતોન્ને;
 હાથે ચારી જાણુઠે ગાયન્ને,
 પાત્રવ મુકીને રહે વેગજોન્ને;
 મારી વ્રજમાં થાશે જાણુન્ને. ઘેલુશું બોલે. ૪
 કૃષ્ણ-અલી વ્રજમાં વશીને વેર વાળશુંન્ને;
 રખે રાખતી હૈયામાં હામન્ને,
 નંદજીતા નામ પ્રતાપથીન્ને.
 હુંતો છેહું તારા કંસનો ઠાગન્ને. ઓછી. ૫
 જોપી-અલ્યા કંસે કરચું તે કમ વિસરેન્ને;
 બાઇ હણ્યા પોતાના ત્યાંયન્ને.
 નાશીને છુટો લાડકાન્ને;
 આવી ઉગર્યોછે વ્રજ માંયન્ને. ઘેલુશું બોલે. ૬
 કૃષ્ણ-વળી વ્રજમાં વશીને વેર વાળશુંન્ને.

તુંતો જોજો અમારાં કામજો;

અવનાતો ભાર ઉતારવોજો;

ધર્યું નંદકુંવર ઘેર નામજો.

ઓછી. ૭

ગોપી-અહ્યા સાચું કહેતામાં દુષ લાગશેજો.

પેટ મારે ચારેછે ગાયજો

તું આવડો મોટારે એમાં થશેજો;

તુંતે ડોષએ ન આપો કન્યાયજો. ઘેલુશું બોલે. ૮

કૃષ્ણ-અત્રી આહીરની કન્યા અમો શું કરેજો;

અમો સદા કહેવાય બ્રહ્મચારજો.

રખે પડછાયો પાડતીજો;

તુંતો ધાળખીની ઓઢનારજો.

ઓછી. ૯

ગોપી-અહ્યા લાખ ટકાની મારી રોગડીજો;

હીરા જડીત્ર મારેછે હારજો.

આછી પટોળી મારે પેરણેજો;

તુંતો કામળીનો ઓઢનારજો.

ઘેલુશું બોલે. ૧૦

કૃષ્ણ-જેનો બ્રહ્માએ તાણો તણ્યોજો;

એનો શંકર સરખો વણનારજો,

તેરે ઓઢણ મારે કામળોજો;

તેનો શેષ ન પામે પારજો.

ઓછી. ૧૧

ગોપી-અહ્યા શેષના સરખું તન તાણેજો;

અમો અંપક વરણી નારજો,

અહ્યા કાચા કનકને વેર વધ્યુંજો;

તુંતો પશુ તણો પીડારજો.

ઘેલુશું બોલે ૧૨

કૃષ્ણ-તું શાને નિસરી મહી વેચવાજો;

- અલી એશી રહેજે ધર માંયજો,
દોષત ધણીછે તારા ખાપનેજો;
તું શાને આવે અહીંઆંયજો. ઓછી. ૧૩
- ગોપી-આ વાટે સદા મહી વેચતાંજો.
જઈ પુછો જસોદા માયજો-
ખાંધી મુઠી સવા લાખનીજો;
ઉઘાડીએતો પતં જાયજો. ઘેલુશું બોલે ૧૪
- કૃષ્ણ-અલી ધણી ઇચ્છા છે મહી આખવાજો;
મીઠી મેળવણીનો સ્વાદજો,
દ્રીકું પડશે તો પાછું આપીશુંજો;
તું શાને કરે વિવાદજો. ઓછી. ૧૫
- ગોપી-અહ્યા ગોરસ તણું ડોણ ગળુજો;
જેટલું પીએ એટલું પાતળે;
વચને વેર વાધ્યું ધણુંજો;
કદી મન મેળાવો યાતજો. ઘેલુશું બોલે. ૧૬
- કૃષ્ણ-અમે દાણુને ગજે શું દુહીએજો;
તુંતો ધણી દીસેછે રીસાળજો,
હશીને તાળી લે હાથમાંજો;
તું પ્રીત ધરીને રસ આલજો. ઓછી. ૧૭
- ગોપી-અહ્યા માગ્યા મુગતાફળ પામીએજો;
હઠ કરે કંઈ નહીં એકજો,
લાજ-નહીં તુને લાડકાજો;
મન આણુને કંઈ વિવેકજો. ઘેલુશું બોલે. ૧૮
- કૃષ્ણ-અલી વિવેક ધણા છે મન માહરેજો;

જ્યા નહીં દેઉ નીરધારજો,
 આપ્યા વિના કેમ છુટશે જો,
 તારા મનશું તું વિચારજો. ઓછી તું. ૧૯
 જોપી-તારા મનનો વિચાર મેં જાણીયો જો,
 હઠ શાને કરોજો હાંચ જો,
 મનમાં મન મળો ગયું જો,
 જેમ સાકર બેળી દુધમાંય જો, ઘેલું શું જોલે. ૨૦
 કુસ્ળુ-મીઠાં વચન તારાં માતુંની જો,
 સાકર સરખા જોલ જો;
 પ્રીતનો બાંધ્યો તુજ પાસછું જો,
 આ આપું તમેને ડોલ જો. ઓછી. ૨૧
 જોપી-રાઢ ભાગીને રસ વાધીયો જો,
 ગોવાલણી લાગી પાય જો;
 નંદજીના કુંવર કપાળને જો,
 ઉત્તટ તો અંજે ન માય જો. ઘેલું શું જોલે. ૨૨
 જે કોઈ ગાય શીખે ને સાંભળે જો,
 તે ફરો ન આવે ગર્ભ વાસ જો;
 દાણુ લીલા દીના નાથની જો,
 ગુણુ ગાય રતનીયો દાસ જો. ઘેલું શું જોલે. ૨૩

અભીમુન્યુના ચક્રાવો.

સરસતના સ્વામીને વિનવુંરે, ગણુપત લાગું પાયરે;
 અન્નોધ્યા નગરીમાં દહીતનો વાસો, તેના તે મસ્તક છેદોરે;
 દહીત કાળે કસને કજ્જોરે માંડ્યો,

દહીતોમાંથી દહીતાણી નાઠાં, ગયાં ગયાં વનમાં ગયારે;
 વનમાં જઈ અષ્વોચન જનમ્યા,
 સોના કામડડીને રૂપાના લોલા, અષ્વોચન રંખા નીસર્યારે
 જઈ રહ્યા જઈ રહ્યા વગડારે વચે,
 વનરે વગડામાં એક પંખી જનાવર.
 તેરે જનાવર અષ્વોચને માર્યો, ડોસી તે મેણું બોલીરે,
 બહુછે બળીયો, બહુ બળવંતો,
 એવો છે તો તારા બાપનું વેર લેને,
 ત્યાંથી અષ્વોચનને ઝાળો લાગી, ચાવી રહ્યા ધર આંગણેરે
 કે મારી મા મારો બાપ કેણે માર્યો,
 બારે બારે વર્ષે દીકરા બાપ કેમ સાંભર્યો,
 ડોસી તે મેણું બોલીરે.
 તારો તે બાપ કાળા ક્રસ્ણએ માર્યો,
 ખભે કોવાડો અષ્વોચન ચાડ્યા, જઈ રહ્યા વગડા વચેરે.
 વનરે વગડાનાં લીલાં વ્રક્ષરે વાઢ્યાં,
 ડાળાં ડાળાં પડ્યાં મુક્યાં થડીયાં ઉપાડ્યાં, લાકડાંની બાંધી
 ભારીરે

ત્યાંથી અષ્વોચન સુતારીને ઘેરે
 ભાઈરે સુતારી તું મારો વીરો, પેટી ધડી મને આલરે.
 બોતેર ખાનાંને એકજ કોઠો,
 ત્યાંથી અષ્વોચન લવારીને ઘેરે,
 ભાઈરે લવારી તું મારો વીરો, આની મને પેટી જડીઆલરે.
 છત્રીસ તાળાંને બત્રીસ કુંચીઓ,
 ત્યાંથી અષ્વોચન ચિતારાને ઘેરે;

ભાધરે ચિતારા તું મારો વીરો, પેટી ચિતરી આલ સારીરે.
 ત્યાંથી અઘસોચન દરજીડાને ઘેરે,
 ભાઈરે દરજીડા તું મારો વીરો, આની મને ગાદી સીવીઆલરે.
 પેટી જીપાડી અઘસોચન ચાલ્યા,
 જઈ રહ્યા જઈ રહ્યા વગડારે વચે, વડની છાયે પેટી મુકીરે.
 આલખણને વેશે કાળો કશ્ત્રજી આવ્યા,
 ક્યાં જાણોજો મારારે જજમાન, કશ્ત્રજી વેર વાળવા જાગીરે.
 કહો ગોરજી કાળા કશ્ત્ર કેવરે હશે,
 તુજ સરખાને તારારે જેવા, દેહીતું પ્રમાણું આલેરે.
 લ્યો મારા ગોરજી દેહીતું પ્રમાણું,
 ત્યાંથી અઘસોચન પેટીમાં સમાણા કાળા કરને તાળાં અડકાવ્યારે,
 ગોર મારા ગોર મને બહાર કાઢો,
 કોણ તારો ગોરને તું કોનો જજમાન, હું છું કાળો કશ્ત્રરે.
 પેટી હતી તે આકાશે જરાડી,
 આકાશનાં દેવતારે જગાડ્યા, આ જુદું કોણે માંડ્યારે.
 અઘસોચન ને કાળા કશ્ત્રએ માંડ્યાં,
 પેટી હતી તે પતાળે પછાડી, પતાળના શેષ નાગ ડોલ્યારે.
 આવું તે જુદું કોણે માંડ્યું,
 અઘસોચન ને કાળા કશ્ત્રએ માંડ્યું, તેનો થયો ખરબડાટરે.
 ત્યાંથી અઘસોચન મરતુક પામ્યા,
 ખભે પેટી ને કાળો કશ્ત્રજી ચાલ્યા, જઈ રહ્યા દ્વારકાં ગામરે.
 પેટી હતી તે શુભદ્રાને આપી,
 જોજોરે બેની આ પેટી ઉઘાડતાં, સાચવી રાખજો પાસરે.
 જુદું જોજોઈ બે માથારે જુવે,

નણદલ તમારા ભાઈ શું લાવ્યા, તે મુજને દેખાડોરે.
 પેટી હતી તે શુભદ્રાએ ઉધાડીરે,
 ભાઈનું કલ્પું શુભદ્રાએ ન માન્યું, સાસમાં વાસ સમાધ ગયોરે.
 પેહુલોરે માસ એળેવેળે ગયો,
 પીજેને માસે સૈયરને સંભળાવ્યું, ત્રીજનો મરમ ન જાણ્યોરે.
 ચોથે ને માસે માતાને સંભળાવ્યું,
 પાંચમે ને માસે પાંધો ને રાખડી, છઠે તે કદીઅલ દુધરે.
 સાતમે ને માસે ખોજો ભરાવો,
 ખોજો ભરાવીને મંધયર વંજાવ્યાં,
 આઠમાનો મરમ ન જાણ્યોરે;
 નવમે ને માસે અભેમુન્યુ જનમ્યા,
 સોનાની સળીએ નાળ વધેયો પાણી સાટે દુધડે નવાયોરે.
 ચીર ફાડીને જળોતીઆં કીધાં,
 જાદવનાંરે પારણાં બંધાવ્યાં, ચોખા સાટે મોતીડે વધાવ્યોરે.
 સાત પાંચ વરસના અભેમુન્યુ થયા,
 લેઈ પાટીને લણુવારે ગયા, ભણી ગણી નવચંદા થયારે.
 પોતાના કાકા સગઈયોરે લાવ્યા,
 જોતરા અભેમુન્યુ તારીરે નારી. વૈરાટની કુમારીરે.
 લીલાને પીળા વાંસ વઢાવો. નવરંગી ચોરી ચીતરાવીરે,
 ત્યાંથી અભેમુન્યુ પરણવાને ચાલ્યા, સારા તે શુકન થાયરે
 ત્યાંથી અભેમુન્યુ સરોવરીએ આવ્યા, સુકાં સરોવર લીલાં થયાંરે
 ત્યાંથી અભેમુન્યુ ભાગોળે આવ્યા, ભાગોળે ભેળો વગડાવોરે
 ત્યાંથી અભેમુન્યુ ચઉટામાં આવ્યા, ચઉટામાં ચમર ઢળાવોરે
 ત્યાંથી અભેમુન્યુ જાનીત્રાસે આવ્યા, કાકાજી ચલુવા કરાવોરે

ત્યાંથી અભેમુન્ય તોરણે આવ્યા, સાસુજી પુ'ખવા આનારે
ત્યાંથી અભેમુન્ય મોહરામાં આવ્યા, મામાજી કન્યા પધરાવોરે
ત્યાંથી અભેમુન્ય ચોરીમાં આવ્યા, મામાજી દો કન્યાદાનરે
પેહેલુંને મંગળ હરતું ને ફરતું, દાદાજી દો કન્યાદાનરે.

દાદાએ આલ્યાં ઘોડીલાનાં દાન,

બીજીને મંગળ ચોરીમાં વરત્યું, માતાજી દો કન્યાદાનરે

માતાએ આલ્યાં ગાવડીયોનાં દાન,

ત્રીજીને મંગળ ચોરીમાં વરત્યું, વીરાજી દો કન્યાદાનરે.

વીરાએ આલ્યાં વેલડીયોનાં દાન,

ચોથુંને મંગળ ચોરીમાં વરત્યું, ભાભીજી દો કન્યાદાનરે.

ભાભીએ આલ્યાં જોડડીયોનાં દાન.

ત્યાંથી અભીમુન્ય પરણીને ઉડ્યા માતાને પાએ લાગ્યારે,

પોતાની માએ આસીસ રે આલી,

ઘણું જીવો દીકરા જણા આવરદા જોતરા તારી નારીરે.

જેજે અભેમુન્ય તારીરે ગોરી; ચોરી છે ગુણવંતીરે.

હજારા તે કુળમાં એવીરે રીતો; વર કન્યા ન હોયરે.

પેહેલેરા પહેરનાં શમણાંરે લાગ્યાં

આરે શમણામાં કોરા કાંકણ નાથાં,

એરે શમણાં દીકરી આળપ'પાળ, તારાં શમણાં પડે સુકેલાકડેરે

બીજેલા પહેરનાં શમણાંરે લાગ્યાં,

આરે શમણામાં કોરાં ઘરચોળાં પેહેર્યાં,

એરે શમણાં દીકરી આળપ'પાળ, શમણાં પડે રાંડીરેડીએરે

ત્રીજેલા પહેરનાં શમણાંરે લાગ્યાં,

આરે શમણામાં રાયદો આણેરે આવે,
 એરે શમણાં દીકરી આળપંપાળ શમણું પડે સમુદ્ર એટરે.
 યોયેત્રા પહોરનાં શમણુંરે લાગ્યાં,
 બાળુડો અભેમુન્ય જુદે ચડેછે એતરાને આણું આવ્યાંરે.
 એતરાના બાપની ઊંચી હવેલી,
 સોના ક્યોલાં ને રૂપાના દોરા, એતરા માંથેલા શુથેરે
 હીરડી વીરડી સાંઢે રતનો રખારી, વેજે આવતો દીડેરે.
 મારીરે મા તમે પોઢેલાં જગો, મા મારા આણેલાં આવ્યાંરે
 ધણુરે જીવો દીકરી એ શું બોલ્યાં,
 બારીએથી રહી રાણી એતરાએ પુછ્યું,
 ક્યાંથી આવ્યા વીરા ક્યાં તમે જશો.
 બાળુડો અભેમુન્ય જુદે ચડે છે, એતરાને આણે આવ્યોરે
 બારીએથી એતરાએ પડતારે મુક્યાં,ના રહી સુધને સાનરે
 એતરાને દાદે સોનીડા જગાડ્યા, વાળીઓ કાઢે આજ સારીરે
 સારી સારો કાઢે ને નંદાએલી નીસરે,
 દાદે સોનીડાને મારવા લીધો,
 એા મારા દાદા શીદને મારોછો, એતરાના કરમનો વાંકરે;
 એતરાને દાદે દોશીડા જગાડ્યા, ચુદડી કાઢે આજ સારીરે
 સારી સારો કાઢે ને તુકશાન નીસરે,
 દાદે ડોસીડાને મારવા લીધો,
 એા મારા દાદા શીદને મારો છે, એતરાના કરમનો વાંકરે.
 એતરાને દાદે મરડીઆ જગાડ્યા, ચુડીડા કાઢે બહુ સારારે;
 સારા સારો કાઢે ને નંદાએલી નીસરે,
 દાદે મરડીઆને મારવા લીધો

ઓ મારા દાદા શીદને મારોછો, ઓતરાના કરમનો વાંકરે;
 ઓતરાને દાદે માલીડા જગાડ્યા,
 ગજરા કાઢે મોંઘા મુલનારે;
 ખીસેલા કાઢે ને કરમાએલા નીસરે,
 દાદે માળીડાને મારવા લીધો,
 ઓ મારા દાદા શીદને મારોછો, ઓતરાના કરમનો વાંકરે;
 ઓતરાને દાદે મોચીડા જગાડ્યા;
 મોજડીઓ કાઢે મોંઘા મુલનીરે,
 રાતી રાતી કાઢે ને કાળી કાળી નીસરે,
 દાદે મોચીડાને મારવા લીધો,
 ઓ મારા દાદા શીદને મારોછો, ઓતરાના કરમનો વાંકરે;
 ઓતરાને દાદે શરૈયા જગાડ્યા, સાડ સાડ કંકુ કાઢેરે,
 કંકુ કાઢેને કાજળ નીસરે,
 દાદે શરૈયાને મારવા લીધો,
 ઓ મારા દાદા શીદને મારોછો, ઓતરાના કરમનો વાંકરે.
 ટાઢે સાસરવાસે ઓતરા વળાવ્યાં, રાયકો તેડીને જાયરે.

વળામણાં.

કે મને મારીને રથડો ખેડરે,	બાળા રાજરે;
કે મને યુદ્ધે તે સાથે તેડરે,	બાળા રાજરે;
કે મને યુદ્ધ જોયાના રસ કોડરે,	બાળા રાજરે.
કે આપણે સરખા સરખી જોડરે,	બાળા રાજરે.
કે લાવ હું ધરું હથીઆરે	બાળા રાજરે;

(૧૦૬)

કે કર કૌરવનો સંહારરે,	બાળા રાજરે
કે છોડી યુદ્ધ વળો ઘેર આજરે,	બાળા રાજરે;
કે તમને આપુ મારા બાપનું રાજરે	બાળા રાજરે
કે નારી કેશ સમુળા કાઢેરે	બાળા રાજરે
કે રથ ઉપર દેહ પછાડેરે,	બાળા રાજરે
કે રથ હાકે તો રામજીની આણરે,	બાળા રાજરે
કે રથ ખેડે તો કાઢું મારા પ્રાણરે,	બાળા રાજરે
કે મારા વગડામાં રથડા રોક્યારે	બાળા રાજરે;
કે મારા સસરા મેણાં બોલ્યારે	બાળા રાજરે
કે વહુ આવતડી ભગરાળારે	બાળા રાજરે
કે મેનો નથી દીઠી પગની પાણીરે	ઓતરા રાણીરે
કે તારૂં રૂપ દેખી જુદું ન ચડતરે	ઓતરા રાણીરે
કે મેનો નથી દીઠી નાકની દાંડીરે	શામળા નારીરે
કે મામા કૃષ્ણનો જાળો વધંશરે	ઓતરા રાણીરે
કે મને પાટા બાંધીને પરણાવ્યોરે	ઓતરા રાણીરે
કે મને સમરથ સાસરી દેખાડ્યે	બાળા રાજરે
કે મને સાસરી જોયાના રસ કોડરે	બાળા રાજરે
કે મારા કાંકણ દોરા છોડાવરે,	બાળા રાજરે
કે મને સમરથ સસરે: દેખાડરે	બાળા રાજરે
કે મને ધુધંટ તાણ્યાના રસ કોડરે	બાળા રાજરે
કે મને દીયર દીવડો દેખાડ્યે	બાળા રાજરે
કે મને હોળી રમ્યાના રસ કોડરે	બાળા રાજરે
કે મને નાની શી નણુદી દેખાડરે	બાળા રાજરે
કે મને લીંગણે રમ્યાના રસ કોડરે	બાળા રાજરે

કે મને સમરથ સાસુડી દેખાડે	બાળા રાગ્ગરે
કે મને પાયે પડ્યાના રસ કોડે	બાળા રાગ્ગરે
કે મને જોડની જોડાણી દેખાડે,	બાળા રાગ્ગરે
કે મને જોડે હાંડ્યાના રસ કોડે	બાળા રાગ્ગરે
કે મને વાદુલી દેરાણી દેખાડે	બાળા રાગ્ગરે
કે મને વાદ લીધાના રસ કોડે	બાળા રાગ્ગરે
કે મારૂ માથુ વાઢીને દડો ખેલે	બાળા રાગ્ગરે
કે તારી કેડની કટાર મને ચાલે	બાળા રાગ્ગરે
કે મારી જમણી કુખ ધરો સુરે	બાળા રાગ્ગરે
કે તારી જમણી કુખના ધરોસરે	ઐતરા રાણીરે
કે તારી કુખે મોતીગર દીકરોરે	ઐતરા રાણીરે
કે સરી દેશે રામનું નામરે	ઐતરા રાણીરે
કે સરી રાખશે બાપનું નામરે	ઐતરા રાણીરે
કે તેથી સરશે તમારું કામરે	ઐતરા રાણીરે
કે તારી હાલડીના ઓઢે મને રાખરે	બાળા રાગ્ગરે
કે તારાં આવતાં ઝીલેશ બાણુરે	બાળા રાગ્ગરે
કે જલ્લી જલ્લી ઘોડલીયાની બાગરે	ઐતરા રાણીરે
કે મેલો મેલો ઘોડલીયાની બાગરે	ઐતરા રાણીરે
કે મારા ચડ્યા શા ભાઈઅંધ દેખેરે	ઐતરા રાણીરે
કે મેતો ધાવતાં બાળ વછોડ્યાંરે	બાળા રાગ્ગરે
કે મને તેનાં પરાશ્ચીત લાગ્યાંરે	બાળા રાગ્ગરે
કે મને મેતો ધાવતાં ધન વછોડ્યાંરે	બાળા રાગ્ગરે
કે મને તેનાં પરાશ્ચીત લાગ્યાંરે	બાળા રાગ્ગરે
કે મેતો છાણું છાણું ભાગ્યુરે	બાળા રાગ્ગરે

કે મને તેનાં પરાશ્રીત લાગ્યાંરે	બાળા રાજારે
કે મેતો દીવે દીવો કીધેરે	બાળા રાજારે
કે મને તેનાં પરાશ્રીત લાગ્યાંરે	બાળા રાજારે
કે હુતો પથરે પાનિઓ ધોતીરે	બાળા રાજારે
કે મને તેનાં પરાશ્રીત લાગ્યાંરે	બાળા રાજારે
કે મેતો વેની નીકે દીધો પાગરે	બાળા રાજારે
કે મને તેનાં પરાશ્રીત લાગ્યાંરે	બાળા રાજારે

રાસ લીલાનો ગરબો.

૩ડી સરદ પુનમની રાતરે સુંદીર વેણુવાગે વેણુવાગે,
મારો વાલોજી રમીયા રાસરે સુંદીર વેણુવાગે વેણુવાગે ૧
વાલે નટવર ધરીયો વેશરે સુંદીર.

એના ધુધરીયાળા ખેસરે. સુંદીર. ૨

ગોપી અતી ઉતાવળાં આવેરે સુંદીર.

મોની મુગતા ફળેજ વધાવેરે. સુંદીર. ૩

દેહીની સુધ યુધં સઘળી વીસારીરે. સુંદીર.

નૈણે નીરખ્યાતે શ્રીવનમાળીરે. સુંદીર ૪

ગોપી આંબ્યાંતે પુરણ પ્રીતેરે સુંદીર.

જઈ મળીયાંતે રંગની રીતેરે. સુંદીર. ૫

સાખી.

કેમ આવ્યાં તમે કાંમની એમ બોલ્યા જુગલ કીસાર,
અડધી નીશાએ વનમાં આ વેળાયે ચાલે ચોરરે;
કાંમની કેમ આવ્યાં કેમ આવ્યાં.

આ વનમાંને શુભે કામરે કામની,
 તમે જાવો તમારે કામરે. કામની. ૧
 સહુ લોકમાંને કલંક યાશેરે કામની,
 આ ધર્મ તમારો વનસેરે. કામની. ૨
 તમે ધરનાં તજી સહુ કામરે કામની,
 સ્વામી સુતા મુકીને ધામરે. કામની. ૩
 શ્રીકૃષ્ણ પ્રભુજી એમ કહેછેરે કામની,
 શુણી નૈણે તે ધારો વહેછેરે. કામની. ૪

સાખી.

પ્રભુ તમેતે ભોવન તગ્નચીયાં પ્રભુ તમે તગ્નવ્યો સંસાર
 પ્રભુ તમેએ વનમાં તેડીયાં પ્રભુ તમે કરોછો તુચ્છકારરે
 શી નંદના નંદલાલા નંદલાલા. ૨
 તારો છેલ્લાર્ધ જ્ઞેષ્ઠ હુતો છાકીરે શી નંદના,
 મને વહાલું નથી તમે પાખીરે, શી નંદના. ૧
 હમે લોપીને કુળ કેરી લાજરે શી નંદના
 પ્રભુ આવ્યાં તમારે કાજરે. શી નંદના ૨
 મને આલો આનંદરસ દાનરે શી નંદના,
 મને લાગ્યું તમારું ધ્યાનરે. શી નંદના. ૩
 હમે શરણ આવ્યાં તીહારીરે શી નંદના,
 એ મોરલી સુણીને બીહારીરે. શી નંદના. ૪

સાખી.

વચન સુણી વૃજ નારનાં યૈયૈ રમીયા રાસ,
 હમઝુમ વાગે ધુધરી વૃજ સુંદરીની પુરી વાલે આશરે

શ્રી ગીરીવર ગીરધારી ગીરધારી. ૩
 ધન્ય સુંદરીની સંગે વાલો દોલેરે શી ગીરી,
 મુખે નેનું તે શબ્દ બોલેરે. શી ગીરી ૧
 મુખે ગાયરે લેછે તાળારે શી ગીરી.
 એકએકની વચ્ચે હાથ જતારે, શી ગીરી.
 કોઈની છુટીતે વેણો ગુંથેરે શી ગીરી,
 કોઈ સખીનો અધરરસ લુટેરે, શી ગીરી, ૩
 ત્યાંતો જુમનાંજી વહેછે ગંભીરે શી ગીરી,
 જુવે તેનું મન થાયે સ્થીરરે. શી ગીરી, ૪
 સહુ દેવતા ત્યાં જોવાને આવેરે શી ગીરી,
 તેતો પુરુષજ થકી વધાવેરે. શી ગીરી. ૫
 ત્યાંતો ચંદ્ર રહયો છે કર જોડીરે શી ગીરી,
 શું વરણવું બુદ્ધી થોડીરે, શી ગીરી
 પ્રભુ મુખેતે મોરલી ધરીછેરે શી ગીરી,
 ખટ મહીનાની રજની કરીછેરે. શી ગીરી, ૭
 સહુ રાસ રમીને આવ્યાં ઘેરરે શી ગીરી,
 તેની કોઈયે ન જાણી પેરરે. શી ગીરી, ૮
 ધન્ય ધન્ય આ વૃજની ભોગીરે શી ગીરી,
 જુવે તેનુંતો મન રહું લોભીરે. શી ગીરી, ૯
 ધન્ય ધન્ય આ વૃજની નારીરે શી ગીરી.
 રાસ કીડા કરે શી મોરારી, શી ગીરી ૧૦
 જે ગાય શીખે આ રાસરે શી ગીરી,
 તેહેની શ્રીકૃષ્ણ પુરે આશરે, શી ગીરી, ૧૧

શ્રી કૃષ્ણના દસ અવતારનો ગરબો,
 મારા કૃષ્ણજીરે લોલ કૃષ્ણજીતે કંઠ કેરૂં જુમણુંરે લોલ
 હરી હૈયા કેરો હાર મારા વાલારે કૃષ્ણજી વગાડે રૂડી વાં-
 સગીરે લોલ, ૮૬

મારા કૃષ્ણજીરેલોલ પેહેલેને રૂપે કાંનજીરે લોલ,
 ધર્યો મચ્છ તણો અવતાર મારાવાલારે મચ્છે સમુદ્ર ગોળિયોરેલો,
 માર્યો સંખાતેસુર દૈત મારાવાલારે, કૃષ્ણજી, ૧
 મારા કૃષ્ણજીરે લોલ ખીજીતે રૂપે કાંનજીરે લોલ,
 ધર્યો કચ્છ તણો અવતાર મારા વાલારે
 કચ્છે સમુદ્ર મયન કર્યોરે લોલ મેરૂનો રવૈયો મારાવાલારે
 સમુદ્રની ગોળી કરીરે લોલ ધુમે ગોપીનો નાથ મારાવાલારે
 શેપનાગનાં નેત્રાં કર્યોરે લોલ કાઢાડયાંતે ચક્રે રતન ગા-
 રાવાલારે, કૃષ્ણજી, ૨

મારા કૃષ્ણજીરે લોલ, ત્રીજીને રૂપે કાંનજીરે લોલ,
 ધર્યો વૃહા તણો અવતાર મારા વાલારે,
 પ્રથ્વીતે દાડ ઉપર ધરીરે લોલ બેઠાતે ચંપ પતાળ મારા
 વાલારે કૃષ્ણજી, ૩

મારા કૃષ્ણજીરે લોલ ચોથેને રૂપે કાંનજીરે લોલ
 ધર્યો નૃસિંહ તણો અવતાર મારા વાલારે
 સ્થંભ ફેડીને પ્રગટ થયારે લોલ માર્યો હીરણ્યતે કશ્પ
 દૈત મારા વાલારે, ઉગાર્યો પહેલાદ ભગ્તનેરે લોલ,
 હેવા ભગ્ત વછળ છે નાથ મારા વાલારે કૃષ્ણજી હરી.૪
 મારા કૃષ્ણજીરે લોલ પાંચમેને રૂપે કાંનજીરેલોલ
 ધર્યો વામણ તણો અવતાર મારા વાલારે ત્રણ દગલાં પ્રથ્વી

ભારીરે લોલ, બળી ચાંપ્યો પાતાળ મારા વાહારે

કૃષ્ણુજી હરી, ૫

મારા કૃષ્ણુજીરે લોલ છઠેને રૂપે કાનજીરે લોલ,
ધર્યો ફરશુરાગનો અવતાર મારા વાહારે. ફરશી તે લીધો
હાથમારે લોલ, છેદ્યાં ક્ષત્રીયોનાં શીશ મારા વાહારે ૪-
નુનીને હાથે હણીરે લોલ, વાળ્યાં પીતાનાં વેર મારા વા-

હારે. કૃષ્ણુજી, હરી, ૬

મારા કૃષ્ણુજીરે લોલ સાતમેને રૂપે કાનજીરે લોલ
ધર્યો રામચંદ્રનો અવતાર મારા વાહારે સીતા લેઈ વન
નીસર્યારે લોલ શેતુ બાંધ્યો છે પદાણુ મારા વાહારે રણુ-
માંતે રાવણુ રોળીયારે લોલ આપ્યાં વીલીક્ષણુ રાજ મારા

વાહારે- કૃષ્ણુજી હરી, ૭

મારા કૃષ્ણુજીરે લોલ આઠમેને રૂપે કાનજીરે લોલ, ધર્યો
કૃષ્ણુ તણો અવતાર મારા વાહારે, મથુરાંગાં હરી પ્રગટ્યા
રે લોલ. જે કુળ કીધોછે વાસ મારા વાહારે. માર્યોતે મામા
કંસનેરે લોલ. ગોપી લગ્યાં લાડ મારા વાહારે માત પી-
તા છોડાવીયારે લોલ આપ્યુ ઉગ્રશેનને રાજ મારા વાહારે

કૃષ્ણુજી હરી, ૮

મારા કૃષ્ણુજીરે લોલ નવમે તે રૂપે કાનજીરે લોલ ધર્યો બુ
દ્ધ તણો અવતાર મારા વાહારે, જળ માળા કરમાં ધરી
રે લોલ લીધુતે મૂનીવત મારા વાહારે કૃષ્ણુજી. ૯

મારા કૃષ્ણુજીરે લોલ દસમે તે રૂપે કાનજીરે લોલ, ધર્યો
કલકી અવતાર મારા વાહારે, ત્રણ પગલે ઘોડો હીંદરે
લોલ, પ્રથવીનો રસાતાળ મારા વાહારે કૃષ્ણુજી. ૧૦

મારા કૃષ્ણુછરે લોલ, ગાય શીખેને સાંભળેરે લોલ, પામે તે
 ટ્રેકુંડ વાસ મારા વાતારે, મેતો તે નરશૈ વીનવેરે લોલ,
 રાખો ચરણ કમળની પાસ મારા વાતારે કૃષ્ણુછ.

મરશી દક્ષણી ભાષાની—રાગ ઉપરને!

તુમી માત્રા વીસરન ગેતારે જ્ઞદવ નંદ કસ્ના
 લખાડ વચન માત્રા દીતારે, જ્ઞદવ નંદ. ટેક
 ગોસ્ટ વીજ્ઞેગાયી કોણાલા મી સાંચુ
 યાયા મી તુમચે પાછ લાચુંરે. જ્ઞદવ. ૧
 હરીચી વાટ મી અહો નીશ પાહુ
 કૃષ્ણુ નિયોગે કુડે જ્ઞકરે જ્ઞદવ, ૨
 દરશન દયા માત્રા કૃષ્ણુ મૂરારી
 યા મી તુમાવર વારીરે. જ્ઞદવ. ૩
 લખાડ શપન તુમી અમચી કા ખાતા,
 સવતીચે ધરી જ્ઞવુ ન રહાતારે જ્ઞદવ. ૪
 સવતીચા ટોંદ મીતો પાહયાચી નાહી,
 સત્યચા સાચું અમી સાધરે, જ્ઞદવ. ૫
 અસે આયકુતી હરી રાધા ધરી આલે,
 હાંમીચે સ્વાંમી કાસનં ઝાલેરે. જ્ઞદવ. ૬

(ગરબીચો વૃજ ભાષાની)

સાંભળા ઠાડી રહુંકે ધર જ્ઞવું ઠાડી ઠાડી કુમળાવુંરે;
 શામળા ઠાડી રહુંકે ધર જ્ઞવું. ટેક
 કબકી ઠાડીરે મેતો તુમારે આંગણીચે;

સાકર માખણ પાવુ'રે. સાંમળા. ૧
 ખીંદ્રાને વનની કુંજ ગજનમાં,
 જોવીંદ પ્રભુના ગુણ ગાવુ'રે, સાંમળા. ૨
 જળ જુમનાંમે પનીયા ભરન ગઈ,
 ચેઈ સુરત લપટાવુ'રે. સાંમળા. ૩
 સુંદર જળ જુમનાજીકો નીરમળ,
 નીત્ય ઉઠી ગંગામાં ના'વુ'રે. સાંમળા. ૪
 પુરસોતમ પ્રભુકી છબી નીરખત,
 ચરણ કમળ ચીત લાવુ'રે. સાંમળા. ૫

ભુલિયાઈ માળા કુજનકે બંનમે,
 કુજનકે બંનમે કુજનકે બંનમે, બંશી બજનઈ માધુ બંનમે
 ભુલિયાઈ માળા. ૧૬.

શયાંમકે ખાતર મેતો જોગન બનજાઉંગી,
 ભસ્મ લગાડે સારે તંનમે. ભુલિયાઈ. ૧
 બંશી સુનત મેતો હોગઈ દીવાની,
 હરદે ભેદા સારે તંનમે. ભુલિયાઈ. ૨
 જળ જુમનામે પનીયાં ભરન ગઈ.
 ઠંડ લગી અંગીયા લીતરમે. ભુલિયાઈ. ૩
 પુરસોતમ પ્રભુકી છબી નીરખત,
 મીલગયે મોહન બંનમે. ભુલિયાઈ ૪

છડી બંનતકી અંગીયાકૂં અતર લગાડે ચની એ રાગ.

શ્રીખુભાનકી લક્ષી સામળીયેસે નેહડો લગાય કે ચક્ષી. ટેક
આવોજી સામળે મેરી અલી ઠાડે રહો લાલજી મેં કળકી
ખડી શ્રીખુભાન. ૧

હાથમેં છે ગજરા ગુલાબકી છડી,
પાઉંસે ઝાંઝર બળવતી ચક્ષી. શ્રીખુભાન. ૨
આંખો ભરે સુરમેને મુખમાં ભરે પાન.
છોટી હાંમર રાધા ખોતસા ગુમાન. શ્રીખુભાન. ૩
બધ મીરાં કહે પ્રભુ ઘેર ઘંભીર.
ગોવાલણીકે મીલ ગયે જુમનાંકે તીર, શ્રીખુભાન. ૪

મધવો મુસે પીયો ન જાય, પીયો ન જાયરે પીલાયો ન જાય.
મધવો મુસે પીયો ન જાય. ટેક

સુનેકા ગડવા ગંગાજળ પાંણી;
પીયો ન જાયરે પીલાયો ન જાય મધવો ૧
સુનેકી ધાળીમાં જમવા પીરોસુ,
હમો ન જાયરે હમાયો ન જાય. મધવો. ૨
ચુન ચુન કલીયાં મે સેજ ખીછાઉ,
લેટો ન જાયરે લેટાયો ન જાય. મધવો. ૩
ચંદનકી ચાદર ખેલા ચંખેલી.
ઝોઢી ન જાયરે ઝોઢાઇ ન જાય. મધવો, ૪
ભોર ભઇ ઝોર ચીડીયાં ચચાંની.
ભાગ્યો ન જાયરે ભગાયો ન જાય. મધવો. ૬
મેરો શેયાં ગુલાબીકો ફુલ હમારો રંગ કેસરીયાં. ટેક,
સુનેકા ગડવા ગંગા જળ પાંણી,

- મેરો પીયે ગુલાબીકો ફુલ પીલાવે રંગ કેસરીયાં. મે. ૧
 સુનેકી થાળીમાં જમવા પીરોસુ.
 મેરો જમે ગુલાબીકો ફુલ, જમાવે રંગ કેસરીયાં. મે. ૨
 ચુન ચુન કલીયાંમે સેજ પીછાઈ,
 મેરો લેટે ગુલાબીકો ફુલ, લેટાવે રંગ કેસરીયાં. મે. ૩
 ચંદનકી ચાદર ઓઢો મેરે પાલમ,
 મેરો ઓઢે ગુલાબીકો ફુલ ઓઢાવે રંગ કેસરીયાં, મે. ૪
 ગંગેરી પાંન જસે.દી પીડીયાં,
 મેરે ચવે ગુલાબીકો ફુલ, ચવાવે રંગ કેસરીયાં. મે. ૫
 ભોર ભયા ઝોર ચીડીયાં બોલી.
 મેરો ભાગે ગુલાબીકો ફુલ, ભાગાવે રંગ કેસરીયાં. મે. ૬

કળેડાવાળી સ્ત્રીના વિલાપની ગરબી.

(અજબેલીરે અંબે માત જોવાને જઈએ એ રાગ.)

- બળ્યો બળ્યોરે આ અવતાર, દુખ મુજને ઝાઝુ,
 મારો સ્વાંમીછે નાંનુ બાળ નીત્ય દેખી દાગુ, ટેક
 નવ વરસનો નાવ છે મારો છુ હું જોયન વેસરે,
 સોળવરસની ઊમર મારી તેથી થાએ કલેશ. દુખ. ૧
 થાપી પીતાને શુ હવે જન્યુ કર્ઈ ન રાખ્યુ ભાનરે,
 કુળીન ધરનોવર જોઈ મને, દીધુ કન્યાદાન. દુખ. ૨
 બાળપણમાં જોરથી મુજને મારી હોતતો સાઈરે
 આ અવસર નહી બળને આવુ કુળુ કલેણુ મારું. દુખ. ૩
 બાળક અણુસમણુ પતી મારો દેખી દીલ બહુ દાજેરે,

દુખ રહેનું કહેતાં આજે મન મારૂં બહુ લાજે. દુખ. ૪

સ્વાંમી ભેગી સુવા મોકલે સાસુ નણદી મારીરે,
તે અવસર ત્યાં વાત બનતી હોય નીત્ય દુખકારી. દુખ. ૫
ખાટતળેકે પાંગોથે હું નીત્ય પડેલો જોધરે

જીંચકી હું ઉશીકે આણુ રાત કાઢે ઘણુ રોધ દુખ. ૬
પહોર દીવસ ચઢે પોઢીને જીકે દાતણુ પાંણી ન કરતોરે
રોતોરોતો માપાસે જઘ પેટ પોતાનું ભરતો. દુખ. ૭

ખાતોખાતો પેસાળ કરતો મા તેની કળકળનીરે
ભાન શરીરનું લેશ નહીં તેહેને તેથી હું નીત્ય બળતી. દુ. ૮
આ કરતાં ખીક હોત નહીંતો માનત મનથી સારરે,
દેખીને દાજેછે આજે કુળું કલેજનું મારું. દુખ. ૯

અધુરામાં પુરો મુજને કામ ઘણું દુખ દેછેરે.
જર કરમ કરવાથી મુજને જીક ઘણી મનરેછે. દુખ. ૧૦
સમજણો કદી હોય ખીકનો લોકમાં નવ નીંદાએરે.

પરપુરપનો ગલ રહેતો મારી ફજેતી થાએ દુખ. ૧૧
શોખીજા નર જોઈને મારૂં મન ઘણુ અકળાયરે

કામદેવના તાપે કરી મારૂં શરીર નીત્ય સુકાય, દુખ, ૧૨
મેશરાશી કેહેછે મુખથી કોઈ કળેડું ન જોશેરે.

દુખ પુત્રીનું દેખી અતે પોક મુકીને રોશો. દુખ. ૧૩

સાખીયો.

આઘા રહો વ્રજરાજ વારછું વાલમ તમને;
ફજેતી આપણા બેની થાય માટે જવાહોની મુજને, ટેક
સમેસમો રસ આખીયે છો સમજું મહારાજ;
આણુ વિચારથી ચાલીએ; એમાં નંદવર નવ રહેલાજ. વારછું

વૈંલ્લા છો વરણાગીઆ, શુ કહું અળખા નાર;
 સાસરીઆં દોરે ગણું એથી નથી નીસરાતુ બહાર. વારછુ ૨
 છોકરવાદી નવ કીજીએ. વીચારીએ મન માંલ્ય;
 રાડ તજે રશીઆ તમે હવડે આવી ચડશે કાઈ હાંધ. વારછુ ૩
 પ્રીત રીત શીખ્યા નથી ચારી જાણો ગાય;
 ચતુર નભાવો નેહને એતો કહણુ ધણેરી વીધાય. વારછુ ૪
 હરી ભટના હરી લો વચન હું સગજી ગઈ સહુ પેર;
 સમી સંધ્યાએ આંખજો મારી સઈયર કેરે ઘેર, વારછુ. ૫
 મળીએ મોહન મધુપુર સખી જુમનાની તીરે;
 મને ભરવા ન હીધું નીર શી કહુ વાત આજની તુજને,
 રૂપ રશીક ધણું છેલનું ચંચળ નેન રસાળ;
 ચીત મારું ચતુરાર્થ થકી આવી જોંચીતી કીધી આલ, સખી ૧
 મરકલકુ કરી પુછીકે શું છે તમારું નામ;
 કાલે મળજો માનવી મારે તંમ સંગાથે કામ, સખી ૨
 કરી હસવું ગયા વન બણી વાંસલડીછે હાથ;
 ફરીને વ્યાકુળ ફરું એ મને મળવા થઈરે નીરાશ, સખી ૪
 તુ તેને બઈ જોળખે માટે મને દેખાડ;
 નીકર જીવ મારો જશે તારે જીવાડવી હોયતો જીવાડ; સખી. ૪
 હરીભટવે હરી વશી રહો રૂદે રૂદે ભરપુર;
 ગોર્વીંજી ઠગી ગયો એના સરખાં નહી ચતુર સખી ૫

સાખીઓ.

આવી રંગ રંગીલી સેજ મારા સ્વામીજી નીંદ્રાકરો નીંદ્રાકરો
 મારૂ જોગન બાળે વેશ મારા સ્વામીજી નીંદ્રાકરો નીંદ્રા કરો;

મારા છુટાછે શીરના કેશ મારા સ્વામીજી,
 તમો દયા લાવો લેશ મારા સ્વામીજી;
 પ્રીતમ તારી પ્રીતડી જેસો ટંકણખાર;
 વાદ્ય ઝમ્મકે વીજલી જેવી રણુ ઝમ્મકે તલવાર; મારા. ૧
 સજ્જન એસો કીજીએ જ્યામે ગુણુ ખત્રિસ;
 બીડ પડે ભાગે નહીં દેવેજ અપનો શીશ; મારા. ૨
 સજ્જન તુજમાં ગુણુ ધણા, અવગુણુ નહી લગાર;
 તે કારણુ તુ સાંભળે મને દાહાડામાં દસવાર; મારા. ૩
 રનેહી રનેહ સતાવીને સુખ હરી લે સાર;
 વાહાલાં વેરી જ્યાં થયાં હવે સાજ તે કાણુ કરનાર; મા. ૪
 સુખ સાટે સોગત કરી, નીવડી દુઃખ દેનાર;
 દ્રવ્યદર્ઠ વસ બ્હોરીયે જ્યમ સાધન જીવ હરનાર; મા; ૫
 તમો ગયે માઈ ગયું આ તનડાનું ભાન;
 જાજુ આથી શું કહું રનેહી વણુ સમશાન; મારા; ૬
 ચીતડે ચીતવન એકનું ચરચરું કરતું નીત્ય,
 બ્હાલા છેક નમેરડા થઈયે નહી જ્યાં પ્રીત. મારા; ૭
 સોળ વરસની સુંદરી પીક ગયા પરદેશ;
 તે અળગા સંતાપે ઘણું જેનું જેમન જાળેવેશ મારો. ૮
 સજ્જન તેરે કારણુ શુકયો સગ શરીર,
 પાપી નેન શુકત નહી તેમાં ભરભર આવે નીર. મારા. ૯
 થંખી હુંતો ઉડ ચલુ ઘડી ન રખું ધીર,
 જીયુંજીયું સજ્જન સાંભરે તીયું તીયું વાગે તીર. મારા, ૧૦
 સજ્જન તુમ મત બાણીયો તુમ બીછરે મોય ચેન,
 દાગે જનકી લાકડી તેતો સીલગતહે દીન રેન. મારા, ૧૧

(૨૦)

હવે તમારા મુખનાં દરશનની રાખું આશ,
માટે મળવા આવજો દીક્ષમાં રાખી ઉત્સાહ. મારા. ૧૨.
તારી મારી પ્રીતને તુ જાણે કે હુય,
અવર અમરથાં એ થકી કેહેશેકે થયું મુય. મારા. ૧૩
માટે મારા મનની મનમાં સમજી રહુ,
છાંય કુવાની કુપમાં જેમ સમાય છે સહુ. મારા. ૧૪
હેવું સૂણી પ્રીતમ આવીયા દીધુ આલીધન,
આનંદ રસ ત્યાં ઉછળ્યો પોઢ્યાં બેઝે પલંગ. મારા ૧૫

